UN BĂRBAT ÎNDRĂGOSTIT

LORRAINE HEATH

CĂRȚI ROMANTICE

Kelley Spencer revine după aproape un deceniu în liniștitul orășel Hopeful, împreună cu sora ei Madison, sperând din toată inima ca astfel să o poată feri pe adolescenta de 16 ani de tentațiile periculoase care păreau să o atragă pe un drum greșit în Dallas. Însă, aproape imediat, Madison intră în conflict cu legea, și astfel Kelley descoperă că șeful poliției este nimeni altul decât Jack Morgan, bărbatul care îi frânsese inima în urmă cu mulți ani. Jack era ultima persoană pe care se așteptase să o găsească locuind în continuare în Hopeful… și singurul bărbat pe care l-a iubit vreodată.

Jack Morgan nu-și dorește nimic altceva decât o a doua șansă cu Kelley și nu se sfiește să i-o arate. Cu toate că, în urmă cu mulți ani, dragostea lor fusese una interzisă, acum nu mai există nimic care să îi împiedice să o trăiască fără ascunzișuri. Nimic în afară de secretul pe care Kelley l-a păstrat cu sfințenie aproape jumătate din viață și care l-ar putea îndepărta pe Jack – de data asta pentru totdeauna.

◆

„Lorraine Heath are un talent incredibil de versatil."
Publishers Weekly

◆

LORRAINE HEATH a scris peste 60 de romane de dragoste, care au apărut constant pe listele de bestselleruri ale *USA Today* și *New York Times*. Cărțile sale au fost recompensate cu numeroase premii, printre care RITA Award, Romantic Times Reviewer's Choice și Career Achievement Award.

Lira

eBook disponibil

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3201-2
9 786063 332012

LORRAINE HEATH

Un bărbat îndrăgostit

Traducere din limba engleză
Oana Barbu

LITERA®
2018

Hard Lovin' Man
Lorraine Heath
Copyright © 2003 Jan Nowasky
Ediție publicată pentru prima dată de Pocket Books,
o divizie a Simon & Schuster, Inc.

Lira®

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Un bărbat îndrăgostit
Lorraine Heath

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HEATH, LORRAINE
Un bărbat îndrăgostit / Lorraine Heath;
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3201-2

I. Barbu, Oana (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

Pentru Kathy Baker

Pentru toți kilometrii pe care i-am parcurs fără să pornim radioul,

Drumul greșit care ne-a condus spre Oklahoma,

Căutarea aventurii în Clayton, New Mexico,

Drumul înapoi spre casă din Denver la patru dimineața,

Opririle pe marginea drumului la vânzătorii ambulanți de fructe.

Pentru dragostea ta pentru lectură,

Plăcerea ta de a descoperi o carte bună,

Pasiunea ta de neclintit pentru romane de dragoste și pentru scriitori.

Pentru sugestiile tale de titluri, pentru dezbaterile privind coperta și pentru spiritul tău de observație,

Pentru sfatul, consolarea, alinarea și încurajarea,

Pentru sinceritatea, lacrimile și râsetele tale.

Dar, mai presus de toate,

Pentru neprețuitul dar al prieteniei.

capitolul 1

Jack Morgan putea mirosi o belea de la distanţă. Privind prin ceaţa formată de fumul de ţigară, ştia fără urmă de îndoială că fata care stătea la celălalt capăt al barului era însăşi definiţia ei.

B-E-L-E-A

Cămaşa ei neagră era puţin cam strâmtă, puţin prea decoltată, puţin prea scurtă, lăsând să se vadă cercelul din buric ce atrăsese atenţia fiecărui bărbat pe lângă care trecuse în timp ce se fâţâia prin încăpere. Părul ei scurt, vopsit, era de un portocaliu aprins nefiresc.

Lumina neonului care provenea de la reclama agăţată între rafturile pe care erau aliniate sticlele îi făcea cerceii să strălucească. Avea cercel în nas, în sprânceană şi în buza de jos, iar Jack putea paria că automutilarea includea şi un cercel în limbă.

Se întreba cum o persoană sănătoasă la cap se poate supune de bunăvoie înţepăturii de ac. Luând o înghiţitură din berea rece, îşi aminti că se întreba acelaşi lucru când fusese în armată şi se trezise dintr-o beţie cu un tatuaj pe umărul stâng.

– Hei, Jack, eşti gata pentru încă una?

Halba aburită nu era încă goală, dar proprietarul, care era şi barman în acelaşi timp, trăia de pe urma consumaţiei, nu de pe urma timpului petrecut de clienţi în bar. Şi totuşi, lui Jack îi făcea plăcere să stea pur şi simplu şi să analizeze oamenii. În mod special la Sit'n'Bull. Poate pentru că în tinereţe îşi dorise cu disperare să poată intra în spaţiul acela sacru, să descopere misterele care atrăgeau atât de mulţi fermieri, proprietari de ranch-uri şi simpli muncitori într-un loc în care aceia

care ajungeau târziu trebuiau să-şi parcheze camionetele şi SUV-urile pe locul viran plin de buruieni din spatele clădirii.

– Nu în seara asta, Morty! I-ai cerut cumva actul de identitate acelei tipe?

Poate pentru a-şi îmbunătăţi vederea sau memoria, Morty ridică sprâncenele albe, suficient de stufoase încât să-l facă pe Jack să se întrebe dacă părul individului migrase de tot în jos. Morty avea grijă de chelia lui, mereu lucioasă, la fel de lustruită ca tejgheaua barului.

Îi aruncă o privire suspicioasă.

– Care fată?

– Cea la care se dă Dave.

Dave Lighten. Agent de asigurări. Chiar şi un orăşel ca Hopeful, aflat în umbra oraşului Houston, avea nevoie de un agent de asigurări.

Morty chicoti, producând un zgomot care îi făcu burta să se zguduie. În fiecare an, după Ziua Recunoştinţei, se deghiza în Moş Crăciun şi aduna jucării pe care le oferea în Ajunul Crăciunului. Nimeni nu ştia pe ce criterii îi alegea Morty pe copiii care aveau nevoie de cadourile lui.

Jack nu ştiuse până când nu i se permisese accesul în Sit'n'Bull şi aflase despre generozitatea lui Morty, cel care îi lăsase bicicleta în faţa rulotei când avea opt ani. Dar era încă de atunci convins că nu fusese Moş Crăciun. Până la acea vârstă trecuse prin multe în viaţă, situaţii care îl făcuseră să nu mai creadă în nimic care promitea să aducă fericirea.

– Mda, sigur, spuse în cele din urmă Morty când se opri din chicotit. Nici o mamă care se respectă nu şi-ar lăsa fiica minoră să iasă din casă îmbrăcată astfel.

– Poate ca mama ei nu este genul care se respectă. Cere-i buletinul, Morty!

– Ah, Jack, las-o baltă. Am făcut asta deja, bine?

– Când s-a născut?

– Nu-mi amintesc!

Jack își scoase portofelul și puse o bancnotă de cinci dolari pe tejghea.

– Pun pariu că are 16 ani.

Morty oftă. Știa deja rutina. Era atent să nu servească alcool minorilor. Dar îmbătrânea. Din când în când, câte unul îi mai scăpa.

Jack se dădu jos de pe scaun și merse de-a lungul barului până la Dave. Agentul de vânzări stătea foarte aproape de fată, încercând în mod evident să îi vândă ceva. Probabil beneficiile de a vizita motelul No Tell, acolo unde oaspeții puteau băga două monede de 25 de cenți în cutia Magic Fingers[1] de pe noptieră. Răsplata era un pat vibrator. Jack văzuse mașina lui Dave parcată în fața motelului atât de des încât se gândea că Dave avea un card cu reducere pentru clienții fideli, atât pentru motel, cât și pentru Magic Fingers.

Jack îl bătu pe umăr pe Dave.

Dave își întoarse brusc capul, iar panica evidentă din ochii lui se transformă imediat în ușurare.

– Hei, Jack! Ce mai faci, omule?

– Binișor. Atenția lui Jack se îndreptă spre fată. Îl măsură și ea cu o admirație care pentru el devenise obișnuită cu mult timp în urmă – ca și când se gândise să ia un aperitiv cu Dave, dar descoperise brusc că desertul era disponibil și decisese să-l guste pe acesta prima dată.

Ceva la ea îi suscita memoria. Ceva subtil. Poate tenta verde-închis a ochilor ei, arcuirea ușoară a buzelor. Machiajul ei exagerat le distorsiona pe ambele, dar acel ceva era acolo. O umbră de familiaritate pe care nu și-o putea explica, în ciuda faptului că era sigur că nu o mai întâlnise vreodată. Fie era nou-venită în oraș, fie era doar în trecere. Oricare dintre situații puteau explica

---

[1] Dispozitiv inventat de John Houghtaling și utilizat în hotelurile și motelurile din SUA între 1960 și 1980 (n.red.)

de ce Dave se comporta ca un câine polițist care luase o urmă.

Fără să-și mute atenția de la ea, Jack spuse:

– Dave, de ce nu mergi acasă la nevastă-ta?

Fata strâmbă din nas.

– Ești însurat?

– Mda, într-un fel, bolborosi Dave.

– Cum adică *într-un fel*, nenorocitule?

Jack simți pentru prima dată admirație pentru ea. Poate că nu se pricepea la modă, dar aparent avea o urmă de moralitate.

Dave îi aruncă o privire furioasă lui Jack.

– Mulțumesc, Jack!

Îl bătu din nou ușor pe umăr.

– Oricând, Dave. Mă bucur să-ți fiu de folos. Știi asta. Salut-o pe Masha din partea mea.

Dave plecă, iar Jack se așeză pe locul liber, sprijinindu-și tocul cizmei de bara metalică, abia evitând să atingă cu genunchiul coapsa goală a fetei. Batista pe care o avea în buzunar ar fi putut probabil să o acopere mai mult decât o făcea fusta ei neagră, strâmtă.

Privind în jos pentru o clipă, îi observă bocancii negri. După părerea lui, semănau cu ceva ce ar fi purtat monstrul lui Frankenstein. Asta ar fi putut explica piercingurile. Încerca să se nu se dezmembreze.

– Ce preferi? întrebă el.

– Sex on the Beach!

Își trecu încet limba peste buzele acoperite de ruj roșu-închis, iar Jack realiză că se înșelase în privința cercelului din limbă. Nu strălucea nimic.

– Și nu mă refer doar la băutură, adăugă ea, făcând cu ochiul sugestiv.

Clar, era o pacoste.

Jack făcu semn cu mâna, și Morty se apropie ca un câine ascultător.

– Sex on the Beach pentru domnişoara şi o bere pentru mine.

Ea chicoti. Morty se foi.

– Am nevoie de actul de identitate.

Ea chicoti din nou şi-l bătu pe Jack în piept cu o unghie de un roşu-închis.

– Mie-mi pare băiat mare. Îşi îndreptă privirea spre poala lui. Foarte mare.

– Mda, dar tu nu pari o fată foarte mare, spuse Jack.

Ea îl privi seducător pe barman şi îşi împinse paharul gol spre el.

– Mi l-ai mai cerut o dată, Morty, spuse ea, ridicând uşor din umeri, senzual.

Pe faţa lui Morty se citi uşurarea.

– Asta i-am spus lui Jack.

– Nu-ţi aminteşti să-i fi cerut actul de identitate. Domnişoară, arată-i-l!

Ea se ridică brusc.

– Nu eşti deloc amuzant.

Habar nu avea.

O strânse de braţ suficient de tare pentru a-i da impresia de autoritate, dar fără urmă de ameninţare.

– Arată-mi actul de identitate!

– Nu trebuie să-ţi arăt nimic.

– Mi-e teamă că trebuie. Cu cealaltă mână, scoase din buzunarul de la spate al blugilor insigna. Mereu o avea cu el, chiar şi când nu se afla în timpul programului, chiar şi când nu purta uniformă, pentru că era mereu la datorie.

– Bine, izbucni ea.

Îşi puse geanta pe tejghea şi căută, scoţând permisul de conducere. Îl trecu rapid prin faţa lui Morty.

– Uite, vezi?

Jack i-l smulse din mână, făcând-o să protesteze atât de vocal că aproape îi sparse timpanul. Îi cercetă actul

rapid, suficient cât să observe că nu era valabil. Va lua mai târziu banii de pariu de la Morty.

– Impresionant. Dar fals. Să mergem.

– Unde?

– La secţie, să-ţi sun părinţii.

– N-am părinţi.

– Tutorele tău, atunci.

– Du-te dracului!

Vârful ghetei ei grele îi lovi tibia, făcându-l să simtă durerea în toate direcţiile din punctul de impact. Îi aruncă un val de înjurături care îl făcu să-şi reconsidere vederile liberale privind cenzura şi libertatea de exprimare.

Desigur. Recunoştea beleaua de la distanţă.

Kelley Spencer lovi ameţită butonul alarmei, dar aceasta continua să sune zgomotos. Încet, mintea ei obosită se desprinse din ceaţa somnului, devenind lucidă, şi ea realiză că nu alarma ceasului era cea care o trezise, ci telefonul. Sprijinindu-se în cot, se întinse spre el, aruncând o privire spre ceasul digital aşezat pe noptieră. Unu noaptea. Începu să tremure în timp ce gânduri rele îi străfulgerau mintea.

Poliţia. Un şofer beat. Un accident.

Dar primise telefonul acela cu 18 luni în urmă, iar acest lucru o făcuse să fie sigură că nu va mai primi telefoane târzii referitoare la părinţii ei.

„Madison a intrat iar în belele."

Dar Madison era acasă. În siguranţă. Părea un înger, dormind în camera ei din cealaltă parte a apartamentului. Kelley o verificase înainte să meargă la culcare, după ce urmărise ştirile de la ora zece.

Sigur au greşit numărul. Smulse receptorul.

– Alo!

– Domnişoara Gardner?

Vocea adâncă părea autoritară.

– Este sora mea, răspunse ea automat.

Tatăl lui Kelley murise din cauza unui atac de cord când ea avea 12 ani. Una dintre acele întâmplări ciudate, de necrezut, inexplicabile. Avea doar 38 de ani. Nu fuma, nu bea, nu exagera cu mâncarea. Ieşise ca de obicei la alergat în parcul din cartier. Când mama ei începuse să se îngrijoreze din cauză că nu se mai întorsese şi merseră să-l caute, era deja prea târziu.

Doi ani mai târziu, mama ei se căsătorise cu Marcus Gardner. Kelley avea 15 ani când venise pe lume Madison.

– Încerc să dau de tutorele domnişoarei Gardner, continuă vocea necunoscută.

Kelley simţi cum frica îi înnoda stomacul. Nu era prima dată când primea astfel de telefoane în miez de noapte. Dar fusese în Dallas. Nu aici. Nu în acest orăşel de nouă mii de locuitori care îi întâmpina pe vizitatori cu indicatoare de bun venit situate la ambele capete ale străzii principale, lăudându-se cu câştigarea campionatului statal de fotbal în 1969.

– Eu sunt. Kelley Spencer.

– Sora dumneavoastră se află în custodia noastră la secţia de poliţie. Vă rugăm să veniţi.

Inima ei începu să bată cu putere. Cu telefonul fără fir în mână, dădu aşternutul la o parte, se ridică şi se grăbi spre cealaltă parte a apartamentului, în camera lui Madison.

– Este imposibil.

– Mi-e teamă că este foarte posibil, doamnă. Şeful a adus-o personal.

Deschise uşa dormitorului lui Madison şi aprinse lumina. Becurile roşii aruncară o lumină ciudată peste cuvertura neagră şifonată şi mobila de un roşu sângeriu. Postere dubioase, sataniste erau lipite pe pereţi. Kelley se simţea întotdeauna de parcă ajungea în iad când intra în acea cameră.

Se străduise din răsputeri să fie părintele perfect, să echilibreze disciplina şi libertatea, dar Madison mereu depăşea limita, punându-i la încercare răbdarea. Îşi aminti deodată de Madison când era bebeluş, dulce şi inocentă, cu faţa ridată ca a unui bătrân, plângând înduioşător.

Când Kelley se mutase acasă, în urmă cu nouă ani, Madison era încă dulce, ghemuindu-se în braţele ei cu fiecare ocazie. Apoi, în urmă cu aproape un an şi jumătate, părinţii lor fuseseră ucişi de un şofer beat. Kelley îşi asumase responsabilitatea de a o creşte pe Madison, crezând că este pregătită pentru asta. În schimb, făcuse numai greşeli groaznice, fiecare scoţând în evidenţă lipsa de pricepere a lui Kelley în postura de mamă. Oricât ar fi încercat, nimic nu-i ieşea. La început, se convinsese singură că era diferit să creşti un copil de la naştere – părintele şi copilul creşteau împreună, se adaptau, se acomodau. Deşi ea şi Madison nu avuseseră această bază, se temea că nu numai aici se află rădăcinile problemei. Eşecurile ei crescânde din ultimul an o obligaseră să accepte adevărul: pur şi simplu nu se pricepea să fie mamă.

– Domnişoară Spencer?

Vocea gravă îi întrerupse gândurile.

Oftă obosită.

– Mda, voi veni cât se poate de repede.

Unde dispăruse Madison cea drăgălaşă?

– Mulţumesc foarte mult! Înregistraţi-vă la recepţie când ajungeţi.

– Din nefericire, mi-e cunoscută procedura, îi spuse ea, resemnată că va trebui să facă iar faţă acestei situaţii.

Închise telefonul. Să fii părinte era greu, să fii părinte singur era şi mai greu, dar să apari în peisaj în anii adolescenţei şi să joci acest rol era practic imposibil.

Oftând iar din greu, se întoarse în camera ei. Începuse să se îndoiască de abilitatea ei de a supraviețui sub același acoperiș cu cineva care brusc devenise rebel. Citise toate cărțile de profil, dar nu avea nici cea mai mică idee cum să se apropie de cea mai importantă persoană din viața ei.

capitolul 2

Sprijinit pe speteaza scaunului, cu picioarele încrucișate ridicate pe colțul biroului și cu mâinile împreunate la ceafă, Jack o studia pe fata care stătea în fața lui. Scria „atitudine" pe ea. Probabil avea și un tatuaj.

Era și înspăimântată de moarte. Ochii ei verzi se tot îndreptau spre ușa închisă a biroului și își mâncase tot rujul acela oribil de pe buze. Acum se apucase de unghii.

– Deci, ce s-a întâmplat? întrebă el. Ai stat prea aproape de o vitrină cu bijuterii când a explodat pe neașteptate?

– Ha, ha! Nu mă mai fute la cap.

Se îndreptă, cizmele lui provocând un sunet puternic la contactul cu podeaua. Fata tresări, și ochii i se făcură mari și rotunzi. Se aplecă amenințător spre ea. Avea această înfățișare amenințătoare de când era copil. Fusese singurul lucru care îl ajutase să supraviețuiască.

– Dacă mai folosești cuvântul cu f în prezența mea, te voi târî la baie și-ți voi spăla gura cu un săpun al naibii de grețos.

Aparent neimpresionată de amenințarea lui, se relaxă vizibil și-și dădu ochii peste cap.

– „Cuvântul cu f"? Ești patetic!

„Cuvântul cu f"? Sigur nu spusese una ca asta. Încercă să își amintească. Rahat! O spusese. Cât de intimidant să fi părut zicând asta? Absolut deloc.

Îi scăpase asta pentru că ea era doar un copil. Nu putea decât să spere că nu va face aceeaşi greşeală în timp ce interoghează un criminal fără milă. Nu că ar fi fost prea mulţi în Hopeful. Şi totuşi, avea o reputaţie de apărat.

– Patetic este că ai o gură aşa spurcată, spuse el.

Ea râni.

– Nu mi-ai spăla gura cu săpun. Te-aş da în judecată pentru hărţuire.

– Drăguţă, nu ameninţ dacă nu sunt pregătit să pun în practică. O lăsă ceva mai moale. Uite, ştiu că eşti speriată...

– Nu sunt speriată. Vreau doar să merg acasă.

– Sora ta va ajunge aici în curând.

– Va fi foarte nervoasă.

– Te-a lovit vreodată? întrebă el.

Îl privi de parcă vorbea în chineză.

– Sigur că nu.

– Dar se enervează uşor?

– Tu nu te-ai enerva dacă te-ar suna poliţia la unu noaptea să-ţi spună că ţi-au arestat copilul?

Practic nu era arestată, dar el nu o informase asupra acestui aspect. Mai bine să o lase să se îngrijoreze puţin din cauza consecinţelor acţiunilor ei.

– Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să iei barurile la rând, o certă el.

– Asta ar însemna că există mai mult de un bar în înfundătura asta de oraş.

Ah, în sfârşit ajungea undeva.

– Deci nu îţi place Hopeful?

– Ce deducţie inteligentă, Sherlock!

La naiba, îl făcea să vrea să zâmbească.

– De cât timp eşti în ilustrul nostru oraş?

– De prea mult timp.

– În ce clasă eşti? Boboc? În clasa a zecea?

Oftă exasperată, dând de înțeles că nu pricepea de ce se obosea să-i răspundă tâmpitului care se afla în spatele biroului.

– Boboc.

– Echipa Hornets a impresionat în seara asta, spuse el, referindu-se la victoria cu 21 la 7 a echipei școlii în fața rivalilor lor, vecinii Wildcats. Ce licean nu este interesat de fotbal?

Îl privi furioasă.

– Ce-mi pasă mie?

Bine. Ar fi trebuit să-și dea seama că nu va fi interesată sau impresionată de subiect.

– N-ai mers la meci?

– De ce aș face-o? Nu e ca și cum am prieteni...

Bătaia bruscă la ușă o întrerupse și o făcu să tresară.

Mike Warner o deschise și băgă capul înăuntru. Mike, tânăr cum era, abia ieșit de pe băncile academiei, nu-și putuse ascunde uimirea când îl văzuse pe Jack împreună cu ceea ce părea un extraterestru aflat în custodia sa. Chiar și acum, se holba la ea de parcă nu-i venea să creadă că există cu adevărat.

– Mike, s-a întâmplat ceva? îl întrebă Jack.

Mike își mută atenția spre Jack.

– Da, șefu'. Sora domnișoarei Gardner este aici.

Deși nu era sută la sută sigur, lui Jack i se păru că deținuta lui deveni palidă sub stratul gros de machiaj.

– Spune-i să intre!

– Da, domnule!

Jack se ridică, în timp ce fata se afunda mai mult în scaun. Dacă nu era regret, cel puțin părea că se simte stânjenită. Poate încă mai avea vreo șansă.

Se întoarse spre ușă în timp ce Mike se dădu într-o parte și o tânără intră în încăpere. Blondă, cu ochii verzi și cu un corp care pur și simplu îți tăia răsuflarea. Jack se simți ca și cum ar fi primit brusc un pumn în stomac. Dintre toate secțiile de poliție din Texas, de ce naiba

a trebuit să apară în a lui? Mai ales că avea expresia unei femei abia trezite din somn, care îl făcea să dorească să o bage din nou în așternuturile șifonate. Îi alimentase fanteziile când avea 19 ani. La naiba, dacă ar fi sincer cu sine, ar recunoaște că i le alimenta chiar și acum.

– Domnișoară Spencer? întrebă el, schimbându-și din reflex modul în care i se adresase de când o cunoscuse.

Avea expresia unei căprioare prinse în lumina farurilor, ochii ei trădând confuzie și neîncredere. Păli îndată ce-l recunoscu. Dădu din cap.

– Jack?

– O, minunat, bombăni Domnișoara Atitudine. Încă unul dintre foștii ei elevi.

Mda, era un fost elev, dar îl învățase mult mai multe în afara clasei decât în timpul orelor. Când era el în ultimul an de liceu, ea venise la catedră pentru prima oară. Încercase din răsputeri să se apropie de elevi. Cu atitudinea lui de băiat rău, nu îi făcuse munca deloc ușoară. Poate din cauza asta simțise o conexiune cu fata de la bar. În urmă cu nouă ani, fusese exact ca ea. Cu o atitudine ostilă cât Texasul de mare, provocase lumea să îi facă față.

Vizibil dezorientată, privirea uimită a domnișoarei Spencer se mută de la el la fată, ca și cum se gândea că trebuie să le facă față amândurora, deși nu avea puterea fizică și emoțională pentru asta.

– Mike? îl strigă el.

Mike băgă iar capul înăuntru, privirea lui de polițist începător cercetând rapid camera, încercând să evalueze situația.

– Da, domnule!

– Ce-ar fi s-o iei pe domnișoara Gardner să îi arăți clădirea, să înțeleagă mai bine unde își va petrece noaptea dacă o voi mai prinde bând înainte să împlinească vârsta legală.

– Desigur, zise Mike.

– Bând? întrebă domnişoara Spencer în acelaşi timp. Madison, spune-mi că nu ai băut.

– OK, n-am băut.

– Nu mă minţi!

– Ţi-am spus ce-ai vrut să auzi.

Domnişoara Spencer clătină din cap cu o expresie de capitulare, ca şi cum ar fi descoperit că tot arsenalul ei fusese distrus.

Jack îl fixă cu privirea pe colegul lui mai tânăr.

– Însoţeşte-l pe ofiţerul Mike şi lasă aici cheile de la maşină.

– De ce fu... – o privi ameninţător – naiba aş face asta? întrebă ea.

– Principalul motiv este pentru că aşa am spus eu. Apoi, motivul mai puţin important este ca să-ţi pot lua maşina de la Sit'n'Bull şi să ţi-o aduc acasă.

– Pot să fac eu asta.

El clătină din cap.

– Nu în tura mea. Te voi lăsa în custodia domnişoarei Spencer, ceea ce înseamnă că ea te va duce spre casă.

– Eşti aşa un ticălos!

– Drăguţă, nici n-ai idee. Acum mergi cu ofiţerul Mike cât timp discut cu *tutorele* tău termenii eliberării tale.

Lăsând cheile pe masă, se îndreptă spre uşă.

Ca în trasă, domnişoara Spencer o prinse de braţ.

– De ce faci asta? De ce faci totul atât de dificil?

– De ce nu? Nu toată lumea este Domnişoara Corectitudine ca tine. În plus, asta aştepţi de la mine, nu? Nici nu pot respira fără să-ţi cer permisiunea. Nu eşti mama. Mi-aş dori să încetezi să te comporţi ca una, pentru că eşti jalnică la asta.

Domnişoara Spencer arăta de parcă ar fi fost victima unui accident de maşină. El se simţi tentat să o ia pe deţinută şi s-o înveţe bunele maniere, dar consilierea

familială nu intra în atribuţiile sale decât dacă era vorba de vreun act criminal. Trăgându-se din prinsoarea surorii ei, fata părăsi încăperea.

Domnişoara Spencer rămase pur şi simplu acolo, privindu-şi sora plecând, ca şi cum ar fi purtat prea multe bătălii cu micul diavol şi le-ar fi pierdut pe majoritatea. Jack ocoli biroul şi apoi se duse spre uşă.

Aparent ameţită, domnişoara Spencer îl privi trecând pe lângă ea pentru a închide uşa, ca şi cum nu ar fi priceput ce făcea acolo. El ştia că i-ar fi putut cere să închidă uşa după sora ei înainte de a se aşeza pe scaun. Îşi dădea însă seama de motivaţia acţiunii lui: o scuză disperată de a se apropia suficient de mult de ea pentru a-i mirosi parfumul. Un parfum dulce, floral, îmbietor, care îi bântuia visele. Sub toate astea se afla mireasma aceea de-abia trezită pe care o iubea cel mai mult. Şi-o imaginase dezbrăcată, întinsă în tot patul, aşteptându-l să o acopere cu trupul lui.

– Ce faci aici, Kelley?

Vocea lui părea dură, guturală, chiar şi pentru el.

Ea îşi înălţă privirea îndurerată şi ridică mâna ca şi cum ar fi vrut să explice schema unei fraze pe care o scrisese pe tablă.

– M-a sunat cineva.

– Nu vorbesc despre secţia de poliţie. Mă refer la Hopeful. Ce faci înapoi în Hopeful?

– Încerc să o protejez pe Madison.

Captându-i atenţia cu asta, fiecare os şi muşchi protector din trupul lui se încordă.

– De cine?

Îi aruncă un zâmbet forţat.

– De ea. Evident, nu fac o treabă foarte bună.

Ca şi cum ar fi vrut să se asigure că era real, că prezenţa lui nu era un coşmar din care în cele din urmă avea să se trezească, îi mângâie cu mâna delicată obrazul aspru. Căldura atingerii ei îl cuprinse din cap până-n picioare.

Avu nevoie de toată puterea şi voinţa pentru a nu-i acoperi mâna cu a lui şi a nu i-o săruta.

– Nici eu nu ştiam că te-ai mutat înapoi, spuse ea încet, la fel de încet cum, cândva, îi şoptise cuvinte dulci la ureche.

Iar el nu se putu abţine să nu se întrebe dacă s-ar mai fi întors ştiindu-l aici, riscând să facă faţă trecutului care îi speriase pe amândoi.

Scuturând din cap ca şi când ar fi avut nevoie să şi-l limpezească, îşi coborî mâna în timp ce ochii ei îşi pierdură amorţeala şi deveniră limpezi şi atenţi.

– Madison. Sunt aici pentru Madison. Voiai să discutăm termenii eliberării ei?

– Mda! Îşi drese vocea, luptându-se cu dorinţa de a-i cere să-l atingă din nou, cu impulsul de a o îmbrăţişa şi de a o săruta, ca şi cum ziua de mâine nu ar mai veni pentru a distruge ceea ar fi putut avea. la loc!

Nu îndrăzni decât să o urmărească cu privirea în timp ce se îndrepta spre scaunul din faţa biroului său, şolduri le ei mişcându-se încet, provocator. Încă avea cel mai drăguţ fund pe care îl văzuse vreodată. Frumos, ferm şi în formă de inimă. Tipa făcea şi cea mai ieftină pereche de blugi să arate de un milion de dolari.

– Cafea? o întrebă în timp ce se întoarse spre cafetiera pe care o ţinea lângă birou. Pusese apa la fiert imediat ce se întorsese la birou cu diavolul, simţind că avea nevoie de ceva care să-l ţină alert. Acum simţea nevoia să fi luat o sticlă de Jack Daniel's de la barul Sit'n'Bull. Uitarea nu păruse niciodată atât de tentantă.

– Mulţumesc! Mi-ar prinde bine cafeina. Mă simt de parcă aş fi învăluită în ceaţă, răspunse ea.

Simţindu-se la fel, turnă cafeaua tare în două căni. Privi peste umăr.

– Tot aşa îţi place?

Deodată obrajii ei prinseră culoare, înroşindu-se puternic, şi ea încuviinţă uşor din cap. Se întreba dacă

şi ea îşi amintea toate momentele pe care le trăiseră împreună şi pe care el nu le-ar putea uita niciodată.

Puse două linguriţe de zahăr şi una de frişcă într-o cană, amestecând până când obţinu culoarea ciocolatei pe care ea o prefera. Îi dădu cana înainte de a se aşeza pe scaunul din spatele biroului. Cercetând-o prin aburul cafelei sale negre, luă o înghiţitură din cana ciobită pe care o oprise mărinimos pentru el – cea care stătea mărturie că, de-a lungul anilor, donase opt litri de sânge în timpul campaniilor locale.

Ea îşi duse cana la buzele nerujate. El le preferase mereu astfel. Având o frumuseţe naturală, niciodată nu avusese nevoie de machiaj pentru a ispiti bărbaţii. El ar fi vrut să-i smulgă elasticul care îi ţinea părul prins în coadă, pentru a putea vedea şuviţele bogate de păr acoperindu-i umerii, şi astfel să-şi imagineze senzaţia pe care i-o dădea atingerea lor de satin pe pieptul lui gol.

Ochii ei erau verzi ca trifoiul pe care adesea şi-o imaginase întinsă. Deşi încă reflectau delicateţe şi bunătate, în ochii ei se citea acum şi suferinţa. Se întrebă dacă nu cumva avea şi el partea lui de vină. Sau, mai rău, dacă nu cumva era complet responsabil de asta. Ultima oară când o văzuse avea lacrimi în ochi, dar atunci şi el era aproape înlăcrimat.

Privind-o de la distanţă, putea observa o asemănare puternică între trăsăturile ei şi cele ale micului diavol. Asta îl bântuise la bar. Ochii pe care îi privise de mii de ori, buzele pe care nu le sărutase suficient.

Ţinea cana între palme, ca şi cum avea nevoie să se prindă de ceva, orice care să-i ofere susţinere. Teribil de tentat să-i ofere umărul lui, o privi cum înghite. Adorase senzaţia pe care i-o dădea atingerea buzelor lui pe pielea ei mătăsoasă, precum şi ritmul pulsului ei.

– De cât timp eşti în oraş? o întrebă.

Tresări, devenind atentă, ca şi cum ar fi rătăcit prin nişte gânduri profunde, complicate. El nu era atât de egocentric încât să-şi imagineze că ea se gândea la el în loc să se gândească la sora ei. Deşi, în urmă cu nouă ani, ar fi fost. Atunci credea că el era centrul universului ei. Asta poate pentru că ea era nucleul vieţii lui.

– M-am mutat înapoi în iulie. Predau din nou la liceu.

Cum de îi scăpase vestea? Nu era chiar un pustnic. Dar în iulie mersese cu cortul în apropiere de Jackson Hole, Wyoming. Probabil că se afla aproape de lacul Jenny Lind când veştile întoarcerii ei circulau prin oraş.

– Tu când te-ai întors? întrebă ea încet.

– În urmă cu cinci ani.

Îşi umezi buzele, nu într-o manieră provocatoare asemenea surorii ei. Totuşi, gestul ei îl făcu să simtă un gol în stomac şi pieptul i se strânse; îşi prinse cana cu putere, ca şi cum acel gest nesemnificativ l-ar fi ţintuit pe locul lui.

– După ce te-ai însurat cu Stephanie şi te-ai înrolat în armată – ridică din umăr delicat – ştiind cât de mult urai acest oraş, nu m-am gândit că te-ai mai fi putut întoarce.

Asta îi răspunse la întrebare. *Speranţa* de a-l întâlni nu existase niciodată.

– Probabil din obişnuinţă, răspunse el nepăsător.

– Presupun. Ce mai face Stephanie? întrebă ea.

– N-aş putea să-ţi spun. După naşterea copilului am divorţat, iar ea a plecat. N-am mai văzut-o de atunci.

Citi dezamăgirea din ochii ei, aşa cum văzuse de atâtea ori când stătea, sfidător şi rebel, la ora ei. Acum, mai mult decât în trecut, îi displăcea atitudinea ei. Cunoştea lucruri despre el pe care nimeni altcineva nu le ştia. Şi totuşi, el încă nu se putea ridica la înălţimea aşteptărilor.

– Îmi pare rău să aud asta, spuse ea.

Slăbise strânsoarea cu care ţinea cana şi se lăsă pe spetează, chinuindu-se să lase impresia că nu-i păsa deloc de asta.

– Tot ce mi-ai spus a fost că trebuie să-mi fac datoria faţă de fată şi de copil. Asta am făcut. Dar nu suntem aici să discutăm despre sentimentele mele. Spune-mi care-i treaba cu Cruella De Vil.

În ochii ei citi mirarea.

– Nu m-aş fi aşteptat să ştii numele vreunui personaj din *101 dalmaţieni*.

– Mda, bine, aparent, sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine. Deci, care-i povestea ei? întrebă el nerăbdător.

Ea puse cana pe marginea biroului şi-şi trosni degetele, un obicei care trăda faptul că nu se simţea confortabil în această situaţie. Făcuse acest lucru de fiecare dată când îi cerea să rămână în clasă după ore. Îi oferise atât de multe motive să-l pedepsească. Pedeapsa ei fusese mereu răsplata lui.

– Madison este sora mea vitregă. Aceeaşi mamă, taţi diferiţi. Obrajii ei se înroşiră din cauza stânjenelii, dar râse dinadins şi-i evită privirea. Probabil că ţi-ai dat seama de asta, dat fiind că nu avem acelaşi nume de familie.

– Asta a fost prima mea bănuială. Dar am învăţat că nu poţi să construieşti un caz pe baza bănuielilor. Trebuie să probezi prin fapte. Drept urmare, încerc să nu *bănuiesc* nimic.

Întorcându-şi privirea spre el, în ochi i se putea citi îngrijorarea.

– Încerci să o acuzi de ceva?

– Încerc să-mi dau seama care este cea mai bună metodă de a rezolva această situaţie. „Şi cum să te ajut."

Încuviinţă din cap.

– Bine. Corect. În vara în care ai plecat, m-am mutat înapoi acasă. În urmă cu aproximativ 18 luni, părinţii mei au murit într-un accident de maşină. Am devenit tutorele lui Madison. De atunci, a devenit aproape imposibil de controlat. Am locuit în Dallas. Un oraş mare. Era foarte uşor să ai acces la droguri. Cred că Madison încercase. Una dintre prietenele ei a murit din cauza unei supradoze. M-am temut că acelaşi lucru i s-ar putea întâmpla şi ei. M-am gândit că dacă o iau din acel mediu... M-am gândit că un oraş mic, conservator... Scutură din cap. Aşa cum ai spus şi tu. E ceva familiar aici. Am fost fericită aici...

– Ai fost? o întrerupse el. Nu fusese niciodată sigur de asta.

– O vreme, recunoscu ea.

– Ţi-am scris după ce am plecat în armată. Nu mi-ai răspuns niciodată.

– Sigur că nu ţi-am răspuns. Erai un bărbat însurat.

Răspunsul ei îl enervă. Mda, era însurat, dar avusese nevoie de ea.

– Să revenim la sora ta.

– Nu am altceva de adăugat. Îmi doresc doar să fie fericită, dar se pare că nu prea-mi iese. Aceste vizite la poliţie în toiul nopţii mă fac să simt că am eşuat. În fine, nu sunt aici pentru introspecţie. Ai pomenit că maşina ei se află la Sit'n'Bull.

– Acolo am dat peste ea, fluturând un permis de conducere fals şi îmbrăcată într-o ţinută provocatoare.

– O, Doamne! Kelley îşi îngropă faţa în palme. De ce face asta?

– Este evident că îi place să te calce pe nervi. Îmi amintesc cât de amuzant poate fi.

Ridică privirea, iar ochii ei de un verde ca smaraldul parcă ardeau.

– Mda, cred şi eu. Diferenţa este că ea poate fi *rănită* – rău – dacă nu renunţă la atitudinea asta rebelă.

Şi el fusese rănit, mai mult decât ar recunoaşte, mai profund decât voia ca ea să ştie. Trebuia să nu se abată de la discuţie, să nu abordeze subiecte personale. Din nefericire, făcuse deja greşeala să lase discuţia să devină mult prea personală. Dregându-şi vocea, se îndreptă şi îşi puse coatele pe birou.

– Dave Lighten se dădea la ea. Are o reputaţie de afemeiat. De ce soţia lui îl suportă este un mister pentru mine. Dar voi discuta cu el pentru a mă asigura că înţelege să stea departe de Madison, altfel îl paşte închisoarea. I-am confiscat permisul falsificat, dar probabil că poate să facă rost de altul cu uşurinţă. Morty o va da afară din bar dacă o va mai vedea. Gândeşte-te la o pedeapsă pentru ea.

– A fost deja pedepsită. Vezi ce bine a funcţionat.

– Pot să o ţin închisă în celulă toată noaptea. Este rece, solitar şi al naibii de înfricoşător să fii închis. I-ar putea oferi ceva timp să reflecteze asupra consecinţelor acţiunilor ei.

Kelley scutură din cap.

– Nu, *eu* sunt cea care trebuie să rezolve situaţia. Tot ce vreau este să o duc acasă.

– În regulă. Pe adevăratul ei permis de conducere încă scrie adresa de domiciliu în Dallas, aşa că scrie adresa unde locuiţi în oraş ca să-ţi trimit maşina de dimineaţă.

Îi dădu un pix şi o foaie. O privi scriind, admirându-i scrisul. Petrecuse ore întregi privind-o corectând lucrări, în timp ce ar fi trebuit să citească literatură clasică. Nu era de mirare că aproape picase la ora ei.

Mai picase o dată. Pe lângă chiulul de la ore, încetase să-şi mai facă temele din clasa a zecea. Un act de rebeliune. Nu crezuse cu adevărat că profesorii l-ar lăsa corigent sau că administraţia şcolii va aplica regulamentul privind participarea la ore. Fusese o lecţie grea. După aceea, nu depusese decât efortul de a trece clasa, nimic mai mult. Era cu un an mai mare decât majoritatea

colegilor lui. Când Kelley Spencer intrase în clasă în prima zi din ultimul lui an de liceu, hormonii lui reacţionaseră. Cam la fel de mult cum o făceau acum, făcându-l să conştientizeze faptul că el era bărbat, iar ea femeie. După tot ce se întâmplase între ei spre sfârşit, nu ar fi trebuit să o dorească acum cu această intensitate care era de-a dreptul enervantă.

Puse carneţelul pe masă.

– Poftim! Putem pleca acum?

– Mda. Luă carneţelul, rupse foaia cu adresa, scrise ceva pe pagina următoare şi i-o dădu. Dă-i asta tânărului care te-a adus la mine la birou.

– „Mike, las-o să plece"? citi ea cu glas tare, stând în picioare. Nu este puţin cam informal?

– Tehnic, nu a fost niciodată arestată.

– Pe la ce oră îi vei aduce maşina?

– Când doreşti?

– În jurul orei opt.

– Încă eşti matinală, chiar şi în weekend?

– Obiceiurile vechi mor greu, spuse ea, înroşindu-se. Mulţumesc pentru modul în care ai abordat această problemă.

– Desigur.

Îi fu foarte greu să o vadă ieşind din birou, din viaţa lui. Aproape la fel de greu cum îi fusese în urmă cu nouă ani. Auzise mereu că în viaţa unui copil există mereu un profesor special. Kelley Spencer fusese astfel pentru el. Din nefericire, fusese mult mai mult. Fusese prima femeie pe care o iubise vreodată. Şi prima pe care o urâse. Ultimul lucru pe care şi-l dorise era ca ea să se întoarcă în oraş.

capitolul 3

„Jack Morgan este în oraş. Jack Morgan este în oraş." Ca un cântec enervant care se tot repeta, refrenul

supărător nu-i părăsea gândurile lui Kelley. „Jack Morgan este în oraş."

În timp ce conducea pe străzile liniştite, flancate de copaci, Kelley ştia că trebuia să-şi concentreze atenţia şi energia pentru a face faţă comportamentului inadecvat al lui Madison. O confruntare între ele pândea la colţ. Firişoarele de păr i se ridicară pe ceafă şi simţi tensiunea tot mai mare radiind dinspre Madison în vreme ce aceasta stătea posacă pe scaunul pasagerului şi privea pe geam, cu braţele încrucişate la piept şi umerii aduşi, ca şi cum ar fi vrut să se transforme într-o minge invizibilă.

„Dar Jack Morgan este în oraş." Kelley se temuse mereu că el va sfârşi prin a avea de-a face cu legea. Dar şi-l imaginase cel încătuşat, nu cel care să încătuşeze. Nu se putea obişnui cu gândul că el era şeful poliţiei. Cum reuşise să se transforme dintr-un tânăr rebel într-o persoană care să deţină o astfel de poziţie în comunitate, care să impună respect şi autoritate? O poziţie care îi permisese ca drumul lui să se intersecteze cu cel al lui Madison? Madison care era fericită să încalce legea. Era prea tânără pentru a înţelege cât de repede şi de eficient închidea uşile în faţa viitorului ei, distrugea poduri, îşi reducea opţiunile. Dar privind retrospectiv, Kelley gândise acelaşi lucru despre Jack.

Din momentul în care ea pusese pentru prima dată piciorul în clasă, fusese luată prizonieră de ochii lui de un albastru intens. Nu era decât cu un an mai mare decât ceilalţi băieţi, dar *părea* mult mai în vârstă. În ochii lui nu existau nici inocenţă, nici visuri. Privea lumea ca şi cum se îndoia că nu avea să îl rănească.

Îi înmuiase inima, şi totuşi, în acelaşi timp, îşi dorise să-l pocnească. Fusese extrem de emoţionată să-şi întâlnească pentru prima dată elevii, dorind să pună în aplicare tot ce învăţase în timpul studiilor. În timp ce explica programa, nu-şi putuse înlătura senzaţia

că o dezbrăca în gând. Nasture cu nasture. Bretea cu bretea. Haină cu haină. Ca şi cum ar fi ştiut cumva că purta un sutien negru din dantelă care se potrivea cu chiloţeii pe care îi purta pe sub fusta de un albastru-închis şi sacoul pe care şi-l pusese intenţionat pentru a părea mai în vârstă, mai stăpână pe situaţie.

Doar hotărârea de a nu se face de râs o ajutase să nu se lase intimidată de privirea lui insistentă, deşi un val de căldură făcuse să o furnice pielea, să i se umezească palmele.

Jack Morgan fusese un test pe care aproape îl picase. De-a lungul anului, privirile lui îndrăzneţe şi zâmbetele senzuale nu reflectau fericire, totuşi, promiteau clipe de plăcere. Cu cât stătea mai mult la ora ei, cu cât petrecea mai mult timp cu el, cu atât mai uşor devenea pentru el să o facă să cadă pradă tentaţiei. Să fie cu el aşa cum îşi dorea. Interzis. Nesăbuit. Periculos.

Dintre toate provocările cărora se aşteptase să le facă faţă în primul an de profesorat, să reziste dorinţelor inimii ei era ceva la care nu se gândise. Nu se aşteptase să se îndrăgostească vreodată de unul dintre elevii ei, de cineva mai tânăr, de cineva cu care s-ar fi presupus că are atât de puţine în comun. Dar şi ea era tânără, avea numai 22 de ani, nu cu mult mai în vârstă decât Jack, care avea 19 ani. Recent licenţiată la Universitatea din Texas, descoperea teritorii necunoscute, trăind complet pe cont propriu, fără viaţa de cămin şi confortul dat de colegele de cameră. Lucra cu normă întreagă. Începuse viaţa de adult.

Fusese entuziasmată, intrigată, înspăimântată. Iar Jack Morgan făcea fiecare emoţie să se intensifice. Aşa cum o făcuse în seara asta. Intrase în secţia de poliţie gata pentru o confruntare cu Madison, încercând să îşi dea seama ce se întâmpla în mintea acesteia şi care era cea mai bună manieră de a-i face faţă. Apoi intrase în biroul şefului poliţiei aşteptându-se să vadă un bărbat

cărunt, burtos - stereotipul polițistului Rod Steiger, pe care îl văzuse în filme.

În schimb, dăduse peste Jack Morgan cu trupul lui zvelt și cu aceeași privire flămândă care promitea o plăcere senzuală dincolo de cele mai îndrăznețe visuri ale unei femei. Prezența lui o luase prin surprindere. Apoi o zărise pe Madison îmbrăcată de parcă aștepta Halloweenul să vină mai devreme anul acesta... fusese deja prea mult.

Mintea i se blocase, deoarece i se păruse prea dureros să-și amintească trecutul și prea chinuitor să facă față prezentului. Dar nu putea evita prezentul, și trebuia să facă asta aici și acum.

Parcă mașina, un Camaro alb, în cel mai apropiat spațiu gol din parcare. Înainte ca Kelley să oprească motorul, Madison coborâse deja, urcând în grabă scările până la apartamentul aflat la etaj. Kelley alergă în urma ei.

Din fericite, Madison pierdu timp prețios descuind ușa. Intră în apartament, dar Kelley era deja în spatele ei, închizând ușa, rugându-se să nu fie date afară pentru că deranjau liniștea vecinilor la acea oră într-o dimineață de sâmbătă. Grăbindu-se spre ușa camerei lui Madison, o blocă înainte ca aceasta să o poată trânti și încuia.

– Urăsc orașul ăsta, urăsc școala de aici, îi urăsc pe copii! țipă Madison, aruncându-se în pat. Luă o pernă, o strânse la piept ca și cum ar fi fost un scut pentru a se apăra de reproșurile care știa că vor urma și o privi revoltată pe Kelley. Jumătate dintre ei ascultă muzică country, pentru Dumnezeu!

– Vorbește mai încet, o dojeni Kelley, părându-i-se dificil să facă față urii pe care o citea în ochii lui Madison. Cum reușesc părinții să supraviețuiască adolescenței copiilor lor? Sprijinită de tocul ușii, își încrucișă mâinile la piept. Știi cât de norocoasă ești că te-a întâlnit Jack...

– Nu este chiar un noroc să fii arestat.

– Atunci nu te mai pune în situații în care să fii arestată. Ce-a fost în capul tău, Madison?

– M-am gândit că orașul ăsta este foarte plictisitor și că vreau să mă distrez.

– Să te distrezi? Să te îmbraci ca o prostituată și să intri într-un bar la miezul nopții? Să prezinți un act fals? Fără să mai spun că ai făcut toate astea pe la spatele meu, ceea ce înseamnă că știai de la început că e greșit ce faci.

Madison rânji.

– Nu a fost *greșit*. Pur și simplu, știam că te vei enerva.

Furioasă, Kelley se îndepărtă de ușă și șopti cu asprime:

– Ba să fii sigură că a fost greșit. Și ilegal! Ai încălcat legea.

– Este o lege tâmpită! Chiar și fetele președintelui fac asta.

Kelley oftă la auzul unei asemenea idioțenii.

– Dar nici ele nu au fost scutite de probleme, așa-i?

– Este un ritual de trecere.

– Ba nu, Madison. Nu este. Este prostesc și periculos. Jack mi-a spus că un tip se dădea la tine.

– N-aș fi mers la motel cu el, spuse ea îmbufnată. Îi cântam doar în strună pentru că avea cele mai răsuflate replici de agățat.

Kelley voia să urle.

– Și dacă el credea că îl iei la mișto? Dacă se enerva și te rănea?

Ridică din umeri.

– Aveam spray-ul de autoapărare în geantă.

– Oh, Madison, nimeni nu se pune intenționat într-o situație în care trebuie să folosească spray-ul.

– N-am făcut nimic rău cu adevărat. Nu e ca și cum m-am drogat.

– Ai băut. Dacă făceai un accident de mașină?

– Ca şi cum sunt şanse să se întâmple asta. Nu mai e nimeni pe străzi după lăsarea serii. Este ca şi cum toţi se tem de vampiri sau ceva.

Kelley trebuia să recunoască faptul că era un oraş liniştit. Era parte din farmecul lui. Dar era sigură că, dacă ştiau unde să privească, urmau să descopere că se întâmplau diverse lucruri. Ea şi Madison pur şi simplu trebuiau să exploreze posibilităţile împreună.

– Te iubesc, Madison, spuse ea încet, încercând să se apropie de fata care evident nu avea nici un chef să lase garda jos.

– Ba nu! Dacă m-ai fi iubit, nu m-ai fi adus aici.

– Aşa cum ţi-am explicat de atâtea ori, ne-am mutat aici pentru că o luaseşi pe căi greşite.

– Nu eşti mama!

Kelley simţi ca o lovitură în piept vorbele ei răutăcioase, neintenţionate. În timp ce Madison îşi ştergea furioasă ochii, întinzându-şi machiajul, Kelley înaintă în cameră şi se aşează pe marginea patului.

– Nu încerc să-ţi fiu mamă.

– Ba da! Pentru orice, trebuie să-ţi cer permisiunea. Pronunţă „permisiune“ de parcă ar fi spus „abuz“. Înainte n-a trebuit niciodată să fac asta.

– Lucrurile s-au schimbat. Eşti responsabilitatea mea.

– Urăsc asta. Madison îşi bagă degetele în păr, ţepii fiind prea ţepeni pentru a-i permite mai mult. Trebuie să scriem compunerea aia idioată la engleză despre ce admirăm cel mai mult la mamele noastre. Iar eu nu am una.

Cu ochii în lacrimi din cauza durerii pe care Madison o simţea, Kelley o îmbrăţişă. Comportamentul din seara asta începea să capete o explicaţie. Citise câteva cărţi despre durerea provocată de moartea cuiva. Fiecare o trăia diferit, dar pentru cei mai mulţi, primul an era de apatie. Cel de-al doilea era cel mai greu.

– Poate poţi scrie despre o amintire, despre un moment special în care ai fost fericită că era mama ta.

Madison îşi trase nasul.

– Mda, cred că pot să fac asta. Uneori mă înfurii pe ea. Simt de parcă ea şi tata m-au părăsit. Doare să te simţi părăsit.

Kelley simţi durerea strângându-i inima.

– Nu te-au părăsit, Madison. N-a fost decizia lor să moară. Te iubeau nespus de mult.

– Nu e corect. Tu i-ai avut mai mult lângă tine.

– Asta nu înseamnă că pe mine nu mă doare la fel de tare moartea lor.

Madison se desprinse din braţele lui Kelley.

– Moartea lor doare ca naiba.

– Ştiu. Nu încerc să-i înlocuiesc, Madison. Pur şi simplu încerc să ne aduc pe drumul cel bun. Spune-mi ce pot face pentru a îndrepta lucrurile.

– Hai să ne mutăm înapoi în Dallas!

Kelley clătină din cap.

– Am semnat un contract cu şcoala. Trebuie să închei anul şcolar.

În plus, chiar credea că Madison era mai în siguranţă aici. Doar că treceau printr-o perioadă de acomodare. Lucrurile aveau să se aşeze.

– Ar fi trebuit să mă întrebi înainte să-mi planifici viaţa, spuse Madison.

– Eşti...

Se întrerupse.

– Ce? Hai, spune-o! Crezi că sunt un copil.

– Nu un copil. Dar tânără. Eşti tânără, Madison. Prea tânără să iei decizii care au un efect atât de important asupra vieţilor noastre. Intraseşi în gaşca nepotrivită...

– O, şi tu crezi că în orăşelul ăsta de doi bani nu există găşti nepotrivite?

Ştia că există. Sau cel puţin existau în urmă cu nouă ani. Jack Morgan fusese liderul lor. Dar nu-şi imagina

că aici copiii făceau pacturi sinucigașe sau se drogau. Fusese acel pact sinucigaș împăturit cu grijă și ascuns în torpedoul lui Madison – pe care îl găsise când îi înlocuia dovada asigurării – cel care o speriase cu adevărat pe Kelley. Gândul că Madison prețuia viața atât de puțin...

– Cred cu adevărat că aici sunt mai puține șanse să fii rănită, recunoscu Kelley.

Deși Madison ținea încă legătura cu prietenii ei, Kelley se gândea – spera – că telefoanele și e-mailurile țineau la distanță un comportament iresponsabil.

Madison își dădu ochii peste cap.

– Încă doi ani, Madison, și apoi vei putea face tot ce vei vrea. Dar sub supravegherea mea, *nu* vei merge în baruri, *nu* te vei îmbăta și *nu* vei mai ajunge la poliție. Dacă vei continua cu acest comportament rebel și distructiv, îți voi lua mașina.

– Nu poți!

– Ba pot și o voi face! Și îți voi vopsi toată mobila în galben și-ți voi cumpăra o cuvertură cu flori pentru pat.

Kelley ura să fie atât de aspră cu Madison și de obicei, spre sfârșit, încerca să pară mai împăciuitoare, încercând să găsească un echilibru între postura de mamă și de soră.

Madison mustăci.

– Ba n-o vei face!

– O, ba da, insistă ea, simțind cum tensiunea se mai risipește. Ba mai mult, îți voi înlocui toate bercurile astea roșii oribile – și zâmbi răutăcios – cu unele albe.

– Atunci voi urî cu adevărat să locuiesc în apartamentul ăsta minuscul. Nici măcar nu pot asculta muzică tare. Capra aia bătrână de jos se tot plânge.

Kelley simți o crăpătură în zidul de resentimente dintre ele. Știa că Madison putea să-l refacă imediat, dar dacă totuși ar reuși să ajungă la un compromis...

– Bine. Cred că putem rezolva problema destul de uşor. Pot renunţa la apartament cu un preaviz de 30 de zile. Vom merge să căutăm o casă unde să fim amândouă fericite. Împreună. Vom căuta împreună.

– Mda, bine. Madison se bosumflă. Urăsc atât de tare oraşul acesta! Promite-mi că ne vom întoarce în Dallas la sfârşitul anului. Lasă-mă să-mi petrec ultimul an de liceu cu prietenii mei.

– Îţi promit că mă voi gândi la asta. O îmbrăţişă. Draga mea, încerc doar să te ajut să treci prin liceu. Apoi poţi face cu viaţa ta ce-ţi doreşti tu.

– Ei bine, să rămân în fundătura asta de oraş clar nu este ce vreau de la viaţă. Madison făcu o grimasă. Apropo, şi el a spus acelaşi lucru.

– Cine? Ce?

– Şeriful. Că nu mă va scăpa din ochi. A sunat atât de milităresc. Care-i treaba între voi?

Panica o cuprinse pe Kelley, aşa că se concentră asupra aspectului mai puţin important.

– Nu este şerif. Este şeful poliţiei.

– Bine, atunci care-i treaba între tine şi şeful poliţiei?

– Nimic. Aşa cum ai bănuit când eram la el în birou, mi-a fost elev. La puţin timp după ce a absolvit s-a însurat şi s-a înrolat în armată. N-am ştiut că s-a întors în oraş, aşa că am fost surprinsă. Atâta tot.

– E bun!

O, da, se gândi Kelley în timp ce simţi un val de căldură care o făcu să roşească. Jack Morgan era, fără îndoială, un tip arătos. Acum arăta chiar mai bine decât la 19 ani, când se crezuse îndrăgostită de el.

În seara aceea purta o cămaşă neagră care îi scotea în evidenţă lăţimea pieptului şi mijlocul îngust. Blugii tociţi îi evidenţiau fundul şi coapsele. Se mai împlinise în ultimii nouă ani, dar nu avea gram de grăsime. Era un tip solid, musculos.

Părul lui negru era tuns scurt, dar nu era o tunsoare militărească. În liceu purta părul mai lung, care se ondula spre vârfuri. Barba lui era mai deasă comparativ cu a altor băieţi. În seara aceea părea că nu se mai bărbierise de vreo două zile.

Deşi ştia că nu este posibil, putea să jure că încă mai simţea în palmă atingerea maxilarului lui. Ştia că nu ar fi trebuit să îl atingă, dar avusese nevoie să simtă că era real. Şi era. Pielea caldă, barba aspră. În ochii albaştri fermecători se citea siguranţa de sine, cunoaşterea, dar reuşeau în continuare să formeze o barieră în faţa gândurilor şi a emoţiilor lui celor mai profunde. Se întreba oare ce văzuse în ultimii nouă ani care îi adusese cute pe frunte şi riduri la colţul ochilor.

Neliniştită de direcţia pe care o luaseră gândurile ei, Kelley se ridică şi începu să facă patul, dând-o uşor la o parte pe Madison.

– Haide, trebuie să treci la culcare.

– Trebuie să fac duş întâi şi să scap de machiaj înainte să mi se crape faţa.

Kelley era cât pe-aci să comenteze faţă de prostia de a se machia atât de strident, dar decise să se abţină. Simţea că în seara aceea Madison dorise să se ascundă. De obicei nu exagera cu zorzoanele şi cu extravaganţa – dar când o făcea, mergea la extrem.

Madison se dădu jos din pat şi-şi luă halatul de pe podea. Kelley se îndreptă spre uşă.

– Kell?

Kelley se opri şi se întoarse spre Madison.

– Da?

– Mai eşti virgină?

– Madison, nu e frumos să întrebi aşa ceva!

– Păi nu-mi amintesc să fi avut vreo relaţie serioasă.

– Am avut relaţii pasagere. Doar că n-a fost nimeni pe care să simt că trebuie să-l prezint familiei.

Madison se îndreptă spre ea, cu o expresie îngrijorată.

– Nu te interesează şeriful, nu?

– Absolut deloc!

În urmă cu nouă ani, Jack Morgan o purtase în al nouălea cer, şi apoi o abandonase în iad. Era ultima persoană de pe pământ cu care şi-ar fi dorit o relaţie.

capitolul 4

Kelley arăta groaznic. Aşa se şi simţea, şi o pândea şi o durere de cap. Printre pleoapele umflate din cauza lipsei de somn, îşi privi imaginea din oglinda de la baie. Pielea îi era prea palidă. Machiajul discret nu o ajuta, dar nu avea nici o intenţie să imite machiajul lui Madison din noaptea trecută. Şi nici părul ei nu avea o zi prea bună. Deşi îl spălase şi-l uscase, nu avea nici formă, nici strălucire. Îi atârna pur şi simplu pe umeri, searbăd şi fără viaţă. Era pe jumătate tentată să-l strângă la spate, dar simţea nevoia să se simtă feminină, să arate astfel. Era ca reacţie la abilitatea lui Jack de arăta al naibii de masculin.

Obsesia ei în ceea ce priveşte aspectul era ridicolă, având în vedere că singurul lucru pe care el urma să-l facă era să aducă maşina lui Madison. Nimic mai mult. În orice clipă avea să intre în complex, să parcheze la locul indicat, să-i dea cheile şi să plece. Se va afla în prezenţa lui pentru cel mult cinci secunde.

Atunci de ce-i tot păsa cum arată? Pentru că el încă avea capacitatea să-i facă inima să bată mai repede şi mai puternic. Dar pe el scria pacoste, cu majuscule. Pacoste de care nu avea acum nevoie. Acum trebuia să îi acorde atenţie lui Madison, să se asigure că se afla la dispoziţia ei. Drept urmare, orice relaţie cu un bărbat era în afara discuţiei. Bărbaţii solicitau timp, atenţie. Iar Jack Morgan cerea multă atenţie. Sau cel puţin aşa făcuse la vârsta de 19 ani. Iar acei muşchi ascunşi pe sub

cămaşa pe care o purtase noaptea trecută o făcuseră să creadă că nivelul lui de testosteron crescuse de-a lungul anilor.

De ce era atât de neliniştită din cauza lui? În afară de prima privire sălbatică, vorace, nu păruse să arate nici un pic de interes faţă de ea. Nu o întrebase despre trecut, nu o întrebase despre statutul marital. Deşi recunoscuse că Stephanie îl părăsise, ar fi putut să fie recăsătorit sau să existe o domnişoară care abia aştepta să devină doamna Morgan.

Multe fete se ţinuseră după el când era băiatul rău al oraşului. Acum era şeful poliţiei. Respectat. Admirat, fără îndoială. Sigur existau femei atrase de trupul lui bine făcut.

Tresări la auzul soneriei. Îşi trecu mâinile prin păr încă o dată, îşi aranjă hainele – pe care le schimbase de trei ori, decizându-se în cele din urmă pentru o pereche de blugi şi un tricou roşu – şi se îndreptă spre uşă. Deschise şi rămase fără grai pentru a doua oară în ultimele 12 ore.

Era evident că Jack făcuse duş, se bărbierise şi se aranjase – cam la fel cum o făcuse ultima oară când apăruse la uşa ei. Ştiuseră amândoi că urma să fie ultima oară. Şi duruse. O duruse atât de mult încât crezuse că o va distruge.

Încercă să se readucă înapoi în prezent. Aşa cum o făcuse noaptea trecută, purta şi acum blugi, dar acum o cămaşă albastră de pânză îi acoperea umerii uluitori, mânecile îi erau suflecate, lăsându-i la vedere braţele, care chiar şi neîncordate păreau musculoase. Nu arăta ca un bărbat care nu dormise aproape jumătate de noapte. Spre deosebire de el, ea arăta ca un rest scos de o pisică din tomberon şi lăsat acolo.

– Bună dimineaţa! spuse el cu o voce guturală care o făcu să se înfioare.

Kelley întinse mâna după chei. „Ia-le. Închide ușa. Alungă amintirile: ce-a fost frumos, ce-a fost urât, ce-a fost rău." Putea face asta.

– Apreciez că ai venit să aduci mașina.

– Nici o problemă. Dar m-am gândit că poate mă poți lăsa la birou. Mike m-a lăsat la Sit'n'Bull, unde a rămas mașina aseară, așa încât a mea a rămas la secție.

Nu se gândise la logistică, la ce presupunea aducerea mașinii lui Madison, nu se gândise că încă păstrase obiceiul de a manipula situațiile pentru a găsi scuze să fie cu ea. În liceu se pricepuse de minune la asta. Kelley nu voia să afle cât de mult își perfecționase talentul acesta.

Dar să-l refuze după gestul lui amabil era de neconceput.

– Sigur, lasă-mă doar să opresc cafetiera.

– Se întâmplă să-ți mai fi rămas ceva? întrebă el.

– Cafea?

– Cam asta face o cafetieră de obicei.

– De fapt, e plină. Încă nu mi-am luat micul dejun.

Din cauza emoțiilor provocate de așteptarea lui, stomacul ei refuzase orice. Lipsa cafelei de dimineață contribuise fără îndoială la durerea de cap.

– Aș da orice pentru o ceașcă, spuse el.

În ciuda rațiunii, se trezi dând aprobator din cap și spunând:

– Intră!

Trecu pe lângă ea. Deodată, apartamentul păru prea mic, ca și cum el ar fi avut puterea de a face totul în jur să pară nesemnificativ. Kelley închise ușa și se grăbi în bucătărie, arătând spre mica zonă de luat masa de lângă fereastră.

– Ce-ar fi să iei loc la masă? Îți aduc eu cafeaua.

Fugi în bucătărie. Avea nevoie să se depărteze, să-și recapete echilibrul. Dar, aparent, Jack nu avea intenția să-i lase o clipă de respiro. Ignorând ceea ce ea considerase

a fi o sugestie politicoasă de a rămâne în cealaltă cameră, el veni agale în spatele ei şi se aşează pe scaun.

– Frumos loc, spuse el.

Kelley luă din suport două căni de ceramică, conştientă că prezenţa lui domina încăperea, parfumul lui înţepător ajungând la ea. Se schimbase cumva de-a lungul anilor. Era mai profund, mai masculin. Nu putea să-şi explice. Chiar şi în tinereţe, emanase o virilitate magnetică. Acum, era aproape letală.

– Este cam mic, iar pereţii sunt cam subţiri. Ne gândim să închiriem o casă, bolborosi ca prosteşte, orice pentru a o face să-şi abată atenţia de la el în timp ce turna cafeaua.

Inhală aroma bogată, sperând că o va distrage, că va bloca parfumul lui. Dar nu fu aşa. Nici pe departe. Îi oferi cana.

Gura lui formă un zâmbet devastator care lăsă să i se vadă dinţii perfecţi.

– Neagră. Aşa cum îmi place. După atâţia ani, ţi-ai amintit.

– Nu tocmai, minţi ea. Am observat aseară, sau azi-dimineaţă devreme, când o fi fost, că n-ai pus nimic altceva în cană în afară de cafea.

El ciocni cana de a ei.

– Pentru ziua de ieri!

Kelley se aşează pe un scaun, de cealaltă parte a mesei, în faţa lui.

– Încerc să uit ziua de ieri, mulţumesc!

Sorbi rapid, refuzând să recunoască faptul că poate se referise la zilele din trecut, şi nu la cea care făcuse să li se întâlnească din nou drumurile, noaptea trecută.

– Ai idee de unde aş putea începe să caut o casă de închiriat?

– Încearcă la doamna Lambert. O doamnă drăguţă, încărunţită, foarte pricepută la negocieri. Biroul ei se află

pe strada principală. N-ai cum să-l ratezi. Îți va face o reducere frumoasă dacă vei găsi o casă.

– Mulțumesc!

Mai luă o gură de cafea, incapabilă să scape de senzația că era greșit să se afle în prezența lui. Încă simțea adrenalina dată de frica de a nu fi descoperiți. Oare acesta fusese motivul pentru care fusese atrasă de el cu mult timp în urmă? Fiindcă, așa cum subliniase Madison, Kelley încercase din răsputeri să fie bună, iar Jack o tentase să fie rea?

– Unde e drăcușorul în dimineața asta? întrebă el, întrerupându-i gândurile.

– E încă în pat, dar am reușit să rezolvăm câteva probleme când am ajuns aseară acasă. Cred că dacă ne-am muta într-o casă ar mai schimba atmosfera.

– Te minți singură dacă tu crezi că are atitudinea asta din cauza apartamentului.

– Se comportă astfel pentru că are 16 ani. Și pentru că părinții ei au fost uciși de un șofer beat... Oftând din greu, își trecu degetele prin păr. Uite, îmi pare rău, sunt epuizată acum și n-am chef să discut situația familiei mele. Mă tot întreb cum ai reușit să arăți de parcă ai dormit 12 ore. Mi se pare foarte enervant.

– Este un salon de masaj în oraș...

Ridică mâna pentru a-l întrerupe, surprinsă de fulgerul de gelozie pe care îl simți.

– Nu vreau să știu despre stilul tău de viață decadent.

Ochii lui albaștri se întunecară, nările i se umflară.

– Îmi amintesc de o vreme când nu te deranja puțină decadență.

– Jack, trecutul e trecut. Au trecut mulți ani peste noi de atunci. Acum suntem alte persoane.

El își sprijini brațele de marginea mesei și se aplecă spre ea.

– Cred că, dacă vom explora puțin, vom constata că nu suntem chiar atât de diferiți.

Se aplecă spre ea încă puţin, iar ea blestemă în sinea ei masa prea îngustă, dar nu avea să îi ofere satisfacţia să o vadă retrăgându-se.

– Îmi amintesc gustul tău când te-am sărutat prima dată, spuse el încet, cu o voce seducătoare.

– Jack...

– Îmi amintesc şi gustul *ultimului* sărut.

– Jack, nu am nevoie de asta acum.

– Tu îţi aminteşti gustul meu?

Kelley îşi lăsă privirea asupra buzelor lui seducătoare, magice, talentate. O, desigur că îşi amintea gustul lor.

El se aplecă şi mai mult.

– Vrei să vezi dacă au acelaşi gust?

– Vor avea gust de cafea, spuse ea aproape fără suflare.

– Îmi place cafeaua.

Cum reuşise oare, cu doar câteva cuvinte, cu doar câteva priviri îndrăzneţe, să o ameţească, să îşi dorească într-adevăr să îşi apropie buzele de ale lui? Să simtă din nou natura seducătoare a săruturilor lui, mângâierea senzuală a mâinilor lui, atingerea fermă a trupului său...

– De ce te temi, Kelley? Nu mai sunt elevul tău, îi reaminti el.

De asta se temea. Că acum, fără vreo barieră între ei, ar fi putut să o rănească mai rău decât înainte. Supravieţuise cu greu. Fusese umilită, dar în privat. Nimeni nu ştiuse de relaţia lor. Numai gândul de a încerca din nou...

– Oh, scuze! Nu ştiam că avem musafiri.

Trăgându-se vinovată înapoi, Kelley îşi luă privirea de la Jack şi o îndreptă spre Madison, care stătea în uşă, proaspăt îmbăiată, cu picioarele goale, purtând pantaloni scurţi negri şi un maiou negru. Madison dezvoltate o aversiune faţă de culorile deschise, de orice i-ar fi putut da senzaţia că viaţa ei ar putea avea un strop de bucurie.

– M-am gândit că merită o cafea pentru că ne-a adus maşina, explică Kelley grăbită.

– Mă rog.

Madison intră agale în bucătărie şi deschise uşa frigiderului.

Jack se îndreptă din nou pe scaun şi o privi peste umăr pe Madison turnându-şi suc de mere într-unul din paharele de pe masă.

– Ce s-a întâmplat cu părul portocaliu?

Ridicând din umeri, Madison se întoarse şi-şi sprijini şoldul îngust de marginea mesei.

– S-a dus la spălat.

– Şi piercingul?

– Fals, recunoscu ea fără chef, întinzând paharul spre Kelley. Crezi că m-ar lăsa să-mi pun altundeva în afară de urechi?

– Încă mai e speranţă pentru tine, puştoaico.

– Mda, sigur. Nici tu nu eşti prea bătrân. Cum de ai ajuns şerif? întrebă Madison.

– Nu sunt şerif. Sunt şeful poliţiei.

– Tot aia.

– Nu chiar, dar mă îndoiesc că te pasionează o lecţie de studii sociale. Cât despre cum de a ajuns un tânăr ca mine şeful poliţiei? Ridică nepăsător din umăr. Într-un oraş mic ca ăsta... se mulţumesc cu ce primesc.

– Mda, dar trebuie să ai ceva pregătire, insistă Madison.

– Cât timp am fost în armată, am învăţat să trag bine cu arma. Îşi întoarse privirea albastră spre Kelley. Trebuie să ajung la muncă.

Kelley fusese atât de acaparată de discuţia lui cu Madison încât rămase mirată de brusca schimbare a subiectului. Încuviinţă din cap.

– Corect, sigur că da. Madison, ce-ar fi să te încalţi? Poţi merge cu noi. Nu voia să fie singură cu Jack – nu când el avea chef să-şi reamintească gusturi, mirosuri,

senzații. Jack mi-a spus că există acolo un agent de vânzări care ne-ar putea ajuta să găsim o casă de închiriat.

– Grozav!

Madison ieși din încăpere și Kelley se ridică.

– Merg să-mi iau geanta.

– Bine.

Jack luă cănile, merse la chiuvetă, le clăti și le puse la uscat. Apoi spălă paharul cu suc al lui Madison.

– Nu mi te aminteam așa casnic, spuse ea din ușă, unde se oprise să-l privească.

El luă un prosop de bucătărie și se șterse pe mâini.

– Ei bine, înveți să faci singur chestii când n-ai o soție.

– Îmi pare foarte rău că relația ta cu Stephanie n-a funcționat.

– Amândoi am știut de la început că așa va fi.

Kelley sperase ca Jack să depună puțin efort, că va încerca de dragul copilului să fie un tată bun.

– Ce-a avut? Băiat sau fată?

Uneori, în primii ani de când părăsise Hopeful, Kelley și-l imagina pe Jack împreună cu copilul lui. Un copil pe care îl concepuse cu șase săptămâni înainte de absolvire, cu șase săptămâni înainte să apară la ușa lui Kelley cu toca în mână.

– Băiat, spuse el în cele din urmă.

– Îl vezi vreodată?

– În fiecare zi.

Răspunsul lui o surprinse.

– Ai custodia lui?

– Corect! Aruncă prosopul pe masă și o fixă cu privirea, provocator. Așa cum ți-am spus. Ea a plecat, nu eu.

capitolul 5

În timp ce Kelley îl conducea la secție, cu Madison pe bancheta din spate, Jack nu reușea să-și dea seama ce-l

enerva mai mult. Kelley care continua să-l subestimeze sau că în tinereţe se comportase într-un fel care o făcuse să creadă că nu va fi în stare de mai mult.

Nu mai fusese cu nimeni la fel de sincer cum fusese cu ea. Dar, în ceea ce-l priveşte, asta nu însemna că fusese complet sincer. Era firea lui să ascundă latura sa bună. Viaţa era mai puţin dureroasă când nu îşi etala sentimentele în public.

Jack era enervat şi de faptul că Kelley alesese să poarte un top scurt, roşu, sexy, care îi lăsa un umăr dezgolit. Voia să se aplece spre ea şi să i-l sărute. Poate că motivul pentru care o luase pe cea mică era să-l ţină la distanţă.

– Când a plecat Stephanie? întrebă ea brusc, atât de încet încât el se întrebă dacă ea sperase să fie suficient de discretă pentru a nu trezi suspiciuni surorii ei.

Kelley ridică din sprânceană, făcu o grimasă, aşa cum făcea mereu când corecta o lucrare, concentrându-se să găsească greşeli şi inexactităţi. Doar că nu îşi dorea deloc ca ea să decidă ce notă să dea vieţii lui.

– A mai stat cam un an după ce s-a născut băiatul, dar nu avea cine ştie ce înclinaţii materne. Sau spre căsnicie.

Kelley întoarse capul spre el.

– Uită-te la drum! îi ordonă.

Îşi mută iar atenţia la drum până când opri la semafor. Apoi îşi întoarse iar capul spre el.

– Era prea tânără, Jack.

– Toţi eram tineri.

– Nu te întâlneşti cu ea deloc?

– Nu.

– Dar fiul tău? Îl vizitează?

– Nu.

– Niciodată?

– De ce ţi-e aşa de greu să crezi?

– Pur şi simplu îmi e greu să îmi imaginez o mamă care nu ar vrea să-şi vadă copilul. Familia este atât de importantă. Mi se pare trist.

– Crede-mă! Ar fi mult mai trist dacă ar vedea-o.

Stephanie ar fi putut lua lecţii de la propria lui mamă. Atât de rea fusese.

– Ştii, semaforul acela n-o să se facă mai verde, spuse Madison din spate.

Kelley se întoarse şi-şi concentră din nou atenţia la condus, dar nu înainte ca maşina din spatele ei să claxoneze. Tresări, se uită furioasă în oglinda retrovizoare şi continuă drumul pe strada principală.

– Cum îi explici că mama lui nu se află în preajmă? întrebă ea încet.

– I-am spus că sunt un bărbat cu care e prea greu să trăieşti.

Nici vorbă să-i spună adevărul lui Jason, că mama lui nu l-a vrut.

Jack arătă spre secţia de poliţie, fericit că această conversaţie se încheia repede. Kelley încă reuşea să-l enerveze şi să-l fascineze în acelaşi timp.

– Opreşte lângă trotuar.

– Îţi mulţumesc că m-ai ajutat să găsesc un agent imobiliar, spuse Kelley, oprind maşina.

Mulţumirile ei îl enervară şi mai mult. Nu era ca şi când ar fi rezolvat cine ştie ce mister. O carte de telefon i-ar fi oferit aceeaşi informaţie.

– Mergi până la al doilea semafor. O să vezi biroul ei pe partea dreaptă. N-ai cum să-l ratezi. Rhinestone Realty.

O privi peste umăr pe Madison. Era chiar drăguţă când nu arăta ca o cântăreaţă de muzică rock rătăcită. Avea aceleaşi trăsături delicate ca ale lui Kelley, dar părul ei era şaten-auriu. Cu atitudinea potrivită, ar fi putut câştiga titlul de Miss Popularitate la liceul Hopeful.

– Ar putea fi mai rău, puştoaico! Am trecut prin oraşe care aveau numai un singur semafor pe strada principală. Noi avem şase. Şi unul are chiar un indicator.

– Mare diferenţă, bombăni Madison.

Zâmbind, o privi pe Kelley, iar zâmbetul lui dispăru. Era suficient de matur pentru a nu mai avea nevoie de aprobarea ei. Niciodată nu îi păsase de ceea ce credeau ceilalţi. De ce părerile ei contaseră mereu atât de mult? Mereu.

– Dă-mi un semn când eşti gata să te muţi. Iau nişte băieţi şi putem folosi camioneta mea pentru a căra mobila în noua locuinţă.

– Nu trebuie să te deranjezi, spuse ea.

Deşi amândoi purtau ochelari fumurii, putu observa că nu-şi dorea ajutorul lui. Exact ca în liceu, îl descuraja să fie în preajma ei. Atunci o sfidase. De ce să fie altfel acum?

– Deci, ce vei face? Vei angaja o companie care să te ajute cu mutatul? Aşa mari sunt salariile profesorilor acum? În plus, îţi sunt dator. Dacă nu ai fi fost tu, n-aş fi citit niciodată *Beowulf* în liceu.

Ea zâmbi, un zâmbet melancolic, care îl mişcă.

– Nu sunt chiar sigură că ai citit într-adevăr *Beowulf*. Dar apreciez oferta ta generoasă. Te sunt când suntem gata de mutat.

– Bine.

Deschise portiera, coborî din maşină şi mută scaunul în faţă, chiar în timp ce apăru Mike. Madison îşi părăsi locul de pe bancheta din spate şi se mută în faţă.

Cu portiera încă deschisă, Jack se aplecă şi le privi pe fete.

– Aproape de agenţia imobiliară se află salonul de masaj despre care am încercat să-ţi spun mai devreme. Spune-i lui Cindy că vii din partea mea. Îţi va oferi o reducere şi un masaj complet care te va face să te topeşti.

– Vrei să-mi spui că vorbeai despre un salon de masaj pe bune? îl întrebă Kelley cu o urmă de sarcasm în voce.

– Da, doamnă, asta zic. Duse mâna la buzunar, scoase portofelul şi din el cartea lui de vizită şi i-o dădu lui Kelley. Numărul meu de mobil. Aşa ai cele mai multe şanse să dai de mine.

– Mulţumesc, Jack!

Lăsând multe lucruri nerostite, salută cu o mişcare a capului, închise portiera, se urcă pe trotuar şi o privi pe Kelley plecând. Apoi se apropie de Mike, care zâmbea cu subînţeles.

– Hei, mai are o soră. Şi este chiar drăguţă, spuse Mike.

– Numai una. Era drăcuşorul ăla de noaptea trecută, dar fără machiaj.

– Glumeşti.

– Nu.

– Interesant. Zâmbetul i se lărgi. Foarte interesant.

– E minoră, Mike.

Zâmbetul lui Mike dispăru şi se înroşi.

– Corect, şefu'!

Mike avea părul blond atât de scurt, că părea aproape chel, ceea ce ar fi trebuit să îl facă să pară mai în vârstă decât cei 23 de ani pe care îi avea. În schimb, spre groaza lui, doamnele cărunte aveau tendinţa să-l ciupească de obraz în public.

– Arată chiar bine, nu-i aşa? adăugă Mike.

– Da, aşa e. Jack privi cerul senin de sfârşit de septembrie. În seara asta o să fie lună plină.

– Urăsc când e lună plină, bombăni Mike.

O luă apoi pe urmele lui Jack spre secţia de poliţie.

Toţi poliţiştii o urau. Se spune că scotea la iveală răul din oameni.

Răul se dovedi a fi o ceartă în familie, un scandal iscat între soţ şi soţie, ţipetele deranjând vecinii care îi chemaseră. Aparent, soţia voia să ia copiii la Disney World de Crăciun. Soţul voia să îi ducă la Disneyland. După ce Jack îi calmă, aruncă o monedă. Câştigă Disney World. Era sigur că Orlando nu avea să mai fie la fel după vizita acestei familii.

Apoi se ocupă de un scandalagiu beat la Sit'n'Bull. Urmă un tip care devenise prea agresiv cu o fată la Broken Wagon, singura discotecă din oraş. Fata era foarte speriată, dar nu fusese rănită. Ţipetele ei atrăseseră atenţia câtorva localnici, care îi săriseră în ajutor.

Jack avu nevoie de ceva timp ca să-l scape pe străin de localnici. Curios lucru, dar acesta nu-i privise cu atenţie pe indivizii respectivi – deşi se aflase la mai puţin de doi metri distanţă de ei –, aşa încât Jack nu putuse să aresteze pe nimeni, ceea ce îl făcuse pe străin să-i arunce o serie de înjurături. Jack îl sfătuise să părăsească oraşul cât mai repede. Apoi îl însoţise, să se asigure că va face întocmai.

Verifică apoi un posibil furt la un magazin de cartier. Un tată grăbit ieşise cu un pachet de scutece. Jack se întoarse la magazin şi le plăti.

Apoi, ca să pună capac, Gordy fusese împuşcat fatal în piept. Patronul localului era foarte furios, periculos de aproape de un atac de cord.

– Este a treia oară, Jack! ţipă domnul Gunther, accentuând în aer fiecare cuvânt cu degetul afectat de artrită. A treia oară. Îi vreau pe indivizii ăştia arestaţi.

Jack îşi scărpină ceafa.

– Ştiţi, domnule Gunther, nu sunt sigur că împuşcarea unei păpuşi gonflabile cu un pistol cu aer comprimat reprezintă o infracţiune.

În ultima vreme, era mai degrabă un ritual de trecere pentru puştii din zonă. Gorila gonflabilă de opt metri care stătea de gardă la benzinărie zăcea grămadă, fără

aer, nu departe de pompele asupra cărora trebuia să atragă atenţia.

– Ar trebui să fie! Arestează-i pentru că trag cu arma în oraş. Cred că există o lege împotriva acestui lucru. Dacă nu există, ar trebui.

– Da, domnule, aveţi dreptate! Lăsaţi-mă să fac nişte investigaţii, să văd ce pot afla. Ce pedeapsă credeţi că ar fi corectă pentru cei care l-au împuşcat pe Gordy?

Domnul Gunther îşi mişcă gura ca şi când era să îi cadă proteza.

– Băile au nevoie să fie zugrăvite. Copiii au scris tot felul de mizerii cu tentă sexuală pe pereţi.

– În regulă, domnule.

– Şi să le cureţe timp de 30 de zile.

– Mi se pare rezonabil.

Când reuşi în sfârşit să îşi termine munca, la trei dimineaţa, Jack era atât de obosit încât nici dacă ar fi vrut nu ar fi putut adormi.

Aruncă o privire la casa vecină. Era întuneric peste tot, cu excepţia dormitorului în care lumina veioza copilului. Serena era de obicei disponibilă pentru o discuţie la miezul nopţii. Soţul ei, Steve, fusese cel mai bun prieten al lui când erau în armată. Fiul lor se născuse cu şase săptămâni înainte de al lui.

Când Steve îşi pierduse viaţa în timpul unei misiuni sub acoperire care era controlată încă de Pentagon, Serena se apropiase de Jack pentru suport emoţional. Ceea ce el şi făcuse. Moartea lui Steve îl afectase la fel de mult. Nu se mai înrolase. Nu mai dorea asta.

O convinsese pe Serena să se mute aici cu el. Doi părinţi singuri, bazându-se unul pe celălalt. Avuseseră noroc că un nou complex rezidenţial fusese construit la marginea oraşului, dându-le ocazia să locuiască unul lângă celălalt.

Uneori, când se gândea la asta, i se părea că relaţia lor era puţin surprinzătoare. Nu fusese niciodată doar

prieten cu o femeie. El şi Serena nu avuseseră relaţii sexuale niciodată. Se îndoia că vor avea vreodată. Pentru el, ea rămăsese în continuare soţia celui mai bun prieten al său.

Dar mersese cu ea la urgenţă în noaptea în care Riker făcuse febră şi avusese convulsii. De vină fusese un streptococ. Copilul nu se plânsese niciodată că îl doare gâtul.

Ea îl ţinuse pe Jason în braţe atunci când Jack gonea spre spital în ziua în care fiul lui căzuse de pe gard şi-şi rupsese mâna.

Erau mereu acolo unul pentru celălalt. Fiii lor îşi petreceau pe rând nopţile de vineri şi sâmbătă unul la celălalt. Această învoială le dădea lui şi Serenei puţin timp pentru ei înşişi. În cazul lui, de obicei lucra pentru a putea fi liber să-şi petreacă următorul weekend cu băieţii

Îi era dator lui Steve să fie acolo pentru fiul lui. Ar fi putut foarte uşor ca glonţul care îi curmase viaţa lui Steve să-l fi nimerit pe el. Stătuseră atât de aproape unul de celălalt, hotărâţi să îşi apere unul altuia spatele. Jack eşuase.

Oftând, coborî din camionetă şi se îndreptă spre casă. Nu era modernă, dar era mult mai drăguţă decât rulota în care crescuse. Nu se obosi să mai aprindă luminile. Pur şi simplu deschise televizorul, îi opri sonorul şi se aruncă în fotoliu. Oriunde se uita, găsea dovezi ale faptului că era un mediu dominat de bărbaţi, creat să servească nevoile unui vânător, nu ale unui cuib. Nici măcar un semn.

Nu exista nici un miros de femeie. Nimic dantelat, roz sau feminin. Tablourile de pe pereţi reflectau pasiunile lui Jason: maşini de curse şi avioane F-14, delfini şi câini.

Jack se convinsese că prefera casa astfel: o reflexie a gusturilor masculine. Dar în tinereţe, mereu îşi imaginase să aibă o casă care să includă şi o femeie grijulie.

O femeie care să crească plante, să facă mobila să strălucească, să gătească delicios şi să-i facă trupul să zvâcnească doar cu o privire senzuală, cu o uşoară curbare a buzelor. O femeie atentă, sexy. O femeie precum Kelley Spencer.

Era chinuit de ruşine şi dorinţă în ziua în care ea apăruse la uşa rulotei lui...

Jack îşi îndesa cămaşa în pantaloni, pregătindu-se pentru tura de sâmbătă după-amiază la service-ul auto, când auzi o maşină parcând zgomotos, evident având nevoie de ceva reparaţii. Privind de la fereastra dormitorului, nu-şi putu crede ochilor. Domnişoara Spencer.

De câte ori nu visase la asta? Numai că în vis ea ajungea aproape de miezul nopţii, când nimeni nu o putea vedea. În felul acesta se întâmplau aventurile imorale, iar el sigur îşi dorea una cu ea.

Încremenit, o privi coborând din maşină şi uitându-se cu atenţie în jur. Îşi putea imaginea ceea ce gândea. Rulota. În acel moment, o ura pe mama lui că îl părăsise în văgăuna asta.

Apropiindu-se de rulotă, domnişoara Spencer păşea cu grijă, căci din cauza buruienilor era imposibil să-şi dea seama de pericolele care se aflau dedesubt. Ştia că trebuia să cosească, dar nu era ca şi cum îi păsa prea mult – de obicei. Acum însă îi păsa mai mult decât s-ar fi aşteptat să-i pese vreodată de altceva decât o tăvăleală cu o femeie dornică.

Ea urcă scările şi bătu. Aşteptă. Bătu din nou. Îşi încadră faţa frumoasă cu mâinile şi încercă să zărească prin uşa cu plasă sau prin geamul murdar. El ştia că va realiza curând că nu va putea să vadă mare lucru.

Se gândi să facă în aşa fel încât să pară că nu este acasă, ignorând-o. Interiorul rulotei arăta mai rău decât exteriorul. Mai şi mirosea. Mama lui fusese o fumătoare

înrăită. El nu reușise să scoată mirosul dezgustător de țigară din mobilă.

– E cineva? strigă domnișoara Spencer cu glasul ei dulce. Bătu din nou.

La naiba! Poate că se afla acolo chiar pentru motivul pe care și-l dorea el. Poate că doar nu se gândise că ar fi fost mai bine să vină după lăsarea serii.

Traversă rulota, privind dezgustat vasele murdare pe care le lăsase în chiuvetă și cutia goală de pizza de pe masă.

Deschise ușa, iar domnișoara Spencer se dădu în spate, clătinându-se, încercând să-și găsească echilibrul, ajutându-se de mâini. Nu era cu mult mai în vârstă decât el, cel puțin nu în ceea ce privește numărul de ani. În privința experienței, lui i se părea că este de trei-patru ori mai bătrân.

Îi zâmbi rușinată, nervoasă, apoi începu să-și trosnească degetele. Știa că o intimidează. Era mai solid decât ea, mai puternic, mai neînfricat. Vocea ei tremurase încontinuu în prima săptămână de școală, în timp ce fusese el prezent la oră, dezbrăcând-o în minte de fiecare dată.

– Bună, Jack, spuse ea. Mama ta este acasă?

– Nu. Nu mai trecuse pe acolo de mai bine de un an. Pur și simplu își făcuse bagajele într-o zi și plecase fără să-și ia un rămas-bun prea călduros. Împinse ușa. Dar puteți intra.

Cu un zâmbet ezitant, privi împrejur, nesigură, trosnindu-și încheieturile și mai repede.

– Chiar voiam să-i vorbesc mamei tale.

– Puteți aștepta înăuntru. Cred că va sosi dintr-o clipă-n alta.

Iar el chiar crezuse asta. Cel puțin în prima lună. Poate chiar și în a doua. Apoi își pierduse orice speranță s-o mai vadă vreodată. Drum bun și cale bătută, se gândea

furios bărbatul din el care se maturizase prea repede, în timp ce copilul din el încă suferea din cauza asta.

Domnișoara Spencer încuviință cu o mișcare rapidă a capului, iar el ținu ușa deschisă. În timp ce trecu pe lângă el, asigurându-se că nu-l va atinge, el îi inhală parfumul, ținându-l mult în plămâni, așa cum își imagina că făceau drogații atunci când fumau un joint.

În ciuda proastei lui reputații, niciodată nu consumase droguri. Pe lângă faptul că erau prea scumpe, îți făceau mintea praf, și îi era oricum greu să supraviețuiască în condițiile date. Avea nevoie să fie stăpân pe el.

Închise ușa, iar ea se învârti în încăpere, dându-se un pas în spate, în timp ce gesticula.

– Mama ta nu e cine știe ce gospodină.

– Nici cine știe ce mamă.

Văzu mila în ochii ei și înțelese că fusese o greșeală să o lase înăuntru. Era atât de inocentă, atât de naivă, încât trebui să-și tempereze furia. Provenea dintr-o lume plină de fluturi și curcubeie. Numai și din faptul acesta era suficient să-și dea seama că nu se potrivesc. Dacă mai lua în calcul și că era mai în vârstă și că-i era profesoară, realiza că nu avea niciodată șansa de a fi cu ea așa cum visa.

Și totuși, nu și-o putea scoate din minte, nu putea să nu se gândească la cum ar fi să o aibă, nu putea să nu spere că asta se va întâmpla cândva.

– Ce voiați să discutați cu ea? o întrebă.

Se încruntă.

– Despre notele tale. Mai ai puțin și rămâi repetent, Jack.

– Mda, dar asta nu-i totuna cu a rămâne repetent.

Știa exact nota de care avea nevoie la un examen sau la o temă pentru a promova.

– Nu înțeleg de ce refuzi să lași notele să-ți reflecte inteligența. Știu cât de deștept ești, îmi dau seama din

răspunsurile pe care le dai, şi mă înfurie că nu depui mai mult efort. Mă gândeam că poate dacă mama ta s-ar implica mai mult...

Râsul lui aspru răsună între pereţii subţiri ai rulotei.

– Singura implicare a mamei a fost la naşterea mea. După asta, am fost pe cont propriu.

Citi din nou compasiunea în ochii ei. La dracu'!

– N-aţi venit până aici să o vedeţi pe ea, spuse el guturral. Aţi venit să mă vedeţi pe mine.

Făcu un pas spre ea. Ea făcu un pas înapoi.

– Recunoaşteţi! Vă place cum vă privesc în timpul orelor.

Ea clătină din cap şi se îndreptă spre uşă.

– Ar fi mai bine să vin într-o altă zi. Te rog să-i spui mamei tale că am trecut pe aici.

– Mda, o să-i spun când o s-o văd.

Nu ştia ce-i venise. Hormonii adolescenţei poate, însă îi blocă drumul înainte de a ajunge la uşă. Ea se sprijini de perete, în timp ce el se apropie şi mai mult, distrugându-i orice speranţă că ar putea scăpa.

Deşi era foarte aproape de ea, nu o atinse. Pur şi simplu o privea în ochii ei mari şi verzi. Respira rapid, dar nu-l împinse. Dacă ar fi făcut-o, dacă i-ar fi arătat că nu-l dorea aproape, s-ar fi tras înapoi.

În schimb, Jack realiză cât de aproape erau. O găsea frumoasă din toate punctele de vedere. Trăsăturile ei nu aveau nici un defect. Dar era mai mult de atât. Era pasiunea cu care îl citea pe Shakespeare. Bucuria atunci când punea o întrebare care te punea pe gânduri şi primea un răspuns introspectiv din partea unui elev. Felul în care mergea repede pe culoar, ca şi cum *voia* neapărat să ajungă undeva. Singurul loc în care *el* îşi dorea cu adevărat să fie era departe de acest oraş care nu fusese prea blând cu el.

– Pe bune, profa, de ce aţi venit aici? întrebă el.

– Pentru că vreau cu adevărat să te ajut, Jack. Îți bați joc de viața ta, iar eu îmi doresc cu disperare să nu faci asta.

Își apropie capul mai mult de al ei.

– Vreți să știți la ce mă gândesc când sunt la ora dumneavoastră? îi șopti el.

– La cum arăt goală.

Fu surprins de răspunsul ei. Nu pentru că știuse exact ce era în mintea lui, dar pentru că îndrăznise să spună asta cu voce tare. Poate că nu era făptura dulce și inocentă pe care și-o imaginase mereu. Poate ascundea o scânteie care l-ar fi pus pe foc.

– Chiar mai mult, spuse el. Nu mă gândesc numai la cum arătați goală, mă gândesc la ce v-aș face în pat.

Ea clătină ușor din cap.

– Asta o să rămână o fantezie, Jack. Ești elevul meu.

– Și dacă nu aș fi elevul dumneavoastră, ați fi de acord?

Îi cuprinse obrazul în palmă și-și apropie gura de a ei.

Era ca în rai, pur și simplu. Își imaginase acest moment de cel puțin cinci luni, și acum, că se întâmpla, nu era dezamăgit. Dorința deveni și mai puternică în timp ce ea își despărțea buzele de limba lui îndrăzneață.

Gemând ușor, se apropie de ea până când îi simți sânii presați de pieptul lui. Ea își trecu mâinile prin părul lui, îi mângâie gâtul, apoi umerii, iar el își dorea ca acele mângâieri să nu fie atenuate de haine.

Făcu un pas înapoi.

– Vino în pat!

Rugămintea lui disperată avu ecou în încăpere și-l făcu să se simtă puțin stânjenit deoarece sunase oarecum penibil, nesigur. Corpul lui ardea de dorință. Nu dorise niciodată pe nimeni sau nimic cu atâta ardoare, cum o dorea pe ea.

– Cariera mea ar fi distrusă dacă mama ta ar intra acum şi m-ar găsi în pat cu fiul ei, care se întâmplă să-mi fie şi elev.

– Nu se va întâmpla asta. A plecat de acasă de mai bine de un an. Nu se va mai întoarce.

– Vrei să-mi spui că trăieşti aici singur?

Zâmbi plin de el. Îi mulţumea mamei lui că plecase.

– Aşa e!

– Ar trebui să anunţ un asistent social.

– Am 19 ani. Sunt suficient de mare să-mi port singur de grijă.

– Dar eşti încă elev la liceu. Cum te întreţii?

– Urmez programul muncă-şcoală. Merg la cursuri dimineaţa şi la serviciu după-amiaza. Nu voia să elaboreze, nu voia să se abată de la scopul lui, explicându-i absenţa mamei sale. O luă de mână. Vino!

Ea se desprinse.

– Nu!

– Nu există nimic care să ne împiedice.

– Sigur că există, Jack. Sunt profesoară. Există o încredere între mine şi conducerea şcolii, între mine şi elevii mei, între mine şi părinţii acestora. Nu voi trăda această încredere.

– Dar şi tu mă vrei, insistă el. Văd asta în felul în care mă priveşti la ore, în timp ce toţi ceilalţi rezolvă exerciţii.

– Sentimentele mele nu au nici o legătură. Am venit aici în calitate de profesor, nu ca o potenţială iubită.

– Iubită. Îmi place cum sună. Mă consideri sexy.

– Cât timp eşti elevul meu...

– Mâine renunţ la şcoală, îi promise el.

– Nu m-aş uita niciodată la unul care renunţă aşa uşor, la cineva care nu s-a obosit nici măcar să termine liceul.

O studie. Hotărârea din ochii ei, sfidarea trădată de înclinarea capului. Se simţea cumva manipulat.

– Vrei să-mi spui că singura mea şansă de a te băga în pat este să termin liceul?

– Vreau să spun că dacă nu o faci, chiar nu vei avea nici o şansă.

capitolul 6

– Tată, am ajuns!

Jack se trezi, cu gâtul ţeapăn şi crampe musculare. Auzi uşa din spate, precum şi bubuitul paşilor prin casă.

Aşezat în fotoliu, privi într-o parte. Jason apăru de după colţ şi intră în living cu un zâmbet larg. Se opri brusc.

– Tată, arăţi ca dracu'!

– Hei, amice, ai grijă cum vorbeşti! Căscă şi-şi scărpină pieptul. Vrei să-i faci bătrânului tău tată o favoare? Mergi în bucătărie şi porneşte cafetiera.

– Am făcut asta deja. Jason îşi dădu jos rucsacul cu echipamentul lui de supravieţuire când îşi petrecea noaptea în altă parte, se aruncă pe canapea, luă telecomanda de pe măsuţă, dădu volumul mai tare şi mută pe Cartoon Network.

– Deci, cum a fost? întrebă Jack.

– Fantastic. Am făcut un maraton de *Războiul stelelor*. Cel mai mult mi-a plăcut *Imperiul contraatacă*. Fără Jar-Jar.

– *Războiul stelelor*, exact cum m-am aşteptat. Ai luat micul dejun?

– Doamna Hamilton a făcut gogoşi. Ne-a lăsat să punem pe ele câtă glazură am vrut. Sunt cele mai bune.

– Se presupune că la ea ar trebui să mănânci mai sănătos.

– Ne-a dat vitamine Flintstones.

– Vorbesc despre legume, fructe, verdeţuri.

Jason zâmbi şi-i aruncă o privire ştrengară.

– Era sigură că vei spune asta. A pus colorant verde în glazură ca să-ţi pot spune că am mâncat verdeţuri.

Apropiindu-se, îşi trecu degetele prin părul blond, aproape alb, al lui Jason.

– Fiul meu e implicat într-o conspiraţie, încercând să mă facă să cred că pot avea încredere că vecina îi poate purta de grijă.

– Chiar îmi poartă de grijă.

– Ştiu. Nu ştiu ce ne-am face fără ea.

Căscând din nou, Jack se ridică, merse în bucătărie şi-şi turnă o ceaşcă de cafea. Micul lui dejun. Dacă lui Jason i-ar fi fost foame, Jack ar fi pus imediat câte un bol cu cereale. Dar când era vorba doar despre el, i se părea prea multă bătaie de cap să prepare ceva. Era norocos că îl avea pe băiat, altfel ar fi murit de foame.

Se întoarse agale în living. Canalul Cartoon Network fusese înlocuit de un joc video. Băieţii buni îi tăbăceau pe cei răi, sau poate era invers. Jack nu era niciodată sigur.

– Hei, tată, ia ghiceşte! spuse Jason fără să-şi ia ochii de la ecran.

– Ce?

– Riker şi cu mine...

– Eu şi Riker, îl corectă blând Jack înainte să ia o gură de cafea.

Kelley îl influenţase mult mai mult decât voia să recunoască. Profesorii îl lăudau mereu pe Jason pentru vocabularul lui, pentru nivelul avansat la citit şi la scris.

Jason se strâmbă, dar continuă în cele din urmă:

– Eu şi Riker ne-am uitat în calendar. Va fi weekendul nostru cu doamna Hamilton când se va organiza bâlciul. Vrei să faci schimb cu ea? Te rog?

Întrerupse jocul şi-l privi pe Jack cu ochii lui negri rugători cărora nu le puteai rezista. Băiatul semăna mult cu Stephanie. Nu se putea decide dacă asta era de bine sau de rău.

– Te rog! insistă Jason.

– Şi ei îi place bâlciul. Vă va duce ea.

– Da, dar ea este prea grijulie. Consideră jocurile periculoase pentru că sunt mutate din oraş în oraş şi pentru asta sunt demontate şi montate rapid. Ne va lăsa să ne dăm doar în cele pentru copii, iar anul ăsta Riker şi cu mine – zâmbi – eu şi Riker vrem să ne dăm în montagne russe. Suntem suficient de înalţi. Ne-am măsurat. Te rog, fă schimb cu ea! Pentru că ea niciodată, dar niciodată, nici într-un milion de ani, nu ne va lăsa să ne dăm în el.

De asta puteau fi siguri. Serena îşi făcea griji mai mult decât orice altă femeie pe care o cunoştea.

– Mă voi gândi la asta.

– Grozav!

Îşi continuă jocul.

– Doar dacă vei păstra curăţenia în cameră până atunci, adăugă Jack.

– Hai, tată!

– Hei, orice lucru bun are un preţ.

– Se pune dacă o ţin aproximativ curată?

– Nu negociez cu copiii, ştii asta. Fie faci ca mine; fie încheiem orice discuţie.

Aşezându-se în fotoliu, observă entuziasmul de pe faţa lui Jason în timp ce îi împuşca pe inamici, degetele mişcându-i-se cu o viteză uimitoare. Dacă nu aveau vreun alt avantaj, jocurile video măcar îmbunătăţeau dexteritatea.

Ţinând cont de meseria lui, se gândea că ar trebui să-l descurajeze să joace jocuri violente, dar Jack nu era de acord cu ideea că violenţa este provocată de vizionarea scenelor violente. În educarea lui Jason era de părere că cea mai bună abordare era să-l expună pe băiat la toate situaţiile şi să-l înveţe cum să le facă faţă. Voia ca Jason să fie pregătit să treacă peste obstacole, în felul său. Voia să aibă mai mult succes decât avusese el.

Nu se aşteptase să-l iubească atât de mult pe băiat. Când Stephanie îl anunţase că a lăsat-o însărcinată, nu o crezuse. Ca toţi adolescenţii, după balul de absolvire se duseseră lângă pârâu pentru o sesiune de giugiuleală, care însă mersese mai departe decât intenţionase Jack. El şi Kelley se certaseră în seara aceea. Jack căutase deci consolare în braţele lui Stephanie. Avusese mereu senzaţia că şi ea căuta ceva. Avusese însă senzaţia neplăcută că orice ar fi căutat, nu găsise, cel puţin nu cu el.

Din nefericire, avea 16 ani, numai o lună până la împlinirea vârstei de 17 ani. Tatăl ei îl ameninţase pe Jack că va pune să fie arestat pentru violarea unei minore. Jack nu cunoştea legile pentru a realiza că de fapt acuzaţiile erau nefondate. Stephanie fusese la fel de dornică şi de nerăbdătoare ca el.

Dar nu ameninţările îl făcuseră să cedeze presiunii şi să se însoare cu fata. Fusese Kelley. Simţise o lovitură sfâşietoare în stomac atunci când, mărturisindu-i lui Kelley că Stephanie susţinea că el este tatăl copilului, citise în ochii ei o dezamăgire profundă şi o durere imensă. Folosise prezervativ. Nici o şansă ca acel copil să fie al lui.

Kelley nu putea înţelege ce însemna să fii un tânăr de 19 ani cu hormonii dezlănţuiţi. Crezuse că între ei se crease ceva special, se aşteptase ca el să fie sincer cu ea, chiar dacă ea nu îşi luase niciodată vreun angajament faţă de el, nu îi promisese că după absolvire între ei va putea fi ceva. Îi promisese doar că sigur *nu* va fi nimic dacă nu va absolvi liceul.

Stând în livingul ei, el ştiuse în acel moment că o pierduse. Văzuse lacrimile din ochii ei şi ştiuse că, orice ar face, nu mai aveau nici o şansă.

– Trebuie să te însori cu ea, Jack. Trebuie. Eşti dator faţă de ea şi faţă de copil.

– Nu este al meu, crede-mă! Voi cere să facă niște teste...

– Nici să nu îndrăznești! strigase ea. Să nu îndrăznești să o jignești astfel. Să nu îndrăznești să-i târăști prin noroi numele sau reputația mai mult decât ai făcut-o. Nu voi accepta!

O fixase cu privirea, întrebându-se dacă o cunoștea cu adevărat. Cu siguranță nu o înțelegea. Se așteptase ca ea să fie supărată de situație. Nu se așteptase însă să-i ia apărarea lui Stephanie.

– Vrei să mă însor cu ea? întrebase el înmărmurit.

– Vreau să-ți asumi responsabilitatea față de ea și față de copil. Este înspăimântată, Jack. Habar n-ai ce înseamnă să fii adolescentă și însărcinată și să le dai părinților tăi vești care știi că le vor frânge inima. În plus, să vezi că tatăl copilului fuge de răspundere, aruncând vina... Clătină din cap, ca și cum ar fi fost foarte dezamăgită de el. Poți mai mult de atât, Jack.

– Și cu noi cum rămâne? întrebase el.

– Fie că te însori sau nu cu ea, între noi totul s-a sfârșit. Niciodată nu voi avea o relație cu un bărbat însurat și sigur niciodată nu voi ține la un bărbat care fuge de responsabilități.

Acum el era cel înspăimântat. Gândul de a o pierde pe Kelley aproape îl îngenunchease. Își trecuse mâinile prin păr, disperat să găsească o soluție.

– Bine, bine. Mă voi însura cu ea. Îmi voi asuma responsabilitatea. Dar mă vei aștepta? Adică, după ce se va naște copilul, după ce-i voi da numele meu, aș putea divorța.

Încet, ea clătinase din nou din cap.

– Nu vreau să fiu motivul pentru care căsnicia ta nu va funcționa. De dragul ei și al copilului, trebuie să faci să meargă. Le datorezi asta!

Avea 19 ani și trebuia să facă față unor responsabilități la care nu se gândise niciodată, nici măcar când avea

să fie mai în vârstă. Iar dacă ar fi întors spatele responsabilităţilor, ştia că Kelley va fi şi mai dezamăgită de el. Va crede că *ea* era motivul pentru care el nu-şi făcea datoria faţă de Stephanie.

Pe de altă parte, dacă se căsătorea cu Stephanie, o rănea pe Kelley, dar deja o făcuse pentru că nu-şi putuse ţine pantalonii pe el. Cel puţin, căsătorindu-se, va ateanua din dezamăgirea pe care ea deja o simţea faţă de el. Astfel, alesese varianta pe care o prefera cel mai puţin. Deoarece părinţii lui Stephanie aveau un anumit statut în comunitate, le organizaseră o nuntă mare, deşi fusese una aranjată rapid. Două zile mai târziu, se înrolase în armată fiindcă trebuia să găsească o modalitate de a-şi întreţine soţia şi nu suporta intervenţia socrilor.

Îşi luase rămas-bun de la Kelley, gândindu-se că nu o va mai vedea vreodată. Părăsise Hopeful, fără să se gândească să revină. Dar iată-l din nou aici, înapoi în oraş împreună cu singura femeie pe care nu fusese în stare să o uite.

Stând în pat, privind grămada de cutii goale din dormitor, Kelley începea să regrete înţelegerea pe care o făcuse cu Madison. Să te muţi era o povară. Nu fusese pregătită pentru numărul atât de mare de case disponibile pentru închiriere într-un oraş atât de mic. După-amiaza zilei anterioare şi-o petrecuseră vizionând case, iar ea şi Madison găseau motiv de dezacord din orice: baia era prea mică, lipsa unei cămări, faianţa oribilă.

În sfârşit reuşiră să ajungă la un acord asupra unei case cu un etaj, cu trei dormitoare, într-un cartier mai vechi, umbrit de stejari şi platani uriaşi. Cel de-al treilea dormitor era unul auxiliar şi era situat în cealaltă parte a casei. Madison era încântată de gândul că s-ar putea bucura de mai multă intimitate, deşi ura tapetul din baie. Kelley era cam reticentă la gândul că Madison va sta în acea cameră, în loc să stea în camera situată

la capătul holului, lângă dormitorul principal – camera pe care Kelley plănuia să o ocupe – deoarece Madison ar putea cu uşurinţă să se furişeze afară fără să fie auzită.

De unde să fi ştiut Kelley că, pe măsură ce înaintau în vârstă, copiii deveneau şi mai dificili? Mereu crezuse că bebeluşii erau cei care cereau cea mai mare atenţie. Şi totuşi, Madison cerea şi mai multă.

După ce se ocupară de toate aspectele administrative, merseră la vânătoare de cutii goale. Dădură peste o mină de aur, la un magazin cu produse de birotică. După ce duseră cutiile acasă, Madison începu imediat să-şi împacheteze lucrurile. Kelley nu reuşea să se mobilizeze şi să înceapă să împacheteze. Sprijinită de tăblia patului, cu ceaşca de cafea în mână, amâna încă inevitabilul, înspăimântată de procesul de a împacheta, de a căra tot prin oraş şi de a despacheta. I se părea că durează o veşnicie să faci un loc să fie al tău, să-l faci să pară acasă.

Poate şi din cauza asta decisese să accepte oferta lui Jack. Nu-şi putea permite să apeleze la o companie specializată în mutări şi îşi dorea să termine odată cu mutatul.

Doamna Lambert, aşa cum spusese Jack, nu numai că negociase o reducere, dar se ocupase şi de încheierea contractului pentru apartamentul în care locuiau. Deşi luna era la jumătate, privirea de fier a doamnei Lambert îl făcuse pe proprietar să renunţe la preavizul de 30 de zile. Kelley şi Madison se puteau muta oricând până la sfârşitul lunii.

Spre deosebire de Madison, Kelley nu considerase că trebuie să se apuce de împachetat imediat având în vedere că Jack nu era disponibil decât spre sfârşitul lunii. Nu-i plăcea ideea de a trăi printre cutii. Niciodată nu o făcuse. Imediat ce hotăra că nu mai avea nevoie de un lucru şi-l împacheta, descoperea că îi trebuie urgent şi trebuia să ia toate cutiile la rând pentru a-l găsi. Chiar şi atunci când

încerca să pună etichete pe cutii, niciodată nu părea capabilă să găsească ceea ce avea nevoie. O atrăgea mai degrabă ideea de a împacheta în grabă, astfel încât să nu rămână fără lucruri o perioadă indefinită de timp.

Şi totuşi, nu ştia care era programul lui Jack. Puse cana deoparte, îşi trosni încheieturile, luă telefonul, aruncă o privire asupra cărţii lui de vizită pe care o ţinea pe noptieră şi formă numărul.

Telefonul lui Jack sună de trei ori înainte ca el să răspundă.

– Alo?

Mda, deci vocea aceea tinerească nu era a lui Jack. Până în acel moment, fiul lui fusese doar o imagine abstractă în mintea ei. Încă un bebeluş care avea nevoie să fie mângâiat şi ţinut în braţe. Nu se gândise că a crescut, şi o parte din ea îşi dori să-l fi văzut când era un nou-născut, să fi văzut expresia de pe faţa lui Jack când îşi zărise pentru prima dată fiul.

Fusese plin de mândrie, de dragoste, de speranţă? Ce simţise când îşi ţinuse fiul în braţe prima oară, când o privise în ochi pe femeia care îi oferise un fiu?

– Alo? spuse băiatul din nou. Îţi aud respiraţia, deci ştiu că eşti acolo.

– Da, sunt aici. Ceva mi-a distras atenţia. Scuze. Se mustră că se bâlbâia. Jack este... este tatăl tău acasă?

– Da, doamnă. Aşteptaţi puţin!

Zâmbi realizând seriozitatea din vocea lui. Jack îl educase bine. Nu se aşteptase la asta. Dar nu se aşteptase nici la vestea că băiatul locuia cu el. Cum putuse Stephanie să-şi abandoneze copilul când îl avea pe Jack alături?

Aşa cum menţionase Jack, nici unul nu se aşteptase ca mariajul lor să funcţioneze, dar Kelley, în naivitatea ei, sperase să reziste măcar o vreme, cel puţin până când copilul nu va mai avea nevoie de stabilitatea oferită de familie. Dar, aşa cum ajunsese să afle, copiii au mereu

nevoie de stabilitate. Chiar şi când cresc. Cumva, credea că au mai mare nevoie de ea atunci.

Din diverse motive, crezuse că fiul lui Jack va călca pe urmele tatălui său şi va fi un derbedeu. Îi era greu să şi-l imagineze pe Jack în postura de tată, dar să şi-l imagineze drept un tată bun... inima i se umplu de mulţumire. Când vorbea despre fiul lui, simţea în vocea lui devotamentul patern.

Cu telefonul la ureche, i se păru că aude sunetul unei cascade pe fundal.

– Tată?

– Da?

– La telefon.

Zgomotul cascadei dispăru, înlocuit curând de sunetul plasticului şi al metalului pe metal. Inima ei tresări la gândul că Jack fusese în duş. Dezbrăcat. Îşi imagină apa prelingându-i-se din păr pe umerii laţi, goi. Picăturile căzând uşor pe spate, pe piept, pe abdomen şi chiar mai jos.

– Morgan! rosti el brusc.

Inspiră adânc, ceea ce o făcu să realizeze că tremura.

– Bună, Jack.

– Kelley?

– Iartă-mă, n-am vrut să te deranjez...

– Nici o problemă. S-a întâmplat ceva?

În afară de faptul că vorbea cu un bărbat dezbrăcat... absolut nimic.

– Nimic. Ai avut dreptate în privinţa doamnei Lambert. A fost o drăguţă. Ne-a găsit o casă pe Elmwood Lane.

– Grozav! Când vrei să vă mutaţi?

– Depinde de programul tău. Mă gândeam la sâmbăta viitoare.

– Da, e bine. Pe la ce oră vrei să începem?

– Mă gândeam...

Nu putea gândi de fapt. Şi-l tot imagina stând acolo, cu picioarele depărtate, cu apa prelingându-i-se

pe piept. Când fusese tânăr nu avusese păr pe piept. Oare acum avea?

– Te gândeai... o îndemnă el.

– Da, da. Mă gândeam că sâmbăta viitoare ar fi bine. „Mă gândeam cât de caldă trebuie să fie pielea ta, cum ar fi să-ţi înlătur picăturile cu un sărut."

– Da, deja am stabilit asta. La ce oră sâmbătă?

– La ce oră?

– Da, la ce oră vrei să vin?

– Oricând e bine pentru tine.

– E bine la zece? Unii dintre băieţii care mă vor însoţi nu sunt neapărat matinali.

– E bine la zece.

– Eşti în regulă? Pari cam ciudată.

– Sunt bine. Doar că am prea multe la care mă gândesc. „Cum ar fi la tine şi corpul tău perfect, dezbrăcat." Presupun că fiul tău a răspuns la telefon.

– Da. Nu ştim niciodată când telefonul este urgent, aşa că Jason se pricepe de minune să răspundă şi nu ezită o secundă să mă deranjeze.

Jason. Numele fiului său era Jason. Nu ştiuse. Copilul devenea o prezenţă concretă, mai reală, parte din viaţa lui Jack.

– Chiar acum sunt în duş, adăugă el, vocea lui devenind mai gravă, mai seducătoare, mai intimă, în timp ce-i mărturisea asta.

– Mi-am imaginat. Se temea că eşua lamentabil în încercarea ei de a suna nonşalantă, ca şi cum ar vorbi mereu cu bărbaţi în timp ce fac duş. Am auzit apa curgând înainte să o opreşti.

– De obicei, când sunt gol şi vorbesc cu o femeie, şi ea este goală. Eşti dezbrăcată, Kelley?

Nu-i plăcu urma de gelozie pe care o simţi odată cu imaginea unei femei care îşi freca trupul plin de spumă de cel al lui Jack. Nu-i plăcu nici căldura neaşteptată care o cuprinse la gândul că acea femeie ar fi ea.

Era suficient de încinsă să își imagineze că o dezbracă de cămașa de noapte. De obicei nu se schimba până nu își bea cafeaua. Avea nevoie de cafeină pentru a-și putea începe ziua. Iar acum avea nevoie de un impuls pentru a trece peste acele imagini care se desfășurau cu încetinitorul în fața ochilor ei și care o tulburau.

– Nu, Jack, sunt complet îmbrăcată.

– Ce păcat! Am fi putut avea parte de ceva sex pervers la telefon.

– Am mai încercat asta o dată, îi reaminti puțin țâfnoasă.

– A ieșit cum mi-am dorit.

Ieșise și cum își dorise ea. Din moment ce refuzase să iasă cu el, să se afișeze cu el în public, se obișnuise să o sune în fiecare noapte. La cei 22 de ani ai ei, era flatată, dar și înspăimântată de atenția pe care i-o acorda. În liceu avusese o relație dezastruoasă, prima ei întâlnire cu trădarea. Ezitase să se mai implice într-o altă relație, asta până să-l cunoască pe Jack. Îi dăduse o șansă. Doar cu o privire o făcea să se înfierbânte, să-i dea peste cap simțurile. Fusese naivă să creadă că putea să-i facă față atunci. Nu era sigură nici acum că îi putea face față și, cu siguranță, nu era gata să riște să-i fie iar inima rănită.

– Jack, chiar trebuie să închid. Ne vedem sâmbătă.

Închise, mâinile și tot corpul tremurându-i. Încercă să nu și-l imagineze cum pornea apa din nou, stând sub duș, săpunindu-se. De ce îi era atât de greu să nu se gândească la el?

Ce naiba era în capul ei, să-l invite iar în viața ei pe Jack Morgan? Pe lângă faptul că putea fi cu ușurință considerată nebună, se mai juca și cu focul. El avea puterea să readucă la viață tot trecutul, un trecut care nu făcea decât să-i reamintească de slăbiciunile și de eșecurile ei. Chiar dacă o va ajuta să se mute, nu-și va deschide sufletul în fața lui. Nu din nou.

Pur şi simplu durea al naibii de mult să i se reamintească în permanenţă de greşelile trecutului.

capitolul 7

– Deci, unde sunt? întrebă Madison nerăbdătoare privind pe fereastra sufrageriei care dădea spre parcare.

– Ar trebui să apară din clipă în clipă, îi spuse Kelley.

Fusese distrasă toată săptămâna. Nu era din cauza mutării, ci a ideii de a-şi petrece mare parte din zi cu Jack. Trebuise să corecteze de două-trei ori lucrările deoarece îi tot fugea gândul la altceva. Ceruse unui elev să citească un pasaj, apoi gândul îi fugise la Jack. Jack la el în birou. Jack bând cafea în bucătăria ei. Jack dezbrăcat sub duş. Jack dezbrăcat sub duş în baia *ei*.

Gânduri foarte, foarte periculoase.

– Nu pot să cred că nu te-ai machiat, spuse Madison!

– Vom avea mult de muncă, vom transpira mult. Nu văd nici un motiv pentru care să mă aranjez.

În plus, voia să se asigure că nu făcea nimic pentru a-l încuraja pe Jack să-i facă avansuri. Mijloacele ei de apărare nu erau pe măsura ofensivei lui. Îşi prinsese părul în coadă. Trase pe ea un tricou peste un sutien din bumbac. Pe deasupra, purta o cămaşă din bumbac descheiată, care îi acoperea şoldurile. Dacă nu se va simţi sexy, nici nu avea să fie, şi nici el nu urma să o vadă astfel. Asta era mantra ei. Ţinuta îi era completată de nişte blugi decoloraţi şi de pantofi sport.

Era o zi de mutat mobilă şi de despachetat cutii. Nu era o zi pentru a descoperi dacă Jack era la fel de bun acum, cum fusese în trecut. Femeia din ea nu vedea ce ar fi putut face el pentru a se autodepăşi. Finețea care îi lipsea în tinerețe fusese compensată de entuziasm. Dacă privirile cu subînţeles pe care i le aruncase

în bucătărie erau un indiciu, adăugase eleganță și răbdare la repertoriul lui. Probabil că era fraieră să nu-l atragă să-i arate personal ce învățase în ultimii ani.

– Abia aștept să plec de-aici, bombăni Madison.

– Cu ajutorul lui Jack, ar trebui să reușim să mutăm totul în casa cea nouă până la sfârșitul zilei.

– Chiar dacă nu reușim, eu dorm acolo în noaptea asta, zise Madison.

Kelley se apropie și-i ciufuli lui Madison părul scurt.

– N-am crezut că urăști atât de mult să locuiești într-un apartament.

– Mă face să simt că mă sufoc. Madison își îndreptă spatele și privi cu și mai multă atenție pe fereastră. Ce culoare are mașina lui? Două mașini negre tocmai au parcat.

– Probabil că el este.

Privi și ea peste umărul lui Madison. Jack cobora din mașină. Dumnezeu s-o apere!

Tricoul lui negru care îi scotea în evidență fiecare mușchi încordat de pe piept, spate și brațe era băgat în niște blugi strâmți. Purta o șapcă de baseball și un zâmbet larg când le adresă câteva cuvinte celor trei tineri care coborau din camioneta care oprise lângă a lui.

– Credeam că va lua cu el colegi aflați în afara programului, comentă Madison.

Kelley simți stânjeneala din vocea lui Madison. Și ea crezuse la fel. Îl recunoscu pe unul dintre băieți. Era elevul ei la ora de engleză. Chris Farmer. Având în vedere camaraderia dintre băieți, putea paria că erau prieteni, în ciuda faptului că Chris purta pălărie și cizme de cowboy, în timp ce altul avea părul țepi, iar celălalt, ceea ce ea numea o frezăă normală, cu părul dat pe-o parte.

– De ce trebuia să-i aducă fix pe ei? bombăni Madison, plecând de la fereastră.

– Îi cunoști?

Madison arăta ca şi cum şi-ar fi dorit să se afle oriunde altundeva, dar nu acolo.

– Nu! Făcu o grimasă. Adică, i-am văzut pe holurile şcolii pe doi dintre ei.

– Asta-i bine, spuse Kelley, încercând să disimuleze propriile griji privind situaţia. Nu o deranja că Madison nu începuse să iasă încă în oraş cu băieţi. Deşi nu-şi dorea ca ea să trăiască precum o călugăriţă, nu era sigură nici că-şi dorea ca Madison să iasă cu tipi care aveau aşa o relaţie bună cu Jack. Băieţii răi tind să iasă tot cu băieţi răi. Totuşi, pentru a trece cu bine peste acea zi, trebuia să rămână optimistă. Vei avea şansa să-i cunoşti.

– De ce aş vrea să fac asta? Nu par prea deştepţi.

– Bine! Nu avea chef să-i facă faţă unei Madison în toane proaste şi unui Jack mult prea atrăgător. Îi voi spune lui Jack că ne-am răzgândit şi că nu avem nevoie de ajutorul lui. Sigur, ne va fi mult mai greu să mutăm mobila...

– Nu! Nu mă deranjează prezenţa lor. Doar că nu vreau să am de-a face cu ei.

– Păi, atunci, dacă vrei să foloseşti limbajul semnelor pentru a le arăta ce vrei să facă, presupun că este bine şi aşa.

Madison scoase limba şi îşi trecu degetele prin păr.

– Doamne, ce naşpa e să fii nou!

Poate că Madison nu ar fi crezut-o, dar Kelley o înţelegea în privinţa asta. Şi ea fusese o singuratică o bună perioadă de timp în primul an în care venise să predea. În cele două luni de când se întorsese, ieşise doar de câteva ori la o cafea cu vreo două profesoare, dar nu legase vreo prietenie. Privi înapoi pe fereastră.

Jack se îndrepta spre apartament, iar băieţii pe urmele lui. În tinereţe, păşea legănat cu bravură. Acum mergea cu încredere. Dacă înainte era extrem de irascibil şi îşi purta furia ca pe o haină de piele confortabilă, acum părea mult mai împăcat cu sine însuşi. Ea observase

schimbările fizice imediat. Schimbările interioare erau mai subtile, dar la fel de periculoase. Se îndepărtă de fereastră, ridicându-şi în minte zidurile de apărare.

Se auzi soneria. Trosnindu-şi încheieturile, o privi pe Madison. De ce avea impresia că amândouă se temeau de următoarele ore, şi nu din motivele fireşti? Forţă un zâmbet larg şi deschise uşa.

– Intraţi!

Fiecare dintre băieţi o salută politicos. Mereu se simţise incredibil de bătrână când îi spuneau „domnişoara Spencer". Dar ştia că trebuie să păstreze distanţa. Ca şi cum nu era destul de greu, observă că Jack nu fusese decât cu câţiva ani mai mare decât aceşti băieţi când îl întâlnise prima dată. Oricum, nici ea nu era prea în vârstă pe atunci.

Era ciudat cum, retrospectiv, realiza cât de tineri fuseseră, de fapt, amândoi.

Jack le arătă drumul, privind împrejur cu ceea ce Kelley credea că era privirea ageră a unui poliţist. Îşi aţinti privirea asupra lui Madison.

– Hei, puştoaico, eşti gata să scapi din văgăuna asta?

Madison dădu din cap repede, cu privirea mutându-se rapid de la Jack la cei trei băieţi care îl flancau ca şi cum ar fi fost gata de duel. Unde dispăruse Madison cea cu gura mare?

– O cunoaşteţi toţi pe Madison, aşa-i? întrebă Jack.

– Nu, bolborosiră băieţii.

– Nu? repetă Jack. Ce? Mergeţi pe holuri cu capul între picioare?

– Mai degrabă cu capul în cărţi, spuse băiatul cu părul şaten, cu ţepi.

– Sigur. Jack îl bătu pe Chris pe umăr. El este Chris Farmer. Ocoleşte-l! Este foarte deştept.

– Şi eu sunt deşteaptă, sări Madison, atât de evident deranjată, că era chiar amuzant.

– Da? zâmbi Jack. Atunci m-ai cam păcălit în noaptea aia.

Madison îl privi furioasă, şi Kelley fu surprinsă că nu ripostă.

– Ceilalţi băieţi sunt Bryan Jones şi Rick Lang, continuă Jack. Tu şi cu Rick puteţi discuta despre frizuri.

– Hai, şefu', mai slăbeşte-mă, bine? replică Rick cel cu părul ţepos. Tatăl meu este aproape chel. Trebuie să mă bucur de părul meu cât îl mai am.

– De fapt, spuse Madison ezitând, chelia se moşteneşte de la mamă, aşa că trebuie să te uiţi la bunicul din partea mamei tale pentru a şti dacă vei cheli sau nu.

– Să mori tu? întrebă Rick.

– Hei! lătră Jack, făcându-i pe toţi, inclusiv pe Kelley, să tresară. Ai grijă cum vorbeşti! Sunt nişte domnişoare de faţă.

– Corect, bolborosi Rick. Scuze, şefu'!

– Mda, îţi va spăla gura dacă nu-i place cum vorbeşti, îl avertiză Madison.

– Ce demodat, zise Rick, dându-şi ochii peste cap ostentativ.

Madison îi zâmbi timid, îşi schimbă poziţia şi-şi încrucişă mâinile la piept.

– Demodat sau nu, o voi face, îi asigură Jack. Acum hai să ne facem o idee despre ce avem de făcut şi să ne gândim la cea mai bună soluţie pentru a termina repede. Se întoarse brusc spre Kelley. Iei toată mobila?

Aproape uluită de schimbarea lui de ton, încuviinţă din cap.

– Electrocasnicele?

– Frigiderul, maşina de spălat şi uscătorul, arătă ea. Asta este camera lui Madison. Cea din cealaltă parte a sufrageriei este a mea.

– Madison, arată-le băieţilor camera ta, îi ordonă el. Eu mă voi ocupa de cea a domnişoarei Spencer.

Traversă apartamentul hotărât. Ea îl auzi pe unul dintre băieţi exclamând că mobila urâtă a lui Madison era de fapt grozavă. Se plângea că părinţii lui nu i-ar permite să-şi aleagă singur mobila. Chiar şi copiii din oraşele mici aveau fantezii secrete.

În ceea ce priveşte fanteziile ei secrete... îl urmă pe Jack în dormitorul ei. El stătea în mijlocul camerei, privind patul. Salteaua era neacoperită. Deja împachetase aşternuturile. Îşi putea imagina cu uşurinţă ce era în capul lui: amintirile singurei nopţi când fusese în patul ei. Mult timp nu spălase aşternuturile, plângând nopţi la rând, înconjurată de parfumul lui. Până când mirosul dispăruse – la fel şi amintirile ei despre el.

– Am crezut că îl vei lua şi pe fiul tău, spuse ea, încercând să distragă atenţia amândurora.

De fapt nu crezuse, *sperase*. Chiar voia să-i cunoască fiul. Îşi crease o imagine clară a lui după ce-i auzise vocea la telefon. O versiune mai tânără a lui Jack. Nepătată.

– Glumeşti? Şi-ar fi dorit să ajute, aşa că ar fi durat de două ori mai mult. Serena i-a dus pe el şi pe Riker la paintball.

– Serena?

– Vecina mea. Eu şi soţul ei am fost colegi în armată. A fost ucis, aşa că, într-un fel, ne-am consolat unul pe celălalt. Riker este fiul ei.

– Riker?

Începuse să sune ca un ecou.

El rânji cu un fel de tristeţe.

– Da, tatăl lui era un fan înfocat al seriei *Războiul stelelor*. Odată chiar m-a luat cu el la o convenţie a fanilor. Sincer, cred că unii dintre oamenii ăia aveau nevoie de o vizită la psihiatru.

– Nu pot să mi te imaginez acolo.

– Viaţa mea a luat o turnură neaşteptată, dar în cea mai mare parte a timpului, drumul m-a dus acolo unde mi-am dorit.

Era uimită de cât de mulţumit era de viaţa lui. Era fericită că îi mersese atât de bine. Chiar dacă îi frânsese inima înainte să înceapă călătoria care îl adusese aici.

– Apropo de turnuri neaşteptate, foarte drăguţ din partea ta să aduci să ne ajute nişte băieţi de vârsta lui Madison, spuse ea apropiindu-se de el. I-a fost cam greu să-şi facă prieteni.

– Nu te amăgi. O fixă cu o privire în care se citeau dorul şi dorinţa. Simţi o fierbinţeală în tot corpul. N-am făcut-o cu intenţia asta. Nu mi-am dorit concurenţă.

Făcu un pas spre ea, iar Kelley se trezi pierdută în ochii lui albaştri, ochi care în furtuna pasiunii căpătau culoarea nopţii. Îşi spuse să se dea înapoi, să fugă, să se ascundă, dar era ca şi cum trupul lui era un magnet uriaş, iar al ei alcătuit din aşchii mici de dorinţă, care se lăsau atrase în ciuda voinţei ei.

– Îmi amintesc patul, spuse el. Mă întrebam dacă încă îl mai ai.

– Jack...

Îşi trecu degetul mare peste obrazul ei.

– Ştii de câte ori m-am gândit la tine săptămâna asta?

Nu avea de gând să recunoască în faţa lui, dar probabil că şi ea se gândise la el la fel de des.

– Nu a mers atunci, nu va merge nici acum.

– Cred că te temi că de data asta va funcţiona, spuse el.

Da, se temea. Dar pentru cât timp? Nu ştia dacă va fi capabilă să supravieţuiască unei alte relaţii eşuate. Aşa că scorni o scuză care să nu-i trădeze nesiguranţa.

– Tot ce am de oferit acum este pentru Madison.

– Te poate distruge să te dedici în totalitate unei singure persoane. Ai nevoie de echilibru în viaţa ta.

Kelley pufni şi îşi încrucişă mâinile la piept, într-un gest protector.

– Parcă eşti un guru.

– Am făcut ceva cursuri de psihologie.

Rămase cu gura căscată de mirare.

– Vrei să spui că ai mers la facultate?

El își frecă bărbia cu degetul.

– Depinde. Te excită un tip cu diplomă de licență?

– Abia ai terminat liceul, îi reaminti ea.

– Ca să nu mai spun de toate observațiile dezastruoase care mi-au rămas în situația școlară. Dar un băiat deștept poate să se descurce cu un trecut mai puțin demn de laudă. Iar eu sunt un tip foarte deștept. Chiar tu ai spus-o în ziua în care ai venit în rulota mea.

Ziua în care trebuise să recunoască față de sine pericolul că Jack ar putea să însemne pentru ea mai mult decât un elev. Urâse să vadă unde locuia, modul în care trăia. În același timp, simțise un sâmbure de respect pentru el. La 19 ani, muncea și se întreținea singur, dar în același timp mergea și la școală.

El își coborî ușor capul.

– Îți amintești acea zi, Kelley? Îți mai amintești senzația buzelor noastre atingându-se?

O, sigur că își amintea. Își amintea totul despre fiecare moment petrecut în rulotă.

– Hei, șefu'!

Încercă să se tragă înapoi, dar Jack o luă de braț în timp ce se uita peste umărul ei.

– Da, Chris!

Nu putea crede cât de normală părea vocea lui. Dacă ar fi fost obligată să vorbească, vocea ei ar fi trădat nerăbdarea.

– De unde vrei să începem? întrebă Chris.

– Hai să scoatem mai întâi mobila din camerele din față. Va fi mai ușor să cărăm paturile și șifonierele.

– Am înțeles!

– Am în spatele camionetei o geantă frigorifică plină cu băuturi. Spune-le tuturor. Nu vreau să i se facă nimănui rău din cauza căldurii. La urgențe este foarte aglomerat în weekend.

– Desigur!

Chris dispăru, şi Kelley se trase din mâna lui.

– Am terminat aici, Jack!

El schiţă un zâmbet în colţul gurii.

– N-aş crede!

Jack ieşi din cameră, iar ea se aruncă pe pat. Cum de, după atâta timp, încă avea puterea să-i înmoaie picioarele doar cu o atingere şi o promisiune?

Era ceva atrăgător să vezi bărbaţi tineri mutând mobilă. Iar Jack Morgan era încă un bărbat tânăr.

În timp ce Kelley şi Morgan duceau jos cutiile mai uşoare pentru a fi aşezate în bena camionetei, Jack cără canapeaua jos pe scări, ţinând-o de la un capăt, în timp ce alţi doi băieţi ţineau de celălalt capăt. Kelley îl blestemă în gând că purta acel tricou atât de mulat cât să-i evidenţieze fiecare muşchi, mulţumindu-i în acelaşi timp fără să vrea. Fiecare femeie ar fi apreciat trupul lui masculin. Cu siguranţă lucrase mult la el. Nu că ar fi fost un slăbănog înainte, dar acum părea ca şi cum întruchipa fantezia oricărei femei. Iar el se bucura ştiind asta.

De fiecare dată când o vedea pe Kelley aruncându-i priviri pe furiş, îi zâmbea senzual, dându-i de înţeles că ştia exact încotro o purtau fanteziile şi, mai mult, o invita să guste din ceea ce avea de oferit. Şi avea dreptate. Se temea să încerce deoarece se temea că doar o dată cu Jack Morgan nu ar fi de ajuns. Nici în urmă cu nouă ani nu fusese. Atunci nu îşi luase un angajament total faţă de ea. Era oare acum genul de bărbat care să o facă?

Căsătoria lui cu Stephanie nu durase, dar, aşa cum spusese şi el, nimeni nu se aşteptase la asta. Însă avea un fiu de crescut, iar Kelley o avea pe Madison. Dacă nu putea fi o mamă bună pentru Madison, cum putea să spere să fie o mamă vitregă pentru fiul a cărui mamă i-l furase pe Jack?

Clătină din cap, încercând să scape de gânduri. Ducea scenariul prea departe. Îl privea în timp ce, împreună cu băieţii, aşeza canapeaua în bena camionetei, lângă fotoliu. Se dădu în spate, studiind rezultatul, măsurând în gând spaţiul rămas.

– Putem pune toate scaunele din sufragerie în camioneta mea, iar masa în a ta, Rick. Madison, crezi că poţi ajunge la lada frigorifică de pe bancheta din spate să-mi dai o sticlă?

Madison începu să se urce în camionetă, dar, când Rick o prinse de braţ, se opri şi îl ţintui cu privirea.

– Voiam doar să te ajut, spuse el, dându-i drumul şi făcând un pas înapoi.

– Mă descurc!

Şi aşa se întâmplă, dar Kelley se gândi că nu o făcuse cu eleganţa care i-ar fi plăcut ei.

– Nu a avut iubiţi în Dallas, îi şopti Jack la ureche lui Kelley.

– Nu. N-o las încă să iasă cu băieţi, recunoscu ea cu reticenţă.

– Glumeşti?

I se zbârli părul de pe ceafă la auzul condamnării şi a neîncrederii din vocea lui.

– Nu, nu glumesc! Copiii sunt prea expuşi la sex în ziua de azi.

– Nu crezi că ăsta este motivul pentru care a aterizat la Morty îmbrăcată ca o panaramă? Pentru a protesta împotriva unei reguli care este prea demodată?

– Cred că nu este treaba ta.

– Este atunci când ajunge în secţia mea de poliţie.

– Uite, are numai 16 ani. Am lăsat-o să iasă, dar într-un grup de prieteni.

– Întâlnire în grup? Pare foarte amuzant.

Oftă nerăbdătoare.

– Nu este ceea ce te gândeşti tu.

– De unde ştii la ce mă gândesc?

– Pentru că te cunosc. Te gândeşti la orgii. Azi copiii ies în grup. Băieţii şi fetele se distrează, *inocent*. Le oferă şansa de a se simţi în largul lor, fără stresul primei întâlniri. Nu e uşor să fii fată şi să ai 16 ani.

– Ar trebui să te pui şi tu în pielea unui băiat uneori. Noi suntem cei care primesc toate scuzele şi refuzurile când facem primul pas.

– Nu cred că te-ai confruntat cu refuzuri, Jack.

– De când ne-am reîntâlnit săptămâna trecută, mi-ai spus nu în faţă de cel puţin două ori, fără să mai pun la socoteală micile indicii prin care îmi spui că nu te interesez.

Nu o interesa? Tocmai pentru că o interesa foarte mult lăsa indicii ca o femeie răpită care lăsa urme pentru salvatorii ei.

– Ce să vă aduc? strigă Madison odată ce ajunse la lada frigorifică şi-i scoase capacul.

După ce băieţii îşi primiră băuturile şi se întoarseră înapoi la apartament, Kelley merse spre camionetă.

– A luat o sticlă cu apă, spuse Madison.

– Vreau şi eu una. Kelley luă o sticlă, o deschise şi o privi pe Madison vânturându-i prin faţă o pungă cu felii de lămâie.

– De unde ştia că-ţi place apa cu lămâie? întrebă Madison.

Kelley ridică din umeri, neajutorată.

– A ghicit. Sau poate şi lui îi place lămâia.

– Şeriful nu pare genul care să bea apă cu lămâie. Madison se aşează pe ladă şi luă o gură de apă. Este ceva între voi.

Un trecut pe care nu voia să şi-l amintească. Fusese elevul ei. Niciodată nu ar fi trebuit să se implice într-o relaţie cu el, şi-ar fi stricat cu totul reputaţia de profesor demn de încredere dacă s-ar fi aflat. Acuzaţiile şi suspiciunile, chiar dacă nu puteau fi probate, ar putea-o distruge profesional.

– A fost îndrăgostit de mine, recunoscu Kelley. Se întâmplă. Elevii mereu se îndrăgostesc de profesorii lor.

– Dar dacă şi profesorii se îndrăgostesc de elevii lor?

Kelley clătină din cap.

– Să ai o relaţie cu un elev este greşit din punct de vedere moral şi etic, Madison. Niciodată n-aş face asta.

Deşi fusese foarte aproape, niciodată nu depăşise linia şi nu avusese o relaţie serioasă cu Jack decât după absolvire, când nu-i mai era elev.

– Dar ştie că-ţi place apa cu lămâie.

– Probabil a observat asta când beam apă la oră. Era foarte atent. Asta e tot.

Ura să nu fie complet sinceră cu Madison, ura că simţea că nu poate avea încredere în Madison pentru a-i vorbi despre trecutul ei. Dar ceea ce fusese între ea şi Jack era trecut şi era mai bine să nu-l dezgroape, să-l lase dat uitării.

După ce mobila şi cutiile fură încărcate în camionete, Jack anunţă că erau gata să facă primul transport.

– Madison, ştii adresa? întrebă el.

– Desigur!

– Crezi că ne poţi conduce?

– Nici o problemă!

Kelley realiză ce avea să se întâmple, dar prea târziu pentru a putea reacţiona.

– Minunat! Tu mergi cu Rick şi cu ceilalţi băieţi, în caz că ne despărţim. Domnişoară Spencer, poţi merge cu mine să-mi arăţi drumul.

Jack putu vedea cu uşurinţă puful de pe ceafa lui Kelley ridicându-se, iar nările umflându-se. Era furioasă că o manipulase astfel pentru a fi singur în maşină cu ea. Nu se mai distrase de mult atât de bine. Se enerva atât de uşor! Mereu dorise să fie ea cea care deţinea controlul. Lui îi plăcea când nu se întâmpla aşa.

Privind în oglinda retrovizoare, îl văzu pe Rick în spatele lui. Îi putea distinge pe Rick și pe Madison pe scaunele din față. Cum ambele camionete aveau cabine cu două rânduri de locuri, ceilalți doi băieți ocupaseră bancheta din spate.

Făcuse o treabă destul de bună aranjând lucrurile, se gândea el. Nu avea neapărat nevoie de Kelley ca să-i arate drumul. Avea nevoie doar de adresă. Știa pe dinafară toate străzile orașului. Nu numai că le bătuse pe toate în tinerețe, dar le mai și patrula pe timp de noapte acum, ca parte a slujbei.

– Vorbesc, spuse el continuând să conducă spre casa pe care Kelley o închiriase.

Kelley privi prin oglinda retrovizoare.

– Presupun că e semn bun. Vreau să aibă prieteni.

– Este mai ușor pentru tineri să ajungă să se cunoască dacă nu sunt înconjurați de adulți, spuse el ca și când ar fi fost expert în creșterea copiilor.

După ce participase la cursuri de dezvoltare a copiilor și după ce citise cărți în domeniu, decisese că a crește un copil era o aventură din care fie ieșeai cu bine, fie eșuai lamentabil. Uneori aveai dreptate, însă de cele mai multe ori greșeai.

Kelley se întoarse.

– Sunt convinsă că grija ta pentru viața socială a lui Madison te-a determinat să îi sugerezi să meargă cu Rick. Pentru a o cita pe Madison „care sunt șansele să ne pierdem în orășelul ăsta neînsemnat?"

Jack zâmbi.

– Nu știi niciodată ce se poate întâmpla.

– Corect. Apropo, aș aprecia dacă nu ai bate apropouri la trecutul nostru.

Zâmbetul îi dispăru de pe față.

– Despre ce vorbești?

– Feliile de lămâie?

– Unele femei ar aprecia gestul meu. Mi-am amintit că-ţi place apa cu lămâie şi ţi-am pus la dispoziţie. În plus, băieţii nu ar bănui...

– Nu băieţii mă preocupă, ci Madison. O duce mintea, Jack.

– Nu ştie despre noi?

– Nu există noi.

– A existat.

– Jack, ce s-a întâmplat între noi a fost complet greşit. Acum am în grijă o adolescentă. Cum aş putea să o ajut să ia cele mai bune decizii dacă ar afla că în trecut nu am urmat mereu calea cea bună?

Îşi încleştă maxilarul. Nu-i trecuse niciodată prin cap că nu-i scrisese pentru că regreta ce se întâmplase între ei. Ar fi înţeles dacă motivul ar fi fost faptul că o dezamăgise şi o rănise. Dar nu se gândise niciodată la posibilitatea ca ea să regrete relaţia lor.

– Nu mai eram elevul tău în acea noapte, sublinie el.

– Nu, dar fuseseşi în toate celelalte. Telefoanele, biletţelele pe care le schimbam, micile cadouri pe care mi le lăsai pe birou. Dumnezeule, Jack, a fost un joc periculos care m-ar fi putut costa dreptul de a preda. Îşi acoperi gura cu mâna ca şi cum voia să se oprească din a mai vorbi despre asta. Am fost atât de proastă să risc totul pentru ceea ce în final s-a dovedit a fi nimic.

– Nu am considerat niciodată *nimic* ceea ce a fost între noi.

– Sigur că da, Jack. Ai fost atât de convins că era *ceva* încât te-ai culcat cu alta.

Nu plănuise să facă sex cu Stephanie. Se lăsase pradă furiei, durerii şi hormonilor scăpaţi de sub control.

– Aveam doar 19 ani şi eram în călduri. Iar tu nu mă ajutai.

– Îţi eram profesoară!

Apăsă brusc frâna. Ea se sprijini cu mâinile de bord, cu ochii plini de furie, cu respirația întretăiată. Doamne, o dorea cu o ferocitate care îl lăsa fără vlagă!

– A durut, Jack, șopti ea. A durut al naibii de tare. Și era complet greșit. Nu înțelegi că mi-e rușine de ce s-a întâmplat în urmă cu nouă ani? Că vreau să uit?

Să uite că pentru prima dată în viața lui simțise că era important pentru cineva? Nu intenționase niciodată să o rănească. Voia să o strângă în brațe, să o aline, să o facă să gândească altfel. Privi în oglindă. Niciodată nu se sincronizaseră bine.

– Avem spectatori. Vom vorbi despre asta mai târziu.

– Nu avem despre ce să vorbim.

O privi dându-se jos din mașină. O, ba aveau atât de multe de discutat. Atât de multe lucruri rămăseseră neterminate.

capitolul 8

Kelley își ținu răsuflarea în timp ce Jack inspecta casa. Încă tremura din cauza discuției lor din mașină. Cât de repede o putea enerva. Cât de repede o putea face să regrete singura noapte petrecută împreună, care îi adusese atâta bucurie. Cât de repede o putea face să-și amintească durerea pe care o simțise când aflase că Stephanie era însărcinată cu copilul lui.

Nici una dintre scuzele lui nu o puteau face să se răzgândească. Nu-i păsa că avusese numai 19 ani și că era în călduri. Nu ar fi trebuit să conteze că ea și Jack nu întreținuseră relații sexuale.

Într-un fel ciudat, între ei se dezvoltase o relație. Clandestină, desigur, dar era una care se dezvolta treptat. Se așteptase ca el să fie capabil să-și țină în frâu hormonii. Crezuse cu naivitate că ea merita ca el să-și controleze

dorința, să o păstreze pentru ea. Cât de diferite fuseseră părerile lor în privința asta!

– Am semnat deja contractul, îl informă ea în timp ce el verifica ferestrele și ușile, iar ea îl însoțea ca un cățel bine dresat.

Jack încuviință din cap, ca și cum nu i-ar fi spus nimic nou. Ceea ce și era, însă o enerva că el îi punea sub semnul întrebării deciziile.

– Nu are sistem de alarmă, o anunță el când se întoarse în camera din față, unde ceilalți așteptau.

– Ca și cum în orășelul ăsta am avea nevoie de unul, spuse Madison.

– Două femei frumoase locuind singure? întrebă Jack. Ba sigur că aveți nevoie.

Obrajii lui Madison deveniră aproape la fel de roșii ca părul ei de săptămâna trecută. Băieții rânjeau, aruncându-și priviri unul altuia ca și cum încercau să afle dacă vreunul dintre ei era interesat de Madison pentru a putea face primul pas.

Kelley era pe de-o parte fericită că Madison le atrăsese atenția, dar pe de alta, îngrijorată că nu avea suficientă experiență pentru a ști când să spună nu. Sau dacă ar fi vrut să facă asta. Cu siguranță nu-și dorea ca Madison să ajungă o statistică, una dintre numeroasele mame adolescente. Știa foarte bine cât de greu i-ar fi fost. Probabil trebuia să poarte o discuție deschisă cu Madison despre provocările cărora o fată trebuia să le facă față dacă ar fi rămas însărcinată, despre deciziile pe care ar trebui să le ia.

Trecând pe lângă Kelley, o trase de coadă, ca și când ar fi vrut să o aducă înapoi la realitate.

– Voi vorbi cu doamna Lambert și o voi ruga să-i ceară proprietarului să instaleze un sistem de alarmă.

– Jack, vom locui temporar aici. Cel mult doi ani.

– Un an, îi reaminti Madison, aproape indignată. Mi-ai promis...

– Ţi-am promis că mă voi gândi la asta.

– Vreau să termin liceul alături de prietenii mei.

– Uite, sistemul de alarmă va creşte valoarea proprietăţii indiferent cât de mult veţi sta. Mă voi ocupa de asta, spuse Jack.

Se simţi ameţită încercând să poarte două conversaţii diferite cu două persoane încăpăţânate.

Dădu din mâini, resemnată.

– Bine, Jack, cum spui tu. Hai să terminăm odată cu mutatul, bine?

– Voi aduce mobila cu băieţii, să ne spui unde să le punem.

Ca un regiment în miniatură, Jack şi băieţii se îndreptară spre camionete.

– Cum a fost drumul? o întrebă Kelley pe Madison.

De când ajunseseră, nu reuşiseră să rămână singure nici o clipă.

– Nu vreau să-mi petrec aici ultimul an de liceu, zise Madison.

Deci înapoi la subiect.

– Ştiu...

– Atunci de ce n-ai spus că plecăm la sfârşitul anului?

– Pentru că n-am avut timp să mă gândesc la toate opţiunile şi consecinţele – ridică mâna pentru a opri discuţia sau orice urmă de protest –, iar acum nu este cel mai potrivit moment pentru a intra într-o discuţie aprinsă pe această temă. Hai să terminăm cu mutatul, bine? Vorbim mai târziu despre asta.

Madison îşi dădu ochii peste cap şi ridică din umeri.

– Bine, dar nu voi uita ce mi-ai promis.

Promisiunea că se va gândi nu era acelaşi lucru cu promisiunea de a face ceva.

– Deci, cum a fost drumul? o întrebă Kelley din nou, încercând cu disperare să abată gândurile lui Madison de la posibilitatea de a se muta. Poate peste puţin timp

lucrurile se vor mai aşeza, iar Madison va ajunge să-şi dorească să rămână.

– Destul de bine, cred. Cel puţin n-am ascultat muzică country.

– Par drăguţi.

– Ei cred că mobila mea roşie e mişto, dar mă gândeam să o vopsesc altă culoare.

– Sper că ceva luminos şi vesel.

– Neagră.

Kelley se crispă.

– Negru nu este o culoare. Este o nonculoare.

– Rick mi-a zis că mă va ajuta. Chiar s-a oferit să mai adauge câteva rafturi. Mi-a spus că avea nevoie de un proiect la cursul de tâmplărie, aşa că nu cred că este ceva personal.

Kelley se forţă să nu trădeze un zâmbet. Doar pentru că ea nu avusese noroc, asta nu însemna că şi Madison va păţi la fel.

– Îţi place de el?

– Mda, cumva, adică nu este atât de prostănac pe cât pare. De fapt, cam toţi ştiu lucruri mişto.

Trebuia să recunoască faptul că s-ar putea să-i fie datoare lui Jack pentru că o prezentase pe Madison băieţilor. Dacă Madison s-ar integra într-un grup, poate viaţa aici nu i s-ar mai părea atât de neatrăgătoare. Şi poate astfel belelele ar ocoli-o. Îi era, de asemenea, datoare lui Jack pentru că se organizase atât de bine încât să termine mutarea într-o zi. Era uimită de cât de multe lucruri strânseseră. Deşi abia se mutaseră de câteva luni, se părea că lucrurile lor se înmulţiseră precum iepurii.

După alte câteva drumuri la apartament, după ce fiecare piesă de mobilier şi fiecare cutie fusese mutată în noua casă, Jack îi lăsă pe băieţi să plece. Apoi se apucă să asambleze paturile. Mai întâi pe cel al lui Madison, apoi pe al lui Kelley.

Ea şi Madison aranjau rafturile în bucătărie când el intră.

– Cred că treaba de bărbat s-a cam încheiat. A mai rămas treaba de fete.

– Crezi că este sub demnitatea ta să aranjezi oale? întrebă Kelley.

– Mă pricep mai bine în dormitor decât în bucătărie.

Sincer acum, de ce trebuia să spună astfel de lucruri când Madison era în apropiere?

Jack îşi încrucişă braţele la piept şi se sprijini de blat.

– Am muncit cam mult astăzi. Ce-ar fi să mai lăsaţi şi pentru mâine? întrebă Jack.

– Pentru că încă avem multe lucruri de despachetat, de aranjat, trebuie să ne instalăm, explică Kelley.

Ura să facă lucrurile pe jumătate.

El o privi pe Madison de parcă ştia că orice discuţie în contradictoriu cu Kelley era inutilă.

– E o discotecă în oraş. Se numeşte Broken Wagon. O sâmbătă pe lună interzic băuturile alcoolice, invită o trupă care să cânte live muzică la modă şi permit accesul numai celor sub 30 de ani. Spre norocul nostru, astăzi e sâmbăta aia. Zâmbindu-i lui Madison, îşi întoarse privirea spre Kelley. Crezi că putem face rost de o carte de identitate falsă pentru sora ta?

Manipulator. Autoritar. Îngâmfat. Lui Kelley îi treceau prin minte tot felul de invective pe care i le-ar fi adresat lui Jack în timp ce stătea pe un scaun de lemn aproape de balustrada ce despărţea ringul de dans de mesele din jur. Dar la fel de bine îi treceau prin minte şi câteva adjective flatante: indiscutabil foarte arătos, păcătos de sexy, manierat. Ultimul era cel mai periculos. Cu Madison de partea lui, reuşise să o convingă pe Kelley să meargă la Broken Wagon. Ieşise din casă dându-le numai o oră să fie gata.

Amuzate şi nerăbdătoare, ea şi Madison se grăbiseră să se pregătească pentru ieşire. Kelley chiar se lăsase convinsă să se machieze. Nu o făcuse la fel de mult ca Madison, desigur, şi nici nu îşi vopsise părul ca aceasta, care îşi făcuse vârfurile verzi.

Când Jack reveni, punctual, evident proaspăt ieşit de sub duş şi bărbierit, purtând blugi strâmţi şi probabil cel mai apropiat lucru de o cămaşă elegantă – o cămaşă apretată, din batist albastru.

În ceea ce o privea pe Kelley, unul dintre lucrurile care îi plăceau la oraşele mici din Texas era că şi atunci când trebuia să te aranjezi pentru o ieşire în oraş, te îmbrăcai tot nepretenţios.

Ajunseră la Broken Wagon destul de binedispuşi şi nerăbdători. Chiar şi Madison părea entuziasmată că îşi petrecea seara la discotecă. Râse cu poftă când Jack încercă, melodramatic, să o furişeze pe Kelley înăuntru ca şi cum chiar credea că aveau să îi interzică intrarea pentru că avea 31 de ani. În ultima vreme o auzise pe Madison râzând atât de rar, încât lui Kelley îi făcu mare plăcere asta.

Stând lângă Madison şi în faţa lui Jack, Kelley îşi dădu seama că era evident faptul că Madison îşi dorea să se afle în altă parte. Fiind foarte pricepută în recunoaşterea semnelor de nemulţumire, Kelley credea uneori că era o misiune imposibilă să o facă pe Madison fericită.

– Parcă ai spus că este muzică modernă, bombăni Madison.

Trupa care îşi spunea The Outlaws era alcătuită din adolescenţi îmbrăcaţi în cămăşi negre, blugi negri şi pălării negre de cowboy. Cei mai în vârstă dintre băieţi aveau toţi nevoie să se bărbierească. Aveau doi vocalişti, un băiat şi o fată, ca şi cum nu s-ar fi putut decide dacă voiau să fie Tim McGraw sau Faith Hill. Vocaliştii cântau pe rând melodiile şi numai ocazional în duet. Kelley credea că erau chiar talentaţi, dar nu îşi închipuia

că prin Hopeful treceau prea mulţi vânători de talente. Şi totuşi, era de părere că oricine trebuia să înceapă de undeva, iar Broken Wagon atrăgea o mulţime destul de entuziastă şi de receptivă. Kelley înţelese de ce Jack dorise să ajungă acolo mai devreme. Abia aveai loc să te mişti în încăpere.

– Ăsta e un cântec al lui Clay Walker. Foarte modern, îi spuse Jack lui Madison. O dată la două sâmbete vei auzi cântecele lui Hank Williams şi Waylon Jennings.

Făcându-i cu ochiul lui Kelley, îşi duse la gură halba cu bere rece.

Nu voia să recunoască faptul că-i plăcuse gestul lui sau că se distra. Abia îşi amintea ultima dată când ieşise în oraş fără un scop precis. Dacă Jack avea un scop, nu i-l dezvăluia, şi nici ea nu era prea sigură că vrea să afle care este. În ceea ce-l privea pe Jack, ignoranţa o fi o binecuvântare, dar la sfârşit se dovedise a fi contrariul.

Alungă orice gând negru, hotărâtă să nu se gândească la trecut în următoarele câteva ore şi să se bucure de moment.

– Aminteşte-mi să nu mai vin aici sâmbăta, zise Madison.

– Eşti oricum prea tânără să ai acces în alte sâmbete, îi reaminti Jack. Îşi întoarse privirea spre Kelley. Tu ce părere ai?

– Cred că este drăguţ că se organizează genul ăsta de evenimente pentru tineri. Fără ţigări, fără alcool. Sunt o mulţime de tineri care chiar par să se distreze.

Observă câţiva dintre elevii ei. Toţi o priviră miraţi, ca şi cum nu se aşteptau să o găsească acolo, dar fiecare veni să o salute. Manierele tipice într-un oraş mic. Profită de ocazie să le-o prezinte pe Madison. Poate dacă ar ajuta-o pe Madison să-şi facă prieteni, n-ar mai simţi atât de mult lipsa prietenilor pe care îi lăsase în Dallas.

– Încercăm să organizăm pentru tineri ceva diferit în fiecare sâmbătă.

Kelley păru surprinsă de afirmaţie.

– Încercăm?

– Oraşul.

– Nu tu personal...

– Nu, nu eu personal. Ca şef al poliţiei, sunt responsabil de garantarea siguranţei la astfel de evenimente, aşa încât oamenii mei să nu fie chemaţi din cinci în cinci minute să rezolve vreo dispută, dar cam la asta se limitează implicarea mea.

Răspunsul lui fusese tăios, pe un ton nerăbdător, ca şi cum ar fi vrut doar să termine de explicat şi să schimbe subiectul, ceea ce o făcu să se întrebe dacă nu era cumva mult mai implicat. Cine ar fi crezut că tocmai scandalagiul urma să devină cel care să pună capăt scandalurilor?

– Domnişoara Spencer?

Kelley îi ridică privirea şi se trezi în faţa unui bărbat cu un zâmbet larg. Chipul lui era aproape la fel de rotund precum trupul, dar recunoştea acel zâmbet.

– Bobby Lee Fontenot.

– Da, doamnă. N-am crezut că o să vă amintiţi de mine.

– Profesorii nu-şi uită niciodată elevii, îl asigură ea.

– Sunt puţin surprins să vă văd aici cu Jack, deşi am bănuit mereu că era preferatul dumneavoastră.

Vru să protesteze, dar uneori, pentru a nu atrage atenţia asupra unei remarci, cel mai bine era să o ignori. Se părea însă că Jack nu era de aceeaşi părere.

– Serios, Bobby Lee, spuse Jack, puţin mustrător, preferatul profesorului este de obicei un elev răsfăţat. Faptul că domnişoara Spencer mă obliga să rămân după ore la şcoală nu mi se pare chiar un răsfăţ.

– Aşa e, recunosc. Bobby Lee mişcă un deget prin aer ca şi cum era un magician care învârtea o farfurie. Uite, acolo stau eu.

Kelley se chinui să nu zâmbească. Discursul lui trădase întotdeauna ce era – un băiat bun de la țară, fiul unui bărbat bun de la țară.

– Pare că îți merge bine, spuse ea.

Dacă mai era posibil, zâmbetul lui deveni și mai larg.

– Da, doamnă, așa este. Am citit în ziar că v-ați întors.

Interesant. Nu realizase până atunci că fusese o știre în ziar, dar apoi, într-un oraș mic ca acesta, articolele tindeau să fie mai degrabă sociale, dedicate mai degrabă cui pe cine vizita și aparentului succes al proaspeților absolvenți de liceu, decât știrilor care contau cu adevărat.

– Jack se pare că a ratat acel articol, spuse ea, amintindu-și cât de surprins fusese când o văzuse prima dată la el în birou.

– Mă îndoiesc că citește vreodată ziare. Oricum cele mai multe articole ar fi despre el dacă și-ar asuma toate faptele bune. De exemplu, săptămâna trecută când individul...

– Bobby Lee, crezi c-o poți ruga pe Anna să ne aducă încă o bere fără alcool? interveni Jack.

– Sigur, Jack! Cu plăcere. Știi asta. Mi-a părut bine să vă văd, domnișoară Spencer.

– Asemenea, Bobby Lee.

Îndreptându-și atenția spre Jack, Kelley își sprijini cotul pe masă și fața în palmă, cercetându-l.

– Ce? bombăni el.

– De ce nu l-ai lăsat să-mi spună?

– I-am despărțit pe unii. Mare lucru! Bobby Lee vorbește prea mult și tinde să exagereze. Dacă l-ai auzi, ai crede că m-am luptat cu Terminatorul.

– Nu te-am bănuit de atâta modestie. Ai mai făcut și alte fapte bune care să-i facă pe locuitorii acestui oraș să te vrea șeful poliției?

– Nu este vorba de un post în care am fost ales pentru popularitate. Sunt șeful poliției pentru că, atunci când șeful Sawyer s-a pensionat, nimeni altcineva nu a vrut să-l înlocuiască. Aveam ceva experiență din armată, ceea ce m-a făcut un candidat bun. Asta-i tot. Nu mă face să par vreun soi de erou.

– Dacă zici tu, Jack, dar mereu am crezut că aveai mai mult potențial decât arătai.

Observă că îi stătea pe limbă o replică deșteaptă, probabil un comentariu privind potențialul lui – în așternut. Își îndreptă însă atenția spre Madison și își ținu gura. Deodată, băiatul rău nu mai era atât de rău, ceea ce-l făcea chiar mai periculos în ochii lui Kelley.

– Poftiți, spuse Anna în timp ce le aduse halbele cu bere și le puse pe masă.

Încă unul dintre actualii elevi ai lui Kelley.

Jack îi puse pe tavă o bancnotă de zece dolari.

– Păstrează restul.

– Bobby Lee a zis că băuturile sunt din partea casei.

Jack îi făcu cu ochiul.

– Știu!

Zâmbi.

– Mulțumesc, domnule ofițer!

Băgă bancnota în buzunarul șorțului și se îndepărtă.

– Ce, ești bogat acum? întrebă Madison.

– Madison! o mustră Kelley.

– Eram doar curioasă, asta-i tot. A fost un bacșiș consistent și mă întrebam dacă a fost pe bune sau a făcut-o doar ca să te impresioneze.

– Nu cred că sora ta este atât de superficială încât să se lase impresionată de valoarea bacșișului, zise Jack.

Își ridică halba, fixând-o cu privirea pe Kelley în timp ce bea, făcând-o să se întrebe dacă el era de părere că era suficient de superficială pentru a se lăsa impresionată de mărimea altor lucruri.

– Hei, șefu'!

Jack lăsă halba jos şi întinse mâna.

– Salut, Mike!

Kelley îl recunoscu, era ofiţerul care era de serviciu la secţie în noaptea în care mersese să o ia pe Madison. Arăta ca şi cum absolvise liceul de curând.

Jack arătă spre locul liber de lângă el.

– Vrei să ni te alături?

– Nu, nu, mă întrebam numai – o privi pe Madison – dacă domnişoara Gardner ar vrea să-şi mişte picioarele.

– Să-mi mişc picioarele? întrebă Madison.

El îi aruncă un zâmbet adorabil care făcu să-i apară gropiţe în ambii obraji.

– Da, ştii tu, să dansezi.

– De ce aş vrea să dansez cu un poliţist?

Mike părea ca şi cum ar fi primit un pumn brutal în stomac pe neaşteptate, iar zâmbetul îi dispăru complet.

– Madison! o certă Kelley.

– Ce? Este suficient de aiurea că trebuie să stau la masa asta plictisitoare cu şeful poliţiei, ca şi cum aş fi vreun criminal sau ceva de genul ăsta.

– Corect, spuse Mike. Îmi pare rău, greşeala mea.

Plecă de parcă ar fi vrut să-l înghită pământul.

– Madison... începu Kelley.

– Eşti incredibilă, puştoaico! o întrerupse Jack. Vocea lui părea ameninţătoare, şi, dacă privirile ar fi omorât, ochii lui ar fi fost nişte arme letale. Este un băiat de treabă care îşi riscă viaţa de fiecare dată când vine la muncă.

– De parcă aşa ar fi. În oraşul ăsta plictisitor?

– Este nevoie doar de un glonţ, puştoaico. Un bărbat nervos pe nevastă-sa, un altul supărat pe şeful lui, cu un pistol în mână. Un poliţist care încearcă să-i protejeze. Dacă nu voiai să dansezi, puteai să i-o spui mai frumos.

– Tu vorbeşti! M-am interesat despre tine. Se pare că aveai o reputaţie destul de proastă când erai de vârsta mea.

– Dar nu am fost niciodată rău. Aici este diferenţa. Singura persoană pe care am rănit-o vreodată a fost propria persoană. Dar tu ai o răutate interioară şi încerci să-i răneşti pe cei din jurul tău, crezând că pari mai interesantă, când tot ce faci este să-ţi arăţi meschinăria. Acum, în loc să fii în mijlocul ringului de dans cu un tip mişto, poţi sta aici, bucurându-te singură de propria persoană. Apucând-o pe Kelley de mână, se ridică brusc. Hai! Cizmele mele trebuie lustruite.

Kelley vru să protesteze, dorind să discute cu Madison înainte ca situaţia să scape de sub control. Dar ce ar mai putea adăuga, după vorbele lui Jack? În plus, o strângea atât de tare, încât nu era sigură că se putea elibera. Merse în urma lui, mai mult târâtă prin mulţimea de tineri, până în mijlocul lustruit al podelei din lemn.

O prinse uşor în braţe. Luminile erau slabe, muzica lentă, vocalistul cânta sentimental.

– Nu cred că este o idee bună s-o las singură pe Madison.

– Ghinion, spuse el cu o voce caldă, înşelătoare.

– Cred că ai fost prea aspru cu ea.

– Nu-i faci un bine dacă o răsfeţi.

Kelley clătină din cap.

– N-o răsfăţ. Este tânără, Jack. Nu s-a gândit înainte.

– Nu-i mai căuta scuze şi dansează!

Avea dreptate. Ştia bine că aşa era. Totuşi, îi era greu să îi fie mamă şi soră în acelaşi timp. Trebuia să-i fie prietenă, dar şi tutore. Nu se simţea deloc în largul ei. Mai tânăr decât ea, Jack avea un copil pe care şi-l creştea singură. Deşi nu-l văzuse interacţionând cu el, nu părea să-i pună sub semnul întrebării fiecare faptă, nu părea să se întrebe dacă era pus pe şotii. Evident, era mult mai uşor atunci când îi erai alături copilului de la naştere.

Uneori se simțea ca și când se îmbarcase într-o călătorie spre o lume extraterestră, iar nava-mamă o lăsase să se descurce singură.

Jack își apropie capul de al ei.

– Îți amintești de seara balului de absolvire?

Mâinile ei se sprijineau ușor de umerii lui, iar ale lui îi cuprindeau mijlocul. Își târau picioarele pe podea, îndepărtându-se foarte puțin de locul din care plecaseră inițial. Aproape la fel cum făcuseră în acea seară de demult. Pe casa scării, unde nimeni nu-i putea vedea, dansau pe ritmurile unei versiuni a melodiei *I Will Always Love You* a lui Withney Houston. De unde avea să știe ea atunci că acest cântec îi va bântui mereu?

Privindu-l, aprobă din cap ușor, ca răspuns la întrebarea lui, dezvăluindu-i în cele din urmă ceea ce ținuse numai pentru ea. Chiar și pe casa scării, unde nimeni nu-i putea vedea, refuzase să lase garda jos, să permită orice intimitate pe care Jack și-o dorea cu disperare. Păstrase în continuare distanța.

– Voiam să-mi pun capul pe umărul tău atât de mult, dar ar fi fost complet inadecvat. Erai elevul meu, Jack.

Dansase cu el ca și cum inima ei nu bătea ca aripile unei păsări colibri într-o colivie. Și ea se simțea prizonieră. Confuză. Atrasă de un elev. Visând la el în fiecare noapte. Așteptând în fiecare zi nerăbdătoare ca el să vină la oră.

Se îndoia de moralitatea ei. Hotărâtă să nu facă nimic reprobabil, încercase să-și reprime sentimentele. În schimb, începuse să-și pună la îndoială decizia de a preda, precum și ceea ce-i spunea inima.

– Acum nu mai sunt elevul tău.

În vocea lui simți o provocare în timp ce-i apropie capul de umărul lui.

Se simțea atât de potrivit, ca și cum scobitura umărului lui era făcută special pentru ea. O strânse mai

tare, până când trupurile li se apropiară. Şi el se simţea incredibil.

Cântecul se încheie. Ca multe alte cupluri din jur, ea şi Jack continuară să se mişte încet, picioarele lor abia dezlipindu-se de podea. Fură recompensaţi cu un alt cântec, mai lent decât primul.

– Singurul motiv pentru care am invitat-o pe Stephanie la bal era pentru că ştiam că vei fi acolo să ne supraveghezi, spuse el încet. Am vrut să te văd, să dansez cu tine.

Fusese foarte elegant în costumul acela. Probabil îl costase salariul pe o săptămână să-l închirieze. Probabil că în noaptea aceea privirile lor se intersectaseră de mii de ori. Numai ei ştiau că jucau un joc periculos. La sfârşit, totul în jurul lor se prăbuşise.

– Nu vreau să vorbesc despre trecut, Jack. Nu aici. Nu acum.

Nu voia să vorbească despre cearta pe care o avuseseră în noaptea aceea sau despre teama pe care o avusese mereu că vorbele acelea aspre pe care şi le spuseseră pe casa scării la terminarea dansului fuseseră cele care îl împinseseră în braţele lui Stephanie.

– Va trebui să vorbim despre asta cândva, Kelley. Avem nevoie de un final.

– Dumnezeule, urăsc cuvântul ăsta. Este prea mult folosit. Lasă-mă să mă bucur de moment.

Îşi strânse şi mai mult braţele în jurul gâtului lui.

Fiecare moment pe care îl petrecea cu el îi slăbea din hotărârea de a-l evita. Şi totuşi, drumul nu avea să ducă decât la suferinţă.

– Mi-e greu să cred că nu ai nici o relaţie, spuse ea în cele din urmă.

– Nu am.

Îl privi în ochi.

– Aveai înainte să afli că sunt în oraş?

– Ies din când în când. Nimic serios, nimeni care să se aştepte la asta. Dar tu? Ai pe cineva?

– Pe Madison. Îmi ocupă cea mai mare parte a timpului.

– Ştii că mă refeream la un bărbat.

Dădu din cap, uşor.

– Nu, nu este nici un bărbat în viaţa mea momentan. Înainte de moartea părinţilor ei avusese câteva relaţii pasagere, dar după, fusese prea ocupată să înveţe să fie mamă. Şi, sinceră să fiu, nici nu caut.

– Chiar mai bine.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Uneori, cele mai bune lucruri în viaţă apar când nici nu te aştepţi.

Alteori, cele mai rele lucruri apăruseră tot aşa. Nu ştia când devenise atât de pesimistă. Cândva între relaţia cu Jack şi momentul în care viaţa ei fusese dată peste cap. Muzica se opri.

– Trebui să merg la Madison, îi spuse ea.

– O foloseşti drept scuză ca să ţii un zid între noi.

– Deci nu eşti numai şeful poliţiei, acum mai eşti şi psiholog? întrebă ea.

Zâmbi.

– Recunoaşte! Încă mai simţi ceva pentru mine.

– Recunosc că mă intrigi, zise ea în timp ce se îndrepta înapoi la masă.

O cuprinse de mijloc şi o trase spre el.

– Dar un dans nu va şterge toate rezervele şi motivele pe care le am pentru a nu avea o relaţie cu tine, îl asigură ea.

– Atunci hai să mai dansăm puţin.

Kelley clătină din cap.

– Chiar trebuie să merg la Madison!

Era la fel de hotărât să nu-i dea drumul precum era ea să se desprindă din strânsoarea lui. Obiceiul de a nu-şi dezvălui sentimentele faţă de Jack era atât de puternic

înrădăcinat încât chiar şi acum căuta justificări pentru acţiunile lor – îşi explica apropierea dintre ei ca rezultat al aglomeraţiei. Pentru un oraş cu o populaţie de nouă mii de suflete, erau o mulţime de tineri.

Ajunseră la masă şi o găsiră goală. Kelley se panică.

– Unde este Madison?

– Probabil dansează, spuse Jack.

Kelley începu să caute prin mulţime, tremurând. Pentru câteva minute în braţele lui Jack, uitase de responsabilităţi. Se întoarse.

– Nu este aici, Jack.

– Calmează-te, Kelley. Trebuie să fie aici. Eu v-am adus. Singura ei opţiune este să meargă pe jos, şi nu-mi pare genul care să facă asta.

– Poate a luat o ocazie.

Kelley se gândea numai la Madison părăsind localul.

– Locul ăsta este plin de oameni. O privire rapidă nu-ţi va spune dacă este sau nu aici. Caut-o în baie. Eu o voi căuta înăuntru. Îţi garantez că nu a plecat.

După treizeci de minute de căutări în toate cotloanele, chiar şi Jack trebui să-i dea dreptate lui Kelley.

Madison dispăruse.

capitolul 9

Jack conducea încet pe străzile goale. Alertase patrulele pentru a o căuta pe Madison. El şi Kelley nu stătuseră atât de mult timp pe ringul de dans. Două melodii. Cinci minute, cel mult şase. Madison nu avea cum să ajungă prea departe pe jos.

Deoarece ştia ce înseamnă să fii rebel, o simpatiza pe diavoliţă. Dar asta nu însemna că nu voia să o ia de păr şi s-o scuture puţin.

Acum Kelley nu-i mai vorbea din cauza felului cum o tratase pe Madison. Ca şi cum ar fi existat o manieră

anume de a te comporta corect cu un adolescent. Kelley își încrucișase brațele la piept și căuta îngrijorată cu privirea spre umbrele copacilor care flancau strada.

Voia să fie nervos pe ea pentru că-i permisese surorii ei să le strice seara. Totuși, fusese mereu atras de felul ei de a se îngrijora atât de mult din cauza altora. O văzuse făcând asta de mii de ori în timpul orelor. Chiar el fusese unul dintre beneficiari. Ea voia ca lumea să-i trateze pe toți cu bunătate și, atunci când nu se întâmpla asta, se lupta pentru a compensa. Din păcate, atitudinea asta nu o făcuse decât să piardă multe bătălii și să ducă un război pe care nu avea cum să-l câștige. Totuși, îi admira hotărârea cu care încerca.

– O vom găsi, îi spuse încet.

Cu coada ochiului, o văzu cum dă din cap fără speranță.

– Nu fi atât de dură cu tine, Kelley. Toți părinții greșesc.

– Aici e problema, Jack. Nu mă vede ca pe o mamă. Sunt sora ei, amica ei, cineva cu care își petrece sfârșitul de săptămână. Nu-i place că o controlez. Cu siguranță nu mă ajută nici faptul că nu sunt deloc capabilă să am grijă de ea.

– Nu cred că nu ești capabilă. Cred doar că te străduiești prea mult.

Sau poate nu suficient de mult.

– Trebuie s-o pedepsești.

– S-o pedepsesc?

– Ia-i mașina, muzica. La dracu', nu știu. Ceva la care ea ține. Am putea să o integrăm într-un program în folosul comunității.

– Să lucreze în folosul comunității? Așa cum pedepsești un infractor?

– Nu este chiar așa de exagerat. Să fii minor și să consumi alcool înseamnă să încalci legea. Am trecut cu vederea. Poate n-ar fi trebuit.

– Chiar nu cred că pedeapsa este soluţia.

– Crede-mă! Este. Să ştii că am făcut la fel când eram de vârsta ei. Am încălcat toate legile. Am provocat-o pe mama să ia măsuri. La naiba, mi-ar fi prins bine o palmă!

– Acum vorbeşti despre abuz.

Cum putea să-i explice cum era să trăieşti cu cineva căruia nu-i păsa de nimic? Nu-şi dorise ca mama lui să-l lovească. Dar voia să o oblige să reacţioneze cumva. Să ţipe, să urle, să-l înjure. Da, chiar nu l-ar fi deranjat o palmă. Orice, absolut orice, numai nu privirea ei goală, privind pe fereastră, şi refrenul continuu: „Nu ştiu ce să mă fac cu tine, Jack".

– Nu abuz. Este speriată, se simte pierdută. Părinţii ei au murit şi se simte fără apărare. Te provoacă pentru că vrea să-i impui nişte limite, spuse el.

– Ceea ce şi fac.

– Nu suficient de ferm, după cum se vede. Îţi garantez, dacă îl pedepsesc pe Jason, pedepsit rămâne. Nu s-ar furişa afară, nu s-ar băga în bucluc, dându-mi bătăi de cap.

– Este altfel cu adolescenţii.

– Nu este deloc diferit. Copiii au nevoie de limite. Au nevoie de consecvenţă. Trasez o limită şi nu o depăşeşte. Jason ştie că poate să meargă până la marginea ei, dar, dacă o depăşeşte, riscă pedeapsa. De fiecare dată. Fără excepţie. Ştie ce aştept de la el în ceea ce priveşte comportamentul lui şi ştie şi care este pedeapsa dacă nu îmi întruneşte aşteptările. Niciodată nu te-ai răzvrătit împotriva părinţilor tăi?

– O singură dată. În vocea ei se simţi tristeţea. Şi am plătit scump pentru asta. Indiferent de ce ar face Madison, nu voi înceta să o iubesc.

Răspunsul ei îl surprinse. La fel ca Madison, şi-o imaginase mereu pe Kelley perfectă, ascultătoare, poate prea cuminte.

– Ce-ai făcut, Kelley?

– Nu contează, a trecut.

– Ai o problemă cu vorbitul despre trecut, și nu doar despre trecutul cu mine, ci despre trecut în general.

– Sunt de părere că trebuie să ne vedem de viață. Se îndreptă în scaun în timp ce se apropiau de casă. Este aici. Este pe verandă, slavă Domnului!

Înainte să oprească motorul, Kelley coborâse deja, alergând. Coborând din mașină, Jack formă un număr și aștepta ca ofițerul de serviciu să răspundă.

– Sunt Morgan. Anulează căutarea. Am găsit-o pe domnișoara Gardner.

Închise și-și puse din nou telefonul la centură. Apropiindu-se, o văzu pe Kelley îngenunchind în fața lui Madison. Becul de pe verandă pe care îl lăsaseră aprins se arsese, așa că lumina era dată doar de la felinarul de la colț.

– Nu știi cine era? întrebă Kelley.

Ușurarea că-și găsise sora acasă se pare că trecuse.

– Era un tip. Calmează-te. Sunt bine.

– Să mă calmez? Ți-ai lăsat bunul-simț în Dallas? Kelley se întoarse și-l privi pe Jack. S-a urcat în mașina unui necunoscut. Se întoarse iar către sora ei. Madison, ce-a fost în capul tău?

– Că am vrut să plec din locul ăla plicticos. Abia când am ajuns aici mi-am dat seama că nu mi-ai dat o cheie.

Kelley se ridică și începu să caute în geantă.

– Sincer îți spun, nu știu ce să mă mai fac cu tine, Madison.

Madison îl privi sfidătoare pe Jack chiar și în întuneric.

– Cred că vrei să te iei de mine.

– Cred că știi și tu că a fost iresponsabil din partea ta ce-ai făcut. Nu trebuie să-ți spun eu asta. Nu încerc să o iau de lângă tine, puștoaico.

La auzul vorbelor lui, Kelley se întoarse. Madison îi smulse cheile din mână, se îndreptă spre uşă, descuie, dispăru înăuntru şi trânti uşa.

– Ce te-a făcut să spui asta? întrebă Kelley.

– A încercat să-ţi atragă atenţia. De ce crezi că a făcut asta, dacă nu să te facă să te întorci spre ea.

– Să mă întorc spre ea?

– Nu i-a plăcut că am dansat.

– Nu i-a plăcut situaţia în sine. Ar fi trebuit să plecăm îndată ce am realizat asta.

– Nu poţi să-ţi trăieşti viaţa după a ei.

– În acest moment simt că asta trebuie să fac, din motive pe care nu le-ai înţelege. Acum, dacă îmi permiţi, trebuie să merg să discut cu Madison.

– Nu, nu îţi voi permite.

Dintr-o mişcare o trase în braţele lui, sărutând-o cu disperarea datorată aşteptării prea îndelungate, dorinţei prea mari. Trupul ei se abandonă în braţele lui, iar acesta fu semnul care îl încurajă să o sărute cu şi mai multă pasiune.

Avea acelaşi gust pe care şi-l amintea el, parfumul ei dulce umplându-i mintea cu imagini cu ei doi zvârcolindu-se în aşternuturi, îmbrăţişaţi. Voia să o ducă în patul pe care îl dezasamblase în acea după-amiază, îl cărase aici şi îl asamblase la loc. Cu sau fără cearşafuri, ar fi posedat-o pe loc. La dracu', ar fi avut-o chiar acolo dacă şi ea ar fi vrut.

Reuşise să scape de amintirea oricărei femei pe care o avusese – cu excepţia ei. Chiar şi atunci când totul între ei se terminase, chiar şi când îşi pierduse orice speranţă de a o mai avea vreodată, nu reuşise să scape de amintirea ei, să înceteze să o mai dorească cu disperare.

Respirând cu greu, cu inima bătându-i tare, se trase înapoi.

– Știu că nu este momentul, dar am vrut să fac asta de când te-am văzut prima dată intrând în biroul meu.

Și ea respira la fel de greu, privindu-l cu tristețe, în timp ce dădea aprobator din cap.

– Ai dreptate, nu-i momentul potrivit. Dar oricum, pentru noi niciodată nu este. Se dădu un pas în spate. Îmi pare foarte rău, Jack, dar chiar trebuie să vorbesc cu Madison. Deschise ușa, intră și-l privi peste umăr. Apreciez ajutorul tău de azi.

Închise ușa, lăsându-l fără altă opțiune decât să se întoarcă la mașină. Ezitase să aibă o relație cu el în urmă cu nouă ani. Ezita și acum, deși sărutul ei îi contrazicea cuvintele. Era interesată. Poate nu voia să recunoască, dar era clar că o interesa. Și el era interesat de ea. Din păcate, nu avea nici o idee cum să folosească această informație.

Kelley strânse clanța, cu obrazul lipit de ușă, ascultând zgomotul mașinii lui Jack în timp ce se îndepărta. Nu își propusese să-l sărute. Chiar și în umbre, văzuse în ochii lui intenția cu o clipă înainte ca gura lui să o acopere pe a ei. Încă tremura de emoție. Cu siguranță Jack Morgan nu uitase cum să sărute. Ca vinul vechi, nu făcuse decât să devină mai bun cu trecerea timpului. Își tempera cu măiestrie dorința.

Deținuse tot timpul controlul, seducând fiecare parte a ființei ei cu limba lui răbdătoare, iscoditoare, cu mișcarea buzelor lui fierbinți și moi. Mâinile lui nu o mângâiaseră, dar le simțise puterea în timp ce o strângeau aproape de trupul lui. Ce ușor ar fi să se lase iar pradă farmecului său.

Dar ceea ce avuseseră înainte nu lăsase să se vadă decât puțin din ceea ce erau. Erau mai în vârstă acum, mai maturi. Ea avea nevoie de o dragoste profundă, devotată, și asta presupunea să se descopere mai mult unul pe celălalt. Presupunea să fie sinceri pe deplin, să își

accepte unul altuia defectele, să-şi arate fricile, eşecurile, greşelile.

Ura să recunoască, dar niciodată până atunci ea nu considerase că erau pe picior de egalitate. Mereu se considerase la cârma relaţiei lor, cerând lucruri, stabilind reguli care trebuiau respectate. Pentru a avea acum o relaţie cu Jack, ar fi trebuit să-l vadă ca pe un egal, ca pe un partener. Implicaţiile o înspăimântau.

Cu Jack nu crezuse că ar putea fi complet sinceră şi nici nu credea că el avea capacitatea de a-i accepta toate defectele. Nu acum, când îşi asumase responsabilitatea deplină de a-şi creşte fiul.

Dădu la o parte gândurile care o nelinişteau cu privire la Jack. Acum avea probleme mult mai urgente, mai presante şi, deşi nu avea nici un chef să le facă faţă, ştia că nu are de ales. Amânase prea mult inevitabilul. Traversă livingul, îndreptându-se spre dormitorul lui Madison. Bătu o dată şi deschise uşa. Îi plăcea această casă deoarece, cu excepţia dormitorului principal, nici una dintre camere nu avea încuietoare, astfel încât Madison nu o putea ţine afară oricând dorea.

Madison îşi instalase deja becurile roşii, ceea ce conferea camerei o atmosferă sinistră. Stătea pe podea, cu picioarele strânse sub ea, în timp ce scormonea într-o cutie.

– Ce-ar fi să-mi respecţi intimitatea? bombăni Madison, oprindu-se din ceea ce făcea, dar refuzând să o privească pe Kelley.

– Ce-ar fi să mă respecţi tu pe mine? Madison, ceea ce-ai făcut astăzi a fost un alt gest dintr-o listă lungă de comportamente iresponsabile. Ştiu că ai încercat droguri. Te deghizezi şi ieşi în baruri. Eşti arestată. Pleci fără să mă anunţi. Nu ştiu ce să fac. Ai 16 ani şi pare că nu reuşesc să te fac să înţelegi că îmi fac griji din cauza ta, că te iubesc mai mult decât este omeneşte posibil

şi că mă tem să nu te pierd. Mi-am pierdut doi taţi şi pe mama. Doar tu mi-ai mai rămas.

Madison lăsă capul în jos.

– Nu m-am gândit la asta.

– Nu te gândeşti deloc. Kelley se aşeză în genunchi pentru a fi mai aproape de Madison. Vorbeşti şi acţionezi cu impulsivitate. Tot ceea ce facem afectează cel puţin o altă persoană. Nu eşti numai tu pe lume.

– Acum îmi ţii morală.

– La naiba, Madison, ce-ai vrea să fac? Se ridică şi începu să se învârtă prin cameră. Îmi spui că nu vrei să mă comport ca o mamă, dar apoi faci lucruri copilăreşti. Să pleci singură de acolo în seara asta a fost o prostie.

Kelley nici nu voia să se gândească la riscurile la care se supusese Madison. Privi prin cameră, căutând o armă şi o zări. Inspiră adânc.

– Dacă îmi vei submina din nou autoritatea, dacă vei mai pleca fără să-mi spui, dacă nu-ţi revizuieşti comportamentul – şi cred că eşti suficient de inteligentă pentru a şti la ce mă refer – îţi iau telefonul şi laptopul o lună.

– Nu poţi face asta! Nu-mi poţi întrerupe legătura cu prietenii din Dallas. O s-o iau razna.

– Poţi să ţii legătura cu ei cum se făcea cândva, folosind pix, hârtie şi timbre poştale. Sau te poţi îndrepta şi te poţi bucura în continuare de ceea ce ai. Este alegerea ta. Dar te avertizez, de data asta nu glumesc. Se presupune că mutatul în casa asta trebuia să fie un nou început. Nu-i da cu piciorul!

După numai trei secunde după ce ieşi, o auzi pe Madison trântind uşa. Foarte bine, las-o să se gândească o vreme la cât de nedreaptă este viaţa.

Era aproape miezul nopţii când Kelley se băgă în pat, liniştindu-se în sfârşit. Fusese atât de agitată după confruntarea cu Madison, încât trebuise să scape cumva de energia aceea, astfel încât se închise în dormitor şi-şi

despachetase cutiile, aranjându-şi lucrurile, încercând să se simtă cât mai confortabil în noua casă. La fel ca Madison, uneori se simţea copleşită, avea nevoie să evadeze. Dar acum nimic nu părea un sanctuar. Poate asta era consecinţa comportamentului rebel al lui Madison. Nici ea nu avea un sanctuar.

Pe cine încerca să păcălească? Jack avea dreptate. Era enervată că el putea vedea atât de limpede ceea ce ea nu putea. Enervată că o sărutase. Enervată că îi permisese şi că îi plăcuse. Enervată că unul dintre motivele care nu o lăsau să doarmă nu avea legătură cu Madison, ci cu el. Se ghemui sub cuvertură şi, cu degetul, atinse conturul buzelor pe care el le sărutase. Putea jura că încă mai tremurau. Închizându-şi ochii, se cufundă în somn, gândindu-se la singura noapte pe care o petrecuseră împreună...

Când auzi soneria puţin după miezul nopţii, Kelley ştiu cine era. Opri televizorul care oricum nu avea sonor, lăsând doar lumânările cu parfum de vanilie să lumineze discret apartamentul. Imaginile de la televizor îi serviseră drept companie cât timp aşteptase, dar pe fundal se auzea muzica. Aşteptările ei pentru această seară erau probabil foarte diferite de ale tânărului care aştepta de partea cealaltă a uşii apartamentului ei. Nu aştepta din partea lui nici flori, nici vin – la urma urmei, era minor –, aşa că se ocupase singură de crearea atmosferei pe care şi-o dorea. Momente asemănătoare acestuia pe care şi le imaginase erau oricum mai importante pentru femei.

Cu fluturi în stomac, traversă livingul. Aşteptase, iar nerăbdarea se combinase cu nervozitatea, nefiind sigură dacă drumul pe care avea să pornească era cel corect, ba mai mult, fiind aproape sigură că nu era, dar ştiind că nu avea nici o putere de decizie. Inima ei decisese cu mult timp în urmă pentru ea.

În ziua aceea, ceva mai devreme, stătuse în secţiunea special amenajată pentru personalul liceului şi privise procesiunea absolvenţilor îmbrăcaţi cu robe negre ce fluturau pe gambe şi cu toci cu ciucuri galbeni ce se legănau pe o parte. Merseseră în faţa sălii de ceremonii a liceului. Profesorul de muzică entuziasmat cânta *Pomp and Circumstance*, şi Kelley ştia că nu era singura care mototolea un şerveţel pe care îl scosese din geantă, sperând că vor mai trece câteva minute până când va trebui să-l folosească.

Anunţarea numelor absolvenţilor îi trezi amintirea unor momente care o afectaseră mai mult decât anticipase. Aplaudând, privea cu satisfacţie şi lacrimi în ochi fiecare elev care urca treptele, traversa scena, dădea mâna cu directorul şi primea binemeritata diplomă. Elevi pe care îi învăţase. Elevi care participaseră la cursul ei, care îşi făcuseră temele, care promovaseră examenele. Era foarte mândră de fiecare dintre ei, niciodată nu se simţise atât de mândră că era profesoară, sperând că şi ea contribuise, chiar şi într-o mică măsură, la dezvoltarea lor, sigură însă de contribuţia lor în viaţa ei. Îşi amintea de fiecare dintre ei cu drag. Chiar şi de cei mai dificili elevi, de cei care o provocaseră prin comportamentul lor.

Când numele lui Jack Morgan fu pronunţat, lacrimile îi inundară obrajii. Cea mai mare reuşită a ei. Realizarea care o umplea de satisfacţie. Reuşise chiar să treacă examenul ei cu media opt în ultimele şase săptămâni şi reuşise să obţină aproape zece la examenul final. Şi indiferent cât de imposibil părea, cât de greşit era, reuşise cumva să-i ia inima prizonieră.

După ceremonie, se întorsese acasă, ştiind că el va ieşi în oraş să sărbătorească. Îşi dorea ca el să se bucure de această noapte de petrecere, să se bucure de ceea ce reuşise să obţină cu multă trudă.

Acum era aici. Își trosni încheieturile și își șterse palmele umede de blugi. Se gândise să poarte o cămașă de noapte de mătase, dar nu se vedea în rolul unei femei seducătoare, mai ales când nu reușea să-și ia complet gândul de la ideea că îl corupea. La gândul acesta, aproape o pufni râsul. Jack Morgan era cel care avea puterea de a corupe. Nu era un băiat inocent. Avea senzația că experiențele lui erau mult mai bogate decât ale ei. Lumina de pe verandă îl învăluia într-un halo în timp ce stătea în fața ei, cu toca de absolvire ținută strâns la piept, jucându-se cu ciucurele galben. Pe fața băiatului rebel se citea îndoiala.

Nu l-ar fi putut alunga nici dacă viața ei ar fi depins de asta. Ca o invitație tăcută, deschise ușa și el intră. Cu inima bătându-i puternic, ea închise ușa și-și întoarse fața către el. Zâmbetul lui familiar, îndrăzneț, sigur pe el îi apăru pe chip, în timp ce-i înmâna toca. Strângând-o la piept, simți din nou amenințarea lacrimilor fierbinți, usturătoare.

– Am fost atât de mândră de tine, Jack.

– Nu aș fi reușit fără tine. Îi cuprinse fața în mâinile lui mari, muncite. În ziua în care ai venit la rulotă, cu câteva ore înainte să ajungi, luasem decizia să mă las de școală, să mă angajez cu normă întreagă și să mă descurc fără diplomă. M-am gândit că nu-i păsa nimănui. Nu credeam că ceva din ce făceam conta pentru cineva. O sărută pe colțul gurii. Dar conta pentru tine. O sărută pe celălalt colț. N-am crezut că voi ajunge în acest moment.

Simți nerăbdarea din vocea lui, dar voia să se bucure de timpul cu ei. Așteptaseră prea mult, ținuseră în ei prea multe emoții și prea multă dorință. Își dorea ca acea seară să fie specială, să fie perfectă din toate punctele de vedere.

– Am un cadou pentru tine, îi spuse ea îndepărtându-se, privindu-i mâinile căzând pe lângă el, conştientă de fiecare mişcare a lui.

Zâmbetul lui se lărgi, iar plăcerea îi sclipea în ochi.

– Sunt sigur că ai. Abia aştept să-l capăt.

Nu ştia dacă să râdă sau să plângă, presupunând că ar fi trebuit să se aştepte ca el să aibă un singur lucru în minte.

– Nu, mă refer la un cadou adevărat.

Se apropie de masa din sufragerie şi luă cutia, desfăcu hârtia albastră decorată cu toci de absolvire şi pergamente. Acum realiza că poate funda albă era puţin cam feminină pentru Jack, dar dorise ca pachetul să arate bine. Inspirând adânc pentru a se calma, sperând ca el să se bucure de cadou, i-l oferi.

Petrecuse ore încercând să decidă ce să îi cumpere. Îşi dorea ceva special, ceva la care nimeni altcineva nu s-ar fi gândit. Ceva care să nu se piardă cu uşurinţă sau să fie dat la o parte. Ceva pe care să-l aibă mereu şi care să-i amintească de ea când îl purta.

El privi cadoul ca şi cum putea muşca.

– Nu trebuia să faci asta.

– Ştiu, dar am vrut să o fac. Deschide-l!

Pe fruntea lui se citea îngrijorarea.

– Eu nu ţi-am luat nimic.

– Nici nu trebuia. Este cadoul tău de absolvire.

Stătea în faţa ei, privind când la ea, când la cadou. Îşi băgă mâinile în buzunarele de la spate ale pantalonilor.

Ea râse.

– Jack, n-ai dat sfară în ţară că ai absolvit, nu ai...

Îşi dădu seama atunci – din lipsa lui de reacţie – că nu o făcuse. Nu avea pe nimeni în afară de ea căruia să îi pese că se urcase pe scenă pentru a-şi primi diploma. Simţi cum i se frânge inima.

– Este doar ceva ce mi-am dorit ca tu să ai, îl asigură ea, dorindu-şi cu disperare să fi putut face mai mult pentru el.

Încă părea nesigur, uitându-se la cadou. O mai privi încă o dată cu neîncredere înainte să rupă hârtia cu care îl împachetase cu atâta grijă. Deschise cutia şi, din expresia feţei, înţelese că era confuz.

– Este inelul tău de absolvire, îi explică ea. Am observat că nu aveai unul. L-am comandat special pentru tine la magazinul de bijuterii din oraş. Dacă nu ţi se potriveşte, îi poţi ajusta mărimea. Uite! Scoase inelul din cutie şi puse cutia deoparte. Am gravat iniţialele tale pe interior.

Luă inelul şi şi-l puse pe deget.

– Se potriveşte. O privi. Înseamnă foarte mult pentru mine faptul că tu... ştii tu, că mi-ai dat ceva.

Deodată, simţindu-se îndrăzneaţă în faţa stânjenelii lui, îşi trecu braţele pe după gâtul lui.

– Poate te gândeşti că o cutie cu prezervative ar fi fost mai potrivită acum.

El schiţă un zâmbet.

– De fapt, chiar la asta mă gândeam.

– Aşteaptă pe noptiera din camera mea.

Deodată, gura lui o acoperi pe a ei, limba explorându-i-o, mâinile îi mângâiau spatele, şoldurile, iar cu podul palmelor îi presa sânii. Apoi coborî, cuprinzându-i fundul, ca şi cum ar fi vrut să o atingă peste tot, cu disperare.

Anticipase nerăbdarea lui. Nu se aşteptase însă la a ei. De săptămâni începuseră un preludiu secret, ca doi străini care ajung să se cunoască unul pe celălalt prin mijloace neobişnuite. Îl privea pe holuri, ştiind că şi el o privea. Îl asculta cu nerăbdare în timp ce citea poezii, citind la rândul ei în clasă, imaginându-şi că fusese scris special pentru moment. Găseau elemente comune în cele mai simple lucruri. Muzica. Un CD lăsat în sertarul

biroului ei, un bileţel pe care era scris numele melodiei pe care trebuia să o asculte. Flori sălbatice care stăteau într-un vas de lut crăpat în faţa uşii apartamentului ei. Lucruri mici care reuşeau mereu să o impresioneze în mod plăcut.

Bănuia că el nu avea intenţia de a-i face curte. Mai degrabă voia să îi dea de înţeles că el deţine controlul. Deoarece nu putea să acţioneze în mod deschis, încercase ceva mai subtil, dar aproape la fel de eficient. Şi reuşise să o cucerească. Încet, deliberat, persistent. Probabil că era nebună, iresponsabilă, depăşită de situaţie. Avea cumva senzaţia că în seara aceea el avea să fie profesorul, iar ea, eleva.

Simţi căldura mâinilor atingându-i pe sub bluză pielea, simţi forţa cu care îi strângea trupul, simţi hotărârea cu care o îmbrăţişa şi cu care o săruta. Ezită şi se îndoi pentru un moment. Un gând fugar că poate se grăbeau fără să înţeleagă foarte bine semnificaţia momentului şi consecinţele lui. Mai căzuse în aceeaşi capcană înainte, cu un alt băiat. Când fusese mai tânără, mai naivă. De data asta era altceva. Motivele ei erau altele. Simţea pentru Jack ceea ce nu mai simţise pentru altcineva. Dar erau sentimentele ei la fel de puternice ca iubirea? Sau era doar o pasiune nebună, izvorâtă din mândria de a şti că băiatul rău din oraş, cel pe care toate fetele îl voiau şi la care visau, o dorea pe ea.

În momentul în care îi scoase tricoul, gândul o părăsi. De acum nu mai era elevul ei. Reuşise imposibilul. Îi dăduse un motiv pentru a depune eforturi să termine liceul, şi dacă răsplata lui avea să fie şi a ei... aşa să fie!

Respira cu greu, privind-o, ochii lui căpătând o strălucire febrilă. Încet, îşi trecu degetul peste dantela roşie a sutienului ei.

– Eşti atât de frumoasă, îi şopti el.

Nu realizase cât de mult avusese nevoie de aprobarea lui.

Îi desfăcu încheietoarea din față a sutienului.

– Ador sutienele care se desfac în față.

Râse, bucurându-se de cât de predictibil era. Fusese genul de comentariu pe care îl așteptase din partea lui Jack Morgan. Nu se aștepta la cuvinte dulci, ci la vorbe sincere, fără dublu sens. Mereu fusese direct în ceea ce privește intențiile lui. Nu îl învinovățea că se comporta în continuare astfel.

Cu o mișcare rapidă a degetelor, o eliberă din strânsoare, iar palmele lui muncite îi înlăturară sutienul dantelat. Își lăsă capul în jos, trasând conturul sfârcului cu limba. Ea gemu, membrele îi slăbiră și trase de cămașa lui.

– Jack?

El și-o scoase brusc și o trase mai aproape, devorând-o cu gura, explorând-o cu mâinile, în timp ce o ducea în dormitor, păstrând în tot acest timp contactul cât de mult era posibil, atingând-o febril.

Se prăbușiră pe pat și abia atunci îi dădu drumul.

– Dă-ți blugii jos, îi ordonă el în timp ce și-i dădea jos rapid pe ai lui. Stând pe marginea patului, râzând, se întinse și luă cutia de pe noptieră. Acesta este celălalt cadou?

Nu așteptă să-i răspundă, ci desfăcu rapid celofanul, deschise cutia și-și puse prezervativul. Se întoarse spre ea mirat și trase de blugii ei.

– Haide, nu te rușina acum!

Ea își umezi buzele.

– Jack, îmi doresc asta. Te doresc doar pe tine. Dar nu vreau să fii dezamăgit, pentru că nu am prea multă experiență.

– Este prima dată pentru tine?

Ea clătină din cap.

– Am mai făcut-o o singură dată, pe bancheta din spate a unei Toyota. A fost o noapte pe care am încercat să o uit.

Văzu ceva în privirea lui, ceva la care nu se aştepta din partea acestui băiat insolent care o sfidase la oră: compasiunea.

– Va fi bine, îţi promit, Kelley, îi şopti el.

Îi pronunţase numele pentru prima dată. Era ceva seducător şi blând în felul în care îl rostise, intim, misterios.

Îşi trecu degetele prin părul ei, îi prinse ceafa cu palma, iar cu degetul mare îi mângâie pielea.

– Ai încredere în mine!

Voia să aibă, îşi dorea cu adevărat. Dar mai avusese cândva încredere în cineva, care o dezamăgise.

– Mi-e teamă, Jack!

Se rostogoli până când trupul lui îl acoperea pe jumătate pe al ei. Coborându-şi capul, o sărută cu tandreţe, cu nesaţ. Îi simţea atingerea atât pe pielea goală, cât şi prin blugii pe care nu-i dăduse jos. Mâinile lui erau puternice, degetele sigure. Îşi frecă pieptul de sânii ei şi se trezi arcuindu-şi trupul sub al lui, dorindu-şi să îl simtă cât mai aproape.

– Ai încredere în mine, Kelley, repetă el. Nu te voi răni niciodată. Îţi jur.

Lumânările pe care le aprinsese mai devreme ofereau o atmosferă caldă, romantică încăperii, făcând ca umbrele să danseze pe faţa lui, pe trupul lui. Era atât de multă blândeţe în vocea lui, încât îi făcea inima să se topească. Încuviinţă din cap şi îi zâmbi senzual.

– Acum, ăştia trebuie să dispară, şopti el, desfăcându-i fermoarul blugilor, dându-i jos.

Îl ajută să o dezbrace. Rămasă fără haine, era acum acoperită de umbre, descoperindu-şi nu numai trupul, ci şi inima şi sufletul. Îi mângâie piciorul, şoldul, mijlocul, abdomenul.

– Eşti atât de frumoasă!

Apoi se întinse peste ea, gura lui acoperind-o pe a ei cu şi mai multă căldură, hotărâre, pricepere, ca şi cum

nu-l mai reţinea nimic, iar ea nu ştiuse că de fapt totul îl reţinuse.

Îşi trecu degetele peste spatele lui, pe ceafă, prin părul des, ondulat. Gemu, iar ea simţi zgomotul din pieptul lui ca un ecou în pieptul ei. Mâinile lui păreau să fie peste tot, atingând-o, mângâind-o, apăsând-o. Îi ducea trupul spre o frenezie febrilă aşa cum îşi imagina că lucra la maşinile lui, făcându-le motorul să toarcă.

Şi ea se simţea la fel. Gemetele şi suspinele ei se contopeau cu ale lui. Îşi împleticiseră mâinile şi picioarele, atingându-se, căutându-se, explorându-se.

Simţi apoi presiunea între coapse în timp ce el începu să o pătrundă. Era conştientă că trupul ei se adapta, încercând să-l primească, apoi fu conştientă doar de cât de bine se simţea în acel moment, în timp ce îşi ridica şoldurile pentru a-l primi pe deplin, cuprinzându-i mijlocul cu picioarele, iar umerii cu braţele.

Se ridică deasupra ei, pătrunzând-o cu siguranţă, cu forţă, în profunzime, privind-o permanent. Odată ce-şi găsiră ritmul, începu şi ea să se mişte, observând cum privirea lui o fixează şi mai tare, cum maxilarul i se încleştează. O pătrundea din ce în ce mai repede, senzaţiile începând să se intensifice. Plăcerea atinse înălţimi nebănuite.

Terminară în acelaşi timp.

Kelley se trezi brusc cu inima bătându-i tare, respirând greu, transpirată toată. Se afla în acelaşi pat, dar într-o altă cameră, într-o altă perioadă. O altă perioadă, una diferită.

Relaţia lui Jack cu Stephanie, căsătoria lor, copilul, custodia copilului pe care o primise Jack... toate aceste aspecte formaseră o barieră între ei într-un fel pe care ea abia acum începea s-o înţeleagă.

Îşi băgă mâna pe sub cămaşa de noapte, degetele oprindu-i-se puţin deasupra liniei părului. Nu mai putea

simţi cicatricea. Dispăruse în timp, dar ea ştia că e acolo, ştia cum arată, chiar fără să o vadă. Mereu crezuse că arăta ca un zâmbet pe care cineva l-ar afişa la o glumă care nu era chiar amuzantă.

Dacă Jack ar fi descoperit cicatricea, ar fi înţeles semnificaţia, oare ar iertat-o? Se îndoia. Pentru că nici ea nu se iertase.

capitolul 10

Kelley stătea la masa de lângă fereastra bucătăriei, cu jaluzelele ridicate pentru a putea privi strada, intersecţia, casele din împrejurimi. Peisajul, împreună cu liniştea dimineţii, creau o atmosferă liniştită, calmă. Avea nevoie de acea linişte după ce-şi petrecuse noaptea zvârcolindu-se, transpirând şi asudând, visând la Jack. În dimineaţa de după absolvire se trezise alături de el, îmbrăţişaţi. Spre surprinderea ei, fusese atent, mulţumindu-se doar să o ţină în braţe.

El îşi dorea să iasă în oraş, dar ea tot nu se simţea confortabil să fie văzuţi împreună. Nu era sigură că ceilalţi o vor crede că nu avusese o relaţie cu el în timpul anului şcolar şi nu avea nici un chef să-şi testeze teoria.

– Poate spre sfârşitul verii, îi spuse ea.

După ce o acuzase că se ruşina cu el, plecase furios. Când se întoarse în seara următoare, ea auzise deja zvonurile că o lăsase însărcinată pe Stephanie Townsend.

Fusese suficientă o singură privire când apăruse la uşa ei pentru a înţelege că zvonurile erau adevărate, că relaţia lor se sfârşise înainte de a începe cu adevărat. Fusese devastată de ceea ce considera a fi o trădare.

Zgomotul de tălpi goale pe podea o aduse înapoi în prezent. Îi zâmbi lui Madison.

– Bună dimineaţa, somnoroaso!

Madison se strâmbă, își trecu mâinile prin părul scurt și deschise frigiderul.

– Trebuie să mergem la cumpărături.

Scoase sucul de portocale, unul dintre puținele lucruri pe care le mai găsi. Kelley lăsase cumpărăturile pe ultimul loc, pentru că i se păruse prostesc să împacheteze și să mute articole care puteau fi înlocuite.

– Trebuie să facem multe lucruri astăzi.

Madison își turnă suc în pahar și se așeză alături de Kelley la masă, stând în fața ei, rezemându-și picioarele de pe scaunul de lângă cel ocupat deja de picioarele lui Kelley. Două femei care aveau nevoie de patru scaune la masă.

– Cum ai dormit? o întrebă Kelley.

– Destul de bine. Când bate vântul, ramurile copacilor se lovesc de fereastră. M-am cam speriat puțin. Tot vedeam mâini de schelet.

– O să caut pe cineva care se pricepe la toaletat copaci.

– Cine o să tundă iarba în curte?

– Va trebui să apelăm la servicii specializate. Sunt o mulțime de cheltuieli ascunse când locuiești la casă.

– Presupun că n-are rost să ne batem capul prea tare, având în vedere că ne vom muta curând.

Kelley oftă.

– Madison, vom vorbi despre mutat în primăvară. Până atunci, asta va fi casa noastră.

– Ce vom face cu camerele din față?

– Momentan, nimic. Nu cred că este nevoie să mai aducem mobilă din Dallas. Voi folosi celălalt dormitor pe post de birou. Îl putem împărți, dacă vrei.

– Nu, îmi ajunge dormitorul meu. Mult mai bun decât cel din apartament.

– Nici eu nu m-am dat în vânt după apartament. Cred că ne va plăcea să locuim aici.

Privi pe fereastră, sorbind din cafea.

– Kell.

– Mmm?

– Îmi pare rău pentru seara trecută. Adică, știu că am făcut-o de oaie plecând fără să te anunț.

În ceea ce privește scuzele, Kelley auzise unele mai sincere, dar decise că era măcar un început.

– Ce-ai zice de o scuză sinceră, totală? îi sugeră.

– Dacă voi fi *atât* de sinceră, crezi că Ronda ar putea să vină să-și petreacă weekendul următor cu mine?

Ronda Barnes era cea mai bună prietenă a lui Madison. Kelley nu reușise să-și dea seama cât de mult se făcea Ronda vinovată de schimbarea de comportament a lui Madison. Singură la părinți, provenind dintr-o familie înstărită, Ronda avea impresia că lumea se învârte în jurul ei.

– Scuzele nu ar trebui să fie condiționate, Madison.

Madison își dădu ochii peste cap.

– Bine, chiar îmi pare rău pentru aseară.

Kelley dădu din cap, aprobator.

– Îți accept scuzele.

– Deci, poate veni Ronda în vizită?

De ce avea Kelley în continuare impresia că scuzele ei erau condiționate?

– Te rog? Ieri băieții vorbeau despre târg. Va fi weekendul următor și mă gândeam să merg, dar nu vreau să merg singură. Probabil că este penibil, nici pe departe ca acela din Dallas, dar măcar am ceva de făcut.

– Dacă vrei să știi, târgul ăsta chiar este distractiv. Am mers când locuiam aici.

– Deci, putem merge? O pot invita pe Ronda? Te rog! Nu te voi mai supăra. Promit!

Kelley îi spusese lui Madison că această casă reprezenta un început nou pentru amândouă, o șansă să-și consolideze relația. Încuviință.

– Bine. O poți invita și vom merge la târg.

– Super!

Era atât de mulţumitor să o vadă pe Madison fericită.

– Aeroportul este cam la 45 de minute de aici. Spune-i să vină vineri seara şi vom merge să o aşteptăm.

– Minunat! Eşti cea mai tare!

Ciudat că nu se simţea deloc aşa. Dacă ar fi fost, n-ar fi tot încercat să se împace cu lucrurile ruşinoase din trecutul ei.

Madison se ridică brusc.

– Ce e aia, o camionetă neagră?

– Aşa arată.

Inima lui Kelley începu să bată cu putere când o văzu trecând.

– Crezi că este şeriful?

Kelley clătină din cap.

– Nu cred. Nu ai observat că trei sferturi din maşinile din oraşul ăsta arată la fel?

– Corect.

Madison îşi reluă poziţia, cu picioarele pe scaun.

Kelley o înţepă răutăcios.

– Poate e Rick.

Madison înlemni.

– Nici o şansă. Se încruntă. Chiar crezi?

Soneria le făcu să sară de pe scaun, părând vinovate şi înspăimântate în acelaşi timp. Apoi izbucniră în râs.

– Suntem varză, recunoscu Kelley. Probabil este comitetul de întâmpinare din cartier.

– Duminică dimineaţă?

– De ce nu?

Soneria se auzi iar. Kelley îşi prinse cordonul halatului, îşi trecu repede degetele prin păr şi se îndreptă spre uşă. Privi pe vizor. La vederea lui Jack, nu ştiu dacă să se bucure sau să se enerveze. Putea fi chiar insistent când îşi propunea.

O privi peste umăr pe Madison, care aştepta neliniştită verdictul.

– E Jack.

Madison își dădu ochii peste cap.

– Ce mai vrea? Nu-mi voi cere iar scuze.

Kelley nu știu ce să-i răspundă. Era sigură că Jack nu venise pentru a primi scuze. Eventual venise pentru că și el dormise la fel de prost ca ea. Nu putea decât spera că nu va pomeni în fața lui Madison despre sărutul de despărțire. Deschise ușa.

– Bună dimineața, spuse el înainte ca ea să poată deschide gura.

Nu-și putu reține bucuria care o năvăli la auzul vocii lui grave și la vederea zâmbetului atât de natural, precum răsăritul la orizont.

– Ce faci aici? îl întrebă.

Ținea în mâini un vas uriaș de mâncare pentru câini.

– M-au trimis să cumpăr gogoși și, dacă tot eram prin zonă, am trecut să instalez sistemul de securitate temporar.

Kelley nu încercă să-și alunge scepticismul din voce.

– În primul rând, în zonă nu sunt gogoșerii. În al doilea rând, despre ce vorbești?

– Invită-mă înăuntru!

Ca și cum ar fi avut de ales. Deschise ușa și făcu câțiva pași în spate. Intră.

– Bună, puștoaico!

Kelley auzi mustrarea din vocea lui, și, având în vedere jena lui Madison, bănuia că și ea observase.

– I-am cerut deja scuze lui Kelley, bine? spuse Madison.

– Bine. Jack îi întinse recipientul de mâncare pentru câini. Ți-am adus sistemul de securitate. Umple asta cu apă și pune-o în curtea din spate.

– De ce? Nu avem voie cu animale de companie.

– Mda, dar un posibil hoț nu ar avea de unde să știe asta, nu? Va alege drumul cel mai ușor. Dacă vede o farfurie cu mâncare pentru câini în curtea din spatele casei – una mare – și nu a vecinilor, unde crezi că va merge?

– Asta este sistemul tău de securitate? întrebă Madison.

– Provizoriu, deşi cred că funcţionează la fel de bine ca unul real.

Apropiindu-se, Madison luă farfuria.

– Ştii ce cred? Cred că aveai nevoie de o scuză să vii să o vezi pe Kelley.

– Madison!

Kelley se simţi lovită un val de căldură.

– Şi te deranjează asta, puştoaico? întrebă Jack.

– Jack! îl mustră Kelley.

Madison zâmbi răutăcios.

– Cred că pe Kelley o deranjează.

– Madison, ai grijă de farfuria aia, îi ordonă Kelley. Madison dispăru în bucătărie, apoi Kelley se întoarse spre Jack. Apreciez cât de mult ne-ai ajutat cu mutatul, dar Jack...

– Vrei să ştii ce-am visat? o întrerupse el.

Îşi putea imagina despre ce e vorba. Trupurile lor fierbinţi, transpirate, îmbrăţişate. Dădu din cap, dezaprobator.

– Nu, Jack, chiar nu vreau.

Madison trecu pe lângă ei şi se îndreptă spre uşa din spate pentru a aşeza farfuria în curte.

– Apreciez că ai trecut pe la noi, începu Kelley.

– Ai nişte cafea?

Dacă nu suferea de alergii severe, ştia deja răspunsul, deoarece aroma de cafea învăluise toată casa. Îşi puse mâinile în şold.

– Am crezut că eşti într-o misiune de căutare a gogoşilor.

– Am la dispoziţie câteva minute.

– Gata, am instalat capcana, spuse Madison întorcându-se în living. Se aşează pe braţul unui scaun, de unde o puteau vedea, şi ea îi putea vedea, la rândul ei pe Jack şi pe Kelley care rămăseseră încă pe hol. Deci, de ce o ajuţi atât de mult pe Kelley? Niciodată nu m-am străduit atât de mult pentru vreunul dintre profesorii mei.

Jack înaintă, ca şi cum invitaţia ar fi fost lansată.

– Nu ai avut niciodată un profesor care să-ţi placă?

„Să-i placă?" se gândi Kelley. O plăcea? Dar ştia deja asta, nu? Nu, nu chiar. Ştia că atunci fusese atras de ea fizic şi, aparent, încă mai era. Dar că o plăcea?

– Îmi place domnişoara Johnson, recunoscu Madison.

– Vezi? spuse Jack, înaintând şi mai mult.

– Dar nu aş căra mobilă pentru ea şi nici nu i-aş duce o farfurie pentru câini.

– Poate o vei face când vei fi mai mare, spuse Jack. Vei fi surprinsă cât de mult se schimbă lucrurile în timp.

Câtă dreptate avea. Kelley trecu pe lângă el.

– Haide în bucătărie. Îţi dau o cafea.

– Frumoasă privelişte. N-am observat-o ieri, spuse el în timp ce lua cana pe care i-o oferise şi se sprijini de bufet. Cum merge despachetatul?

– Progresăm. Bucătăria astfel mobilată nu-i oferea ocazia să se aplece spre ea, să o ispitească. Vrei să te aşezi la masă? întrebă ea.

– Nu, nu pot sta foarte mult. Sunt în brigada de căutare a gogoşilor.

– Mi-e dor de Krispy Kreme, recunoscu ea.

– Trebuie să mergi la patiseria lui Karl. Au nişte gogoşi peste care pun glazură de ciocolată din abundenţă. Jason este înnebunit după ele.

– Par păcătoase.

– Numai o femeie ar asocia mâncarea cu păcatul.

Îşi luă privirea de la el, sorbi din cafea şi încercă să nu se gândească la ceea ce Jack ar asocia cu păcatul.

– I-ai spus lui Madison că o placi pe profesoară... pe *mine*.

– Te-ai îndoit de asta?

Îl privi din nou.

– Nu ştiu, Jack. Se aplecă înainte pentru a vedea prin uşă. Madison nu era prin preajmă. Îl privi iar pe Jack. Am crezut că de vină erau... hormonii, presupun.

– Cam mulţi, recunoscu el.

– În plus, eşti atât de sexy, şi ştii asta. Am simţit mereu că nu sunt pentru tine, am simţit că aveai ceva de dovedit, iar eu eram premiul.

– Aşa este.

Ar fi trebuit să se simtă satisfăcută de răspunsul lui, de faptul că avusese dreptate cu mulţi ani în urmă, când se îndrăgostise de el, temându-se că în final nu va fi decât un trofeu pe raftul lui Jack Morgan. Singura dată în viaţă când se îmbătase fusese în seara în care avusese loc nunta lui. Gândul că trebuia să renunţe la el pentru totdeauna, că în noaptea nunţii altă femeie se afla în patul lui, o rănise al naibii de mult.

Jack puse cana deoparte şi se apropie. Îl fixă cu privirea, încercând să-şi menţină hotărârea de a nu-i ceda din nou, de a păstra distanţa. El îi cuprinse obrazul în palmă şi, cu degetul mare, îi atinse buzele.

– Nu înţelegi, nu-i aşa? întrebă el încet. Încă am ceva de dovedit, iar tu eşti în continuare miza.

Înainte ca ea să poată protesta, ieşi din bucătărie.

– La revedere, puştoaico! strigă el.

– Hei, răspunse Madison. Mă gândeam că ar fi trebuit să aduci şi un câine, dacă tot i-ai adus farfuria.

Kelley auzi râsul lui Jack.

– Parcă ai zis că nu aveţi voie cu animale de companie, o provocă el.

– Da, dar tu eşti şeriful. Tu poţi încălca legea fără să păţeşti nimic.

– Mă voi gândi la asta.

Auzi uşa închizându-se. Ce avea Jack de dovedit? De ce se simţea deodată ca la 22 de ani, mândră că Jack Morgan o considera demnă de atenţia lui?

– Eşti sigură că între tine şi şerif nu e nimic? întrebă Madison din uşă.

Kelley luă cana lui Jack şi răsturnă cafeaua în chiuvetă.

– Sunt sigură!

Oftând, clăti cana. Pe cine păcălea? Mereu va fi ceva între ea și Jack. O istorie, fără viitor.

capitolul 11

Era ceva încântător la târgurile texane, de la padocurile de vite aflate de-o parte și de alta a porților, până la oamenii care își etalau cele mai bune pălării de cowboy și cele mai lustruite cizme din piele de șarpe. Părea înfloritor și, chiar dacă nu era imaculat, măcar era amuzant, se gândi Kelley în timp ce le dădea biletele de intrare lui Madison și Rondei.

– Ne vom despărți? întrebă Ronda.

O luaseră de la aeroport cu o seară în urmă. Ea și Madison încă râdeau și discutau când Kelley se dusese la culcare aproape de miezul nopții. Pălăvrăgiseră aproape toată ziua. Kelley era atât de mulțumită că o vedea pe Madison distrându-se.

– Hai să rămânem împreună până mă familiarizez cu locul, pentru a stabili împreună un loc de întâlnire, sugeră Kelley.

Urmând mulțimea, fură imediat întâmpinate de alt chioșc care vindea bilete, de data asta pentru diverse jocuri și activități.

– Se pare că trebuie să cumpărăm bilete și pentru jocuri, le spuse Kelley.

– Seamănă cu târgul statal, spuse Madison.

– Tata zice că fac astfel ca să cheltui mai mulți bani, sublinie Ronda. Nu vei ezita să-i dai tipului de la farfuria rotitoare șase bilete, dar sigur te vei gândi de două ori înainte să-i plătești un dolar și jumătate.

– Ei bine, având în vedere că ăsta este primul târg la care Madison merge, cred că trebuie să profităm. Hai să începem cu 20 de dolari.

În timp ce stătea la rând să ia bilete, fetele se îndepărtară puţin. Se bucura atât de mult să vadă bucuria pe faţa lui Madison. Voia să găsească o soluţie să rămână mereu aşa, fără a se muta în Dallas. Săptămâna trecuse neaşteptat de bine: fără certuri, fără telefoane în miezul nopţii, fără discuţii. Poate că în sfârşit reuşeau să se obişnuiască, poate că în sfârşit Madison va fi mulţumită.

După ce cumpără biletele, Kelley merse la fete şi le împărţi, păstrând numai câteva pentru ea. Nu se dădea în vânt după jocuri. Se bucura doar să participe, o încânta atmosfera, îi plăcea să privească oamenii.

– De unde începem?

– Cu Midway, spuse Ronda.

– Nu vreţi să vizitaţi ferma? întrebă Kelley.

– De ce am vrea să mergem să vedem nişte clădiri urât mirositoare? replică Ronda.

– Dar atelierele de artizanat? întrebă Kelley.

Ambele fete clătinară din cap ca şi când le era sugerată o soartă mai rea decât moartea.

– Atunci la Midway, concluzionă ea.

Poate că îmbătrânea, dar chiar îşi dorea să vadă meşteşugarii. Şi nu ar fi deranjat-o nici să viziteze ferma. Erau acolo şi câţiva dintre elevii ei.

Se lăsa seara. Madison voise să se asigure că vor fi acolo la căderea nopţii. Kelley fu de acord că luminile de la Midway aveau ceva magic. Auzea muzica de la carusel şi zgomotul carnavalului în timp ce se apropiau de intrare. Atmosfera era complet diferită aici. Departe de a fi relaxantă. Involuntar, îşi strânse geanta la piept. Se temea mereu că în mulţime cineva i-o va smulge şi va fugi cu ea înainte să se dezmeticească.

Departamentul şerifului era tot la datorie, alături de mulţi alţi poliţişti din oraşelele din apropiere. Prezenţa lor o liniştea, şi totuşi o parte din ea regreta că unii oameni se comportau în aşa fel încât să fie nevoie

de atâta mobilizare pentru ceea ce ar trebui să fie o seară de distracţie. Se întrebă în treacăt dacă Jack era la muncă şi apoi decise că, dacă era pe tură, s-ar fi aflat oricum în Hopeful.

În plus, nu avea chef să dea ochii cu el. Era seara ei cu fetele, deşi avea impresia că ele voiau să scape de ea cât mai curând posibil. Nu le învinuia că voiau să fie singure, erau tinere, se înţelegeau bine, şi era evident că voiau să se bucure de alte aspecte ale târgului decât îşi dorea ea. După ce se despărţeau, ea se va răsfăţa vizitând meşteşugarii, animalele şi mâncând vată pe băţ până când avea să vină momentul să se reîntâlnească. Cel mai important lucru era că Madison se distra, nu că ea se simţea puţin dată la o parte pentru că nu avea o prietenă alături de care să petreacă seara.

Se gândea că nu mai legase nici o prietenie din liceu. De când se născuse Madison, tot ce îşi dorise fusese să-şi petreacă timpul cu ea, deşi avea 15 ani pe atunci. Era încântător să o priveşti descoperind lumea din jurul ei. Părinţii ei o adorau. Nu era de mirare că acum era cam răsfăţată şi-şi dorea ca toată lumea să-i cânte în strună, având în vedere atenţia pe care o primise.

–Oh, hai să facem asta! strigă Ronda. Vreau unul dintre urşii ăia mari.

Madison o trase pe Kelley spre una dintre tarabele unde distracţia presupunea să arunci cu mingi de baseball în nişte sticle cu lapte. Părea atât de uşor, dar Kelley ştia că totul era înşelător la carnaval. Încercase jocul cu mult timp în urmă şi nu reuşise să câştige decât nişte brelocuri ieftine.

– Lucrurile asta sunt măsluite cumva, le spuse ea fetelor. Sunt imposibil de doborât.

–Şi ce dacă? Hai să încercăm, hai să încerce fiecare, spuse Ronda.

Nevrând să le strice distracţia, Kelley dădu deloc convinsă patru bilete pentru trei mingi, încercând să nu se gândească la cât de uşor dăduse un dolar pentru ceva ce ştia că nu avea sorţi de izbândă. La urma urmei, scopul jocului nu era neapărat să câştigi, ci să te distrezi încercând.

Madison ţipă când reuşi să doboare o sticlă. Bărbatul puse sticla înapoi, zâmbind, descoperind nişte dinţi pătaţi, strâmbi.

– Trebuie să dobori toate trei sticlele dintr-o lovitură ca să câştigi ursul cel mare.

– Nu este corect, protestă Madison.

Îi oferi un breloc şi-i făcu cu ochiul.

– Nu arunca mingea atât de tare.

După alte două încercări, se alese cu încă două brelocuri. Nici Ronda nu avu mai mult noroc. Fetele erau ocupate să dea mai multe bilete ca să mai primească mingi, când veni rândul lui Kelley. Prima dată rată complet. A doua oară făcu doar să se mişte una dintre sticle. Cea de-a treia aruncare făcu una dintre sticle să se răstoarne. Îşi primi brelocul cu graţie.

– Tot ca o fată arunci, îi şopti o voce gravă la ureche, în timp ce respiraţia caldă îi gâdila gâtul.

Jack. De cât timp era acolo? Se întoarse, cu inima bătându-i tare din cauza adrenalinei provocate de apropierea lui.

– Asta pentru că sunt o fată, în caz că n-ai observat.

– O, ba da, am observat.

Privirea lui avea ceva de prădător. Intenţiile lui Jack nu erau deloc subtile. Când cineva îl interesa, se asigura ca persoana respectivă ştia. Putea atât de uşor să-i cadă în mreje din nou.

Purta blugi, o geacă din denim peste o cămaşă din batist şi o pălărie neagră. Nu purta uniformă. Era evident că nu era pe tură, sau poate trimiseseră câţiva poliţişti sub acoperire, dar se îndoia serios de asta.

– Nu mă aşteptam să te întâlnesc aici, spuse ea.

– I-am adus pe băieţi. Făcu semn din cap. Cei de acolo, care împuşcă raţe şi iepuri din metal.

Privi spre ei. Văzu doi băieţi blonzi, în jurul vârstei de opt ani. La fel ca Jack, purtau amândoi geci din denim. Împuşcau, râdeau discutând despre victoriile şi ratările fiecăruia. Se aşteptase ca fiul lui Jack să aibă părul negru, la fel ca al tatălui său, să semene mai mult cu el, astfel încât ea să-l poată recunoaşte imediat.

– Care din ei este Jason? întrebă ea.

– Cel din dreapta.

Simţi în vocea lui mândria şi dragostea. Băiatul avea un ten deschis la culoare, iar părul lui blond era aproape alb. Părea incredibil de fericit. De ce nu putea şi Madison să râdă cu atâta poftă?

– O, Jack, este minunat!

– Este un copil bun.

Rămânând fără încercări, băieţii se întoarseră amândoi în acelaşi timp. Nu putea să nu se tot mire ce drăguţ era fiul lui Jack. Privindu-l mai de aproape, dintr-un unghi mai bun, fu surprinsă să vadă cât de puţin semăna cu Jack. Nu şi-o amintea bine nici pe Stephanie, dar nu i se părea că băiatul semăna cu ea.

Băieţii veniră în grabă spre Jack.

– Nu mai avem bilete, tată, spuse Jason. Ne poţi cumpăra altele?

– Sigur, răspunse Jack, ducându-şi mâna la buzunarul din spate al pantalonilor pentru a scoate portofelul. Jason, ea este domnişoara Spencer.

Ochii negri ai băiatului erau plini de bucurie. Poate era prostesc din partea ei, dar se aşteptase să vadă ochii albaştri ai lui Jack.

– Bună, spuse Jason fără să pară jenat, ca şi cum tatăl său îi făcea frecvent cunoştinţă cu femei.

– Bună, zise Kelley.

– El este Riker, continuă Jack, arătând spre celălalt copil. Ţi-am mai vorbit despre el.

– Da, îmi amintesc. Bună, spuse Kelley.

Băiatul salută cu o mişcare a capului, ţopăi pe vârfuri şi îşi înghionti prietenul.

– Tată? Biletele? îi reaminti Jason nerăbdător.

Jack îi întinse o bancnotă de 20 de dolari.

– Mergeţi direct la chioşcul de bilete şi vă întoarceţi, nu vă abateţi de la drum.

– Da, domnule, spuseră băieţii la unison înainte să dispară.

Jack îşi întoarse iar privirea de un albastru intens spre ea.

– Dacă aş putea vinde energia lor, aş fi bogat.

Îi trecu prin minte că se putea să fie mai bogat decât îşi dădea seama.

– Hei, şerifule! zise Madison.

– Bună, puştoaico! Te pregăteşti să deschizi un magazin cu brelocuri? o tachină Jack.

– Ha, ha, replică Madison. Ce-ai zice să încerci să câştigi pentru noi unul dintre urşii ăia mari?

– Nici o şansă. Am reuşit să fac asta în urmă cu aproape nouă ani şi m-a costat aproape o sută de dolari ceva ce aş fi putut cumpăra de la magazin cu mai puţin de 20.

Madison îşi muta privirea de la Kelley la Jack şi înapoi.

– Nu cumva era un urs mov?

– Nu-mi amintesc culoarea.

– Kelley are un urs mov pe care îl ţine în colţul camerei ei. Nu l-ai văzut când ne-am mutat pentru că deja îl împachetase.

– Mă îndoiesc că era acela. Pe al meu l-am oferit unei fete pe care încercam să o impresionez.

Dar era acelaşi urs. O întâlnise la târg. Fusese înainte ca ea să fi mers la rulota lui, înainte ca ea să încerce

să discute cu mama lui. El era însoţit de o tipă pe care o ţinea de umeri. Kelley încercase să câştige un urs la o tarabă asemănătoare. Avusese la fel de mult noroc ca în seara asta. Când intrase în clasă lunea următoare, dis-de-dimineaţă, găsise ursul pe scaunul de la catedră. Ştia cine i-l pusese acolo, deşi nu avea nici un bileţel, nici un mesaj.

Băieţii se întoarseră cu biletele, sărind de pe un picior pe altul, nerăbdători să se mute la următoarea tarabă.

– Pot să merg cu Ronda acum? întrebă Madison. Ne putem întâlni la intrarea de la Midway la ora stabilită.

– Bine. La miezul nopţii, spuse Kelley. Ne întâlnim la chioşcul de bilete de la intrare.

– Nu! Ambele fete bombăniră, mişcându-se la unison, de parcă erau gemene.

– Vrem să stăm până se termină, zise Madison.

– Adică până la două dimineaţa, îi reaminti Kelley. Mult peste ora ta de culcare. Ne vedem acolo la miezul nopţii.

– Dar Kell...

– La miezul nopţii sau plecăm acum, Madison. Am vorbit ceva înainte.

Madison îşi dădu ochii peste cap.

– Eşti absurdă. Şerifule, tu ce zici?

– Dacă ar fi fost după mine, aţi fi fost acasă de la ora zece.

Madison bombăni.

– Nu eşti niciodată de partea mea. Bine, Kelley, ne vedem la miezul nopţii.

Se simţea în vocea ei că nu era de acord cu decizia aceasta.

– Avem telefoanele cu noi, să mă sunaţi dacă aveţi vreo problemă.

– Stai liniştită, nu se va întâmpla nimic rău.

Abţinându-se de la a le mai spune să aibă grijă, le privi pe fete îndepărtându-se. Nu voia să exagereze, dar îi era atât de greu să nu se îngrijoreze.

Întorcându-se, îl găsi pe Jack alături. Crezu că vede în ochii lui un licăr de admiraţie, probabil pentru că nu cedase în faţa lui Madison. Ura să recunoască faptul că, dacă nu ar fi fost el acolo, probabil că ar fi cedat şi ar fi acceptat să plece la ora două, aşa cum voia Madison.

– Vrei să vii cu mine şi cu băieţii? întrebă el.

Încuviinţând din cap distrată, privi înapoi în direcţia în care plecase Madison.

– Mi-e atât de greu să le las să plece.

– Vor fi bine, spuse Jack încet. O îmbrăţişă. Ce-ai zice să te impresionez câştigând pentru tine un urs?

De-a lungul serii, chiar reuşise să o impresioneze. Nu din cauza ursului mare, albastru, pe care îl căra – îl câştigase aruncând mingi în sticlele de lapte – sau a pudelului enorm, roz, pe care îl ţinea tot el – îl câştigase la darts şi se oferise cu eleganţă să îl care pentru ea.

O impresionase pentru că era amuzant. Nu avuseseră niciodată ocazia să iasă şi, deşi încercau să ţină pasul cu cei doi băieţi plini de o energie debordantă, Kelley se simţea de parcă lăsa în urmă trecutul şi că în seara aceea cunoştea o latură a lui Jack pe care nu o mai văzuse.

Jack insistase să încerce fiecare joc. Nu-i păsa dacă jocurile erau măsluite sau dacă şansele de a pierde erau net superioare acelora de a câştiga.

– Aşa, de amuzament, spunea el.

Şi era într-adevăr amuzant. Se luaseră la întrecere cu băieţii sau făceau întrecere între ei. Kelley nu-şi putea aminti ultima dată când râsese atât de mult încât începuse să o doară maxilarul. Când nu aruncau cu mingile, cu săgeţile sau nu pescuiau raţe din iazul îngust,

mâncau hotdog, mere glazurate, mere caramelizate, vată de zahăr. Nu știa unde intra atâta mâncare în Jack și în băieți.

– Tată, putem merge acum să ne dăm în tiribombe? întrebă Jason înainte să îndese un nor de vată de zahăr în gură.

– Nu încă, spuse Jack. Hai să vedem animalele, apoi ducem totul la mașină și abia apoi mergem la tiribombe. O tachină pe Kelley, furându-i din vata de zahăr. E bine așa?

– Mă întrebam ce vei face cu toate animalele astea de pluș.

Pe lângă cele două pe care le câștigase pentru ea, îi ajuta și pe băieți, care avea fiecare câte unul. Riker avea o gorilă, iar Jason avea o chestie verde cu capul mare despre care ea credea că este un extraterestru.

– Am o ordine în nebunia mea, o asigură el. Cred că tipii de la tarabe îi lasă pe oameni să câștige mai ușor la începutul serii. Apoi se folosesc de noi, care le facem publicitate gratuită, arătându-le celorlalți că se poate câștiga.

– Ești ca un copil mare.

Zâmbetul lui larg se transformă subtil într-unul care purta promisiuni de adult.

– Nici pe departe.

Clătinând ușor din cap, își feri privirea de a lui. Ochii lui puteau ține captivă o femeie și îi topeau voința, făcând-o să realizeze că, alături de el, se afla exact acolo unde își dorea.

La căderea nopții, luminile din Midway străluceau și mai tare, calde și provocatoare, invitând la distracție. După ce Jack dusese toate animalele de pluș la mașină, el, Kelley și băieții își hrăneau energia cu covrigei sărați, vată de zahăr și încă un rând de porumb. Apoi se îndreptară spre tiribombe.

Intrară în casa groazei, unde podelele şi pereţii se mişcau, oglinzile reflectau forme distorsionate, iar luminile puternice creau iluzii bizare. Se dădură în Tilt-a-Whirl, o roată, şi într-o navă vikingă care se balansa şi care o făcu pe Kelley să se teamă că avea să verse toată mâncarea din stomac. Nu înţelegea cum la carnaval cea mai proastă mâncare părea atât de apetisantă.

Kelley observă imediat că băieţii erau atraşi cel mai mult de montagne russe. Acela avea să fie ultimul pe care îl vor încerca, drept premiu pentru că se comportaseră corespunzător.

Aşteptând la rând să se dea în roata Ferris, nu se putu abţine să nu se gândească la modul în care Jack îşi educa fiul. Părea atât de natural. În timp ce ea se chinuia cu Madison, el avea o relaţie foarte bună cu băieţii. Era prietenos, dar în acelaşi timp nu le permitea să uite că el era părintele.

– Nu cred că am terminat, mai avem să ne dăm în carusel, spuse Kelley.

Ambii băieţi se priviră circumspecţi.

– Este pentru fricoşi, spuse Jason.

– Pentru bebeluşi, adăugă Riker.

Jack îi zâmbi.

– Dacă am fi fost doar noi doi, iubito, te-aş fi dus.

Şi era sigură că ar fi făcut-o. S-ar fi urcat în acel carusel cu ea. Când vântul începu să se răcească, îi oferi geaca lui din denim. Şi se ţineau de mână.

– Urmează montagne russe-ul, tată? întrebă Jason.

Jack aprobă cu o mişcare lungă, lentă a capului.

– Dacă sunteţi gata să plecăm...

Se priviră unul pe celălalt, comunicând fără să-şi vorbească, aşa cum Kelley observă că făcuseră de nenumărate ori în seara aceea. Se înţelegeau atât de bine, de parcă ar fi fost gemeni.

În cele din urmă Jason îşi îndreptă atenţia spre Jack.

– Da, suntem gata pentru montagne russe.

– Foarte bine. Imediat după ce terminăm cu roata Ferris, spuse Jack.

Băieţii făcură un gest care probabil era echivalentul modern cu a bate palma – care era foarte popular pe vremea ei.

– Sunt tare drăgălaşi, spuse Kelley.

– Mai aşteaptă câţiva ani. Adolescenţa este grea pentru băieţi.

– Ah, dar ce, crezi că pentru fete este mai uşor?

– Cred că adolescenţa este naşpa. Punct.

La roata Ferris începu procesul de urcare şi coborâre. Băieţii se căţărară pe banchetă.

– Fără năzdrăvănii acum, îi avertiză Jack. Sunt chiar în spatele vostru, aşa că văd tot ce faceţi.

Rânjind, salutară în timp ce roata îi urca. Se aşezară în următorul compartiment, iar Kelley luă loc pe scaunul rece, metalic. Jack i se alătură. Bara metalică era fixată. O zguduitură, o smucitură a scaunului, iar ea privi cum se îndepărtează de sol.

– Ţi-am spus că mă tem de înălţimi? întrebă ea.

Jack îşi trecu braţul peste umerii ei.

– Nu te voi lăsa să cazi.

O spusese cu încredere, ca şi cum ar fi avut puterea să o salveze dacă scaunul s-ar fi desprins – deşi nu ar fi putut.

– Este prostesc, ştiu că este, spuse ea respirând adânc.

– De ce ai acceptat să vii cu noi? întrebă el.

– M-am lăsat dusă de val, presupun.

Cursa se opri, iar ea închise strâns ochii.

– Urăsc partea asta.

– Gândeşte-te la altceva!

Deschise ochii şi se întoarse spre el.

– Nu-mi vine să cred cât de răbdător eşti cu băieţii.

– Simt că îmi retrăiesc copilăria cu ei. Mereu am vrut să vin la târg, dar niciodată n-a avut cine să mă aducă. În anul în care am împlinit 16 ani şi am obţinut permisul

de conducere, am venit în fiecare seară. Abia aveam bani pentru biletul de intrare, dar nu conta. Voiam doar să fiu aici, să particip.

– Te-ai gândit să fugi vreodată cu circarii?

– Desigur, dar m-am gândit că nu era nici pe departe la fel de amuzant să lucrezi pentru ei, cât era să îi vezi.

Roata Ferris porni din nou.

– S-a mai întors mama ta vreodată în Hopeful?

– Nu. Se pare că nu prea mă pricep să ţin femeile lângă mine.

– Nu cred că ar trebui să le iei în calcul pe mama ta şi pe Stephanie.

– Şi tu în ce categorie te încadrezi?

Neştiind ce să-i răspundă, clătină pur şi simplu din cap.

– Nu ştiu. Schimbă subiectul şi se întoarse la băieţi. Văd că l-ai crescut foarte bine pe Jason.

– Am încercat. Tata a şters-o după ce m-am născut. Nu ştiu unde. Cel puţin asta mi-a spus mama. Nu mi-am dorit asta pentru Jason. O fixă cu privirea. Dar, mai devreme sau mai târziu, va începe să pună întrebări la care nu voi şti ce să-i răspund.

– Pentru el ai făcut cursuri de psihologie?

– Nu, de fapt le-am urmat pentru că mă ajutau ca poliţist.

– Când ai avut timp şi de asta?

– Cursuri prin corespondenţă, ore sau şcoli de vară. Serena m-a ajutat mult căci a stat cu Jason de fiecare dată când am avut nevoie.

Kelley zâmbi.

– Se pare că ai făcut multe cursuri de psihologie.

– Nu erau toate numai de psihologie. Am obţinut o diplomă în drept penal.

Surprinsă de ceea ce spusese, se holbă la el.

– Ai obţinut o diplomă?

– De licenţă. Dar vrei să ştii care-i cea mai tare fază?

Încuviință din cap.

– Mă gândesc să mă înscriu și la master.

– Oh, Jack!

Începuse să creadă că nu îl cunoștea deloc. Acceptase responsabilitatea de a-și crește fiul singur. Din ceea ce văzuse în seara asta, nu avea nici o îndoială că era un tată bun. Avea studii superioare și obținuse mai mult decât s-ar fi așteptat ea vreodată din partea lui.

– Sunt atât de mândră de tine! Mi-aș fi dorit să fiu acolo să te văd absolvind.

– Și eu mi-aș fi dorit să fi fost prezentă. Am muncit pe brânci să obțin asta.

Nu-și putea decât imagina. Să fii părinte singur, să muncești, să mergi la școală. Deși știa că Jack avea o putere de caracter pe care o ținuse ascunsă, nu fusese conștientă de dorința lui de a avea succes, de determinarea lui de a-și depăși condiția.

– Ești un bărbat remarcabil, Jack!

– Încă te mai temi? întrebă el.

Dădu din cap, aprobator. Era înspăimântată. Nu de cursă, ci de drumul pe care o ducea inima ei, drumul spre acest bărbat.

El îi cuprinse obrazul în palmă și o strânse și mai tare în brațe, trăgând-o mai aproape de el.

– Mă simt de parcă mi-aș putea asuma orice risc, spuse el chiar înainte de a o săruta.

Avea gust de vată de zahăr, ceea ce era ciudat având în vedere că fierbințeala sărutului ar fi putut topi zahărul. Îndrăzneț, o sărută cu limba. I se părea că sărutul lui singur ar fi putut să o amețească, dar cu briza care îi învăluia și roata care se mișca, era convinsă că era numai în imaginația ei impresia că acea cursă scăpase de sub control. Mai degrabă era ea. Cu o mână îl prinse de umăr, iar cu cealaltă se prinsese strâns de cămașa lui. Se bucură de sărut de parcă nu mai erau adulți, ridicându-se deasupra solului zgomotos, într-un scaun

metalic. Roata se opri brusc. Ameţită, Kelley se lăsă pe spate, cu buzele umflate, tremurânde. Jack îşi trecu degetul mare peste buza ei inferioară.

–Cursa este pe cale să se încheie, spuse el.

Ea avusese impresia că abia începuse.

capitolul 12

–Casă, dulce casă.

Jack o privi pe Kelley. În ciuda luminilor de pe stradă, de la verandă, de afară, nu-i putea citi în ochi impresia pe care i-o făcuse vederea casei lui. În maşină, faţa ei era umbrită.

Casa lui cu un etaj era tipică pentru clasa de mijloc în America. Pentru el fusese un pas uriaş pe scara socială. Pentru Kelley însă poate nu era la fel de impresionantă. Avusese mereu aerul unei fete care nu trăise cu privaţiuni, care nu trecuse prin perioade dificile.

–Lasă-mă să-l duc pe Riker la maică-sa şi apoi poate vei vrea să intri cât o aştepţi pe Madison, să vezi cum am aranjat.

–Mi-ar plăcea, spuse ea încet.

Coborî din maşină, se îndreptă spre locul pasagerului şi-i deschise portiera. Odată ce coborî, deschise cealaltă uşă şi-l luă pe Riker, pe jumătate adormit, în braţe.

Săracul, vomitase după ce se dăduse în montagne russe. În acel moment, planurile li se schimbaseră. Kelley se oferise să îi însoţească, pentru eventualitatea în care copiii se vor simţi rău pe drum. O sunase pe Madison să o anunţe despre schimbarea de planuri şi îi dăduse instrucţiuni să o ia şi pe ea în drum spre casă, la miezul nopţii.

Jack se întoarse la timp pentru a o vedea pe Serena ieşind în grabă din casă, purtând doar halatul şi papucii în timp ce traversa curtea, cu un scop precis. Jack

se simțise obligat să o sune și să o anunțe despre starea fiului ei. Ar fi trebuit să știe că avea să reacționeze ca și cum Riker ar fi îmbolnăvit de varicelă.

– Cum se simte? întrebă ea când se apropie suficient de mult pentru a-i atinge fruntea fiului ei.

– Bine. Cred că a fost din cauza emoțiilor...

– *Asta* și cei șase hotdogi, ca să nu mai vorbim despre altele. Te cunosc, Jack Morgan. Mâncarea nesănătoasă este blestemul vieții tale.

Ultimul lucru de care avea nevoie era de o mustruluială, cu atât mai puțin în fața lui Kelley.

– Kelley, ea este Serena, mama lui Riker.

Serena se întoarse ca și cum abia atunci băgase de seamă prezența lui Kelley. Când venea vorba despre fiul ei, femeia tindea să nu mai observe nimic în jur, ca și cum ar fi orbit instantaneu. Uneori, Jack se îngrijora din cauza asta, deși știa că nu este treaba lui.

Cele două femei se salutară, iar lui Jack i se păru că observă cum, subtil, se măsurară una pe cealaltă. Bărbații nu erau niciodată atât de discreți.

– Dă-mi voie să o ajut pe Serena să-l ducă la culcare pe Riker, apoi mă voi întoarce la Jason, îi spuse Jack lui Kelley.

Deși nu se simțise rău, Jason adormise în drum spre casă, fără îndoială din cauza oboselii și a entuziasmului.

– Voi avea eu grijă de el, îi promise Kelley.

Lui Jack îi plăcu să audă acele vorbe, îi plăcu să știe că ea are grijă de fiul lui. Nu l-ar fi deranjat dacă ar fi devenit o situație permanentă, deși își imagina că avea să o ia la sănătoasa la gândul că trebuia să aibă grijă de năzdrăvanul acela. Se îndreptă împreună cu Serena spre casă.

– Nu știam că există o nouă femeie în viața ta. Te-ai ferit de mine, Jack, îl mustră ea odată ce se îndepărtară de Kelley.

– Nu chiar. Este o poveste lungă și complicată.

– Înţeleg. Şi crezi că nu pot să pricep?

El chicoti.

– Nu, doar că nici mie nu-mi sunt prea clare lucrurile.

Serena deschise uşa, iar Jack intră în casă. Din obişnuinţă, se îndreptă spre scări. Se simţea la fel de confortabil în casa Serenei cum se simţea într-a lui.

– Kelley? Numele îi suna cunoscut. Nu este cumva...

– Da, ea este, o întrerupse el.

Cunoştea ceva din trecutul lui cu Kelley. Ştia, de asemenea, despre tatuajul lui. Steve îl tachinase fără milă în legătură cu asta.

Intră în camera lui Riker. Patul băiatului era deja făcut. Îl aşeză pe Riker peste aşternuturile cu Spider-Man care semănau cu ale lui Jason şi se dădu înapoi, privind-o pe Serena cum se agita în jurul singurului ei fiu. Riker mormăi, căscă şi se foi, fără să deschidă ochii, în timp ce mama lui îl dezbrăcă şi-l înveli până la gât.

Jack privea fascinat. Uneori se simţea vinovat pentru că Jason nu avea o mamă care să-l ducă seara la culcare şi care să se comporte aşa cum numai mamele ştiu, făcându-şi fiii să se simtă speciali. Deşi el şi Jason se lăudau că erau doi bărbaţi care trăiau pe cont propriu, Jack simţea că amândoi s-ar fi bucurat de confortul pe care o femeie li l-ar fi oferit, fiind mamă pentru Jason şi soţie pentru Jack.

Serena se întoarse spre el.

– Mulţumesc că l-ai adus acasă.

Planul iniţial fusese să-şi petreacă noaptea cu Jason.

– Îmi pare rău că n-am băgat de seamă cât de mult au mâncat. O urmă afară din cameră. Deci, ce-ai făcut în seara asta?

Îl privi peste umăr.

– Am făcut o baie cu spumă. M-am băgat în cadă înconjurată de lumânările parfumate, am devorat o cutie cu bomboane de ciocolată şi am citit un roman de dragoste.

– În serile în care Riker stă la mine, se presupune că trebuie să ieşi să te distrezi.

Ajunseră în living.

– Chiar m-am distrat. Nu mi se întâmplă des să stau ghemuită în pat şi să citesc un roman neîntreruptă. Luă o carte de pe măsuţa de cafea şi i-o întinse. Îţi va plăcea!

Privi coperta. O femeie sumar îmbrăcată se sprijinea de un bărbat care îşi pierduse cămaşa pe drum. Era clar un roman de dragoste. Îşi cercetă buzunarele pantalonilor, ale cămăşii, dar nu găsi nici un loc unde să o ascundă.

– O voi lua mâine.

Păru surprinsă.

– Asta pentru că ai o femeie în maşină care te aşteaptă? Jack, Jack, Jack, prietene, trebuie să te arăţi aşa cum eşti!

Aplecându-se spre ea, o sărută rapid pe obraz.

– Poate mâine.

– Va fi impresionată. Aţi putea citi părţile excitante împreună. Obişnuiam să fac asta cu Steve. Clătină repede din cap, ca şi cum ar fi vrut să scape de amintire, şi-i făcu semn cu mâna. Haide, dispari de-aici!

O strânse de mână, ştiind că, în ciuda anilor care trecuseră, încă o durea să se gândească la soţul ei.

– Trec mâine pe la tine.

– Aşa să faci, pentru că vreau să-mi povesteşti despre Kelley.

– Noapte bună.

Dădu să plece.

– Jack?

Se opri şi se întoarse către ea.

– Este importantă pentru tine?

Dădu din cap afirmativ.

– Da, este.

Kelley stătea în maşină, cu braţele încrucişate la piept, privindu-l cu atenţie pe băieţelul care stătea în faţa ei, cu capul sprijinit de geam, cu gura uşor deschisă şi cu ochii închişi. Se gândise la Jack şi la fiul său de mii de ori de-a lungul anilor.

Nu se aşteptase să-l îndrăgească atât de repede. În privinţa asta, era clar că semăna cu tatăl lui.

Auzi paşi şi se întoarse. Îl văzu pe Jack păşind sub clarul de lună. Inima ei o lua razna numai văzându-l, dar mai era ceva, ceva mai profund. Se maturizase mai mult decât ea, îşi asumase responsabilitatea faţă de copil, faţă de oraş, faţă de ţară. O speria gândul că începuse din nou să se ataşeze de el. Numai că nu era *din nou*. Niciodată nu simţise pentru el ceva atât de puternic, atât de profund. Dragostea ei de dinainte pentru el fusese mai degrabă o pasiune, o atracţie pentru băiatul rău, deoarece în mare parte a timpului ea fusese plictisitor de cuminte.

– Încă doarme? întrebă Jack, apropiindu-se.

– Da.

Îi întinse cheile.

– Poţi să descui tu, până vin eu cu el?

– Sigur. Luă cheile şi coborî.

Jack se aplecă în maşină. Îl auzi pe Jason mormăind.

– Şştt, şopti Jack. Am ajuns acasă. Haide să mergem la culcare!

Când ieşi din maşină, ţinându-şi fiul în braţe, capul acestuia se odihnea pe umărul lui, ca şi cum mai făcuseră asta de mii de ori. Kelley îi conduse pe alee, păşi pe verandă, descuie şi deschise uşa de la intrare. Îl urmă înăuntru. Pe o măsuţă aflată lângă un fotoliu şi o canapea, o veioză lăsată aprinsă răspândea o strălucire blândă. Pe un perete se afla un sistem electronic cu un televizor uriaş în mijloc. Băieţii şi jucăriile lor. Era evident foarte important în viaţa lor.

Îl urmă pe Jack pe holul întunecos până la camera din capăt. Aşteptă în uşă cât timp Jack îşi puse fiul în pat şi stinse lumina. Spider-Man era pe cuvertură, pe draperii, pe perete.

Patul avea forma unei maşini de curse. Pe rafturi erau aşezate cărţi. Maşinuţe de jucărie erau aliniate deasupra unei cutii care – Kelley era sigură – era plină de alte jucării. Pe biroul din colţ era un computer. În colţul celălalt era un balansoar, iar Kelley şi-l imagină pe Jack stând acolo, privindu-şi fiul dormind.

De tavan erau suspendate avioane de luptă şi aeronave fictive – *Enterprise*, *Millennium Falcon*. Camera era visul oricărui băiat.

Îşi îndreptă privirea spre Jack şi-l privi dezbrăcând copilul cu atâta delicateţe că Jason abia se mişcă. Când nu mai rămase decât în chiloţii cu Spider-Man, Jack îl înveli pe Jason, acoperindu-i umerii, se aplecă şi-l sărută pe frunte.

– Somn uşor, amice.

– Noapte bună, tată, bolborosi Jason, în timp ce căsca.

Inima lui Kelley bătea tare, lacrimile îi umezeau ochii. Se aşteptase la multe lucruri din partea lui Jack, dar nu prevăzuse un asemenea devotament patern. Sperase să fie un tată bun, dar nu se *aşteptase* niciodată să fie aşa, din cauza copilăriei lui dure. Îi depăşise aşteptările.

Jack stinse lumina şi se alătură lui Kelley pe hol.

– Vrei să bei ceva cât timp aştepţi?

– Da, fu tot ce putu spune.

Jack zâmbi uşor. Se întinse, apucă clanţa şi închise uşa.

– Să nu-l deranjăm, explică el.

Kelley nu înţelegea cum l-ar fi putut deranja dacă tot ce făceau era să şuşotească.

– Ce părere ai despre locuinţă? o întrebă în timp ce o conducea în bucătărie, aprinzând lumina.

Mult mai primitoare decât se aşteptase. Frigiderul era plin de desene care aparţineau, evident, unui copil, şi care erau fixate cu magneţi cu înscrisuri precum *Ce am făcut astăzi la şcoală* sau erau amintiri din vacanţe. Pe un panou agăţat pe perete erau afişate lucrări făcute la şcoală, anunţuri privind şedinţele cu părinţii şi alte aspecte legate de şcoală, precum şi o listă cu cele mai importate numere de telefon. Era evident că Jason era centrul universului lui Jack.

Citi în ochii lui că răspunsul ei era important pentru el, dar nu ştia cum să rezume tot ceea ce vedea, ceea ce simţea.

– Este o casă foarte masculină, spuse ea, dar este plină de iubire.

Deschise frigiderul.

– Vrei bere?

– Da. Madison conduce.

Desfăcu o sticlă şi i-o oferi.

– Una peste alta, casa nu are toate zorzoanele alea care plac unei femei.

Kelley zâmbi.

– Cred că tabloul din living cu câini care joacă pocher este foarte elegant.

Jack râmji.

– Serena mi-a scos peri albi din cauza lui.

– Păreţi foarte apropiaţi, spuse ea.

Prietenia strânsă dintre ei era evidentă. Deşi observase că Serena fusese surprinsă de prezenţa ei, nu i se păruse că aceasta se simţea ameninţată.

– Am trecut împreună prin multe, spuse Jack. Hai să mergem să stăm în living.

Nu prea avea chef să stea, nu încă. Se învârti prin cameră, privind pozele puse în rame alese la întâmplare. Nici una nu se asorta, dându-i impresia că lui îi păsa mai mult să arate pozele decât să decoreze încăperea. Jason era în centrul fiecărei poze: singur, cu Riker, uneori

cu Jack. Zâmbea mereu, era mereu fericit. Ce moştenire avea să-i lase acestui copil, una pe care ea nu i-o putea oferi lui Madison.

Îl simţi pe Jack apropiindu-se în spatele ei.

– Nu mi-a plăcut niciodată să aranjez pozele în album, spuse el încet. N-am răbdare, aşa că am ales mereu cea mai reuşită poză din set, am înrămat-o şi am pus-o pe etajeră.

– Îmi place. Este... real. E evident că vă simţiţi bine împreună. Se întoarse spre el. Îi oferi un dar minunat fiului tău, Jack. Nu ştiu dacă îţi dai seama de asta.

– Este reciproc. Este un copil minunat. O trase de mână. Haide, vino să stai jos.

Se aşeză lângă el pe canapea, luă o gură de bere şi-şi dădu seama că nu prea avea chef de băut, aşa că puse sticla deoparte.

– Nu ţi-e sete? întrebă el.

– Nu prea. Am vrut numai să fiu politicoasă. Îşi schimbă poziţia, aşezându-se cu faţa spre el. M-am simţit bine în seara asta, Jack.

– Şi mie mi-a plăcut să fii cu noi, spuse el încet, mângâindu-i uşor braţul, împletindu-şi degetele cu ale ei şi aducându-i mâna spre buzele lui.

Kelley simţi aburul respiraţiei lui calde pe piele.

– Mi-e teamă, Jack.

Nemişcat, o fixă cu privirea.

– De ce?

– În urmă cu nouă ani, amândoi eram foarte tineri. Atunci nu mă simţeam tânără, dar privind înapoi, îmi dau seama că era foarte inocentă, naivă. Deşi nici una dintre astea nu mă caracterizau neapărat. Eram doar tânără. Când am auzit că ai lăsat-o însărcinată pe Stephanie... Îşi trase mâna şi îşi puse pumnul pe abdomen. Mi-ai spus că mă iubeşti, Jack. Apoi, chiar în seara aceea, te-ai culcat cu ea. M-a durut al naibii de tare.

– Ţi-am declarat dragostea mea şi tu mi-ai spus că nu vrei să auzi, pentru că erai profesoara mea. „Nu spune asta, Jack", ai zis. „Nu vreau să aud *asta*. N-ar trebui să spui *asta*."

Kelley îşi amintea foarte bine acele cuvinte. Încântarea că o iubea, neliniştea provocată de gândul că el nu ar fi trebuit niciodată să aibă ocazia să se îndrăgostească de ea. Emoţiile ei erau tulburi, se învinuia, se simţea ruşinată că intervenise în viaţa lui, că nu-i putuse întoarce spatele aşa cum făcuse mama lui şi că fără să-şi dea seama îl încurajase, pe el, un elev. Permisese ca relaţia să evolueze. Indiferent că nu era împărtăşită, potenţialul de a-l răni era acolo. Aşa că îl îndepărtase în acea noapte, pe casa scării, în întuneric, îl alungase şi-l aruncase în braţele lui Stephanie.

– Voiam să fiu cu tine. Mai aveam şase săptămâni până la absolvire. Nu mă gândeam că mai conta.

– Dar conta, Jack. Erai încă elevul meu.

– Recunosc acum, când au trecut ceva ani peste mine, că aveai dreptate. Dar atunci, la 19 ani, eram furios. Eram rănit. Nu înţelegeam. Şi Stephanie era la fel. Se certase cu tatăl ei. Eram doi puşti frustraţi, care parcaseră lângă pârâu... un lucru a dus la celălalt. Indiferent de motivele mele, indiferent de rezultatul căsătoriei mele cu Stephanie, în noaptea absolvirii, când tentaţia mi-a bătut la uşă, i-am deschis. Îi mângâie obrazul. Poate că am făcut asta pentru că voiam să te fac să suferi.

– Ei bine, ai reuşit.

– Şi îmi pare al naibii de rău, dar nu mai sunt acelaşi tip din noaptea aia.

– Crezi că nu-mi dau seama de asta? Dar nici eu nu mai sunt cea care ţi-a deschis atunci uşa. Proiectezi ceea ce ai trăit atunci în prezent: entuziasmul, atracţia...

– Vrei să spui că nu te simţi atrasă?

– Nu, recunosc că există. Dar nu mă vei mai convinge atât de uşor de data asta.

– Nici atunci nu a fost ușor. M-ai făcut să termin liceul, pentru Dumnezeu!

Întinzându-se, Kelley își trecu degetele prin părul lui. El trecuse peste fiecare obstacol pe care i-l pusese în cale. Bombănise destul pe parcurs, dar nu renunțase.

– Jack, înainte să te întâlnesc, mai fusesem cu cineva. M-a rănit teribil. A trecut mult timp până când am reușit să am încredere în altcineva și când am făcut-o...

– Ai avut încredere în mine și te-am rănit.

Ea încuviință din cap.

– Deci, spune-mi, zise el aproape șoptind. Ce trebuie să fac ca să mă ierți?

O sărută, nu cu aceeași pasiune care însoțea mereu săruturile lui, ci cu o tandrețe care trăda regretul, șansele pierdute, drumuri nedescoperite.

Pe bărbatul încrezător, autoritar, putea să-l controleze. Dar bărbatul care își arăta vulnerabilitățile, care își învelea fiul cu pătura cu Spider-Man, care își exprimase regretul pentru durerea pe care i-o provocase... acest bărbat era aproape irezistibil.

După ce o sărută, își sprijini fruntea de a ei.

– Am vreo șansă să mă ierți?

Kelley dădu din cap afirmativ.

– Curând?

Lăsându-se pe spate, încuviință din cap, privindu-l în continuare.

– Cred că amândoi am făcut greșeli.

Auzi claxonul. Pentru prima dată, Madison îi dăduse ascultare, dar pe Kelley nu ar fi deranjat-o dacă nu ar fi ajuns chiar la timp.

– A venit să mă ia.

– Proastă sincronizare.

Mereu se întâmpla astfel.

Jack se săltă și o ajută și pe Kelley să se ridice, îmbrățișând-o, strângând-o aproape de el.

– Vreau să ne mai vedem. Ce faci mâine? întrebă el.

– Merg cu fetele în Houston să luăm prânzul şi să facem cumpărături. Apoi o ducem pe Ronda la aeroport.

– Treceţi pe la mine după. Vom face un grătar.

Ridicându-se pe vârfuri, îl sărută repede, înainte să se desprindă din braţele lui.

– Ne vedem mâine-seară.

Se grăbi să iasă, căci Madison o aştepta. Probabil era o idee proastă să se întâlnească cu Jack, dar la fel de bine putea fi cea mai bună decizie pe care o luase vreodată.

capitolul 13

Jack ştia reţete care nu necesitau prea multă bătaie de cap. De obicei nu se dădea în vânt după desert, dar, dintr-un motiv necunoscut, dorea să le ofere musafirelor lui mai mult decât friptură şi cartofi copţi. Ştia numai două reţete care nu necesitau decât aruncarea ingredientelor în bol şi amestecarea lor: salată din şapte fructe pe care o băgă direct în frigider şi negrese, pe care le băgă direct în cuptor.

– Cum de doamna Hamilton nu face desertul, aşa cum face de obicei atunci când pregăteşti friptură? întrebă Jason în timp ce clătea lingurile pe care le folosise pentru amestecarea compoziţiei pentru negrese şi le punea în maşina de spălat vase.

– Pentru că nu m-am gândit că ar fi potrivit, explică Jack.

Deschise uşa cuptorului şi verifică. Nu-şi putea aminti cât timp trebuiau lăsate la copt. Conform reţetei, trebuiau lăsate 20 de minute, dar după expirarea timpului, erau încă necoapte. Le mai lăsă încă zece minte, până când pe cuţitul cu care le verifica nu mai era aluat. Deja le încercase de vreo două ori. Nu trebuia să mai dureze

mult. Își propusese ca într-o zi să cronometreze cu atenție timpul necesar coacerii lor.

– Cum așa? spuse Jason.

Închizând ușa cuptorului, Jack se îndreptă și-l privi pe Jason.

– Ți-o aminteşti pe doamna pe care ai cunoscut-o aseară la târg? Domnișoara Spencer? Am invitat-o pe ea și pe sora ei la cină. Cum sunt musafirii noștri, mi s-a părut potrivit să gătesc eu tot.

– De ce le-ai invitat?

Revenise fiul lui la vârsta de trei ani? Atunci, când cuvintele preferate ale lui Jason fuseseră *de ce*, iar răbdarea lui Jack fusese pusă la încercare.

– Este prietena mea.

Jason închise ușa mașinii de spălat vase și se sprijini de bufet, imitând poziția pe care Jack o avea de obicei în bucătărie.

– Știi ce credem Riker și cu mine?

– Eu și Riker, îl corectă Jack imediat.

– Corect. Eu și Riker. Ne-am gândit că ar fi bine să te căsătorești cu mama lui.

Jack știa că ar fi trebuit să se aștepte la asta, dar se simți ca și când ar fi fost lovit de tren.

– Jason...

– Tată, este perfect, îl întrerupse Jason, apropiindu-se, încrezător. Aș putea să-i spun mamă, iar Riker ție tată. Oricum facem totul împreună, deci suntem ca o familie, doar că trăim în case diferite.

Jack clătină din cap.

– Fiule, eu și doamna Hamilton suntem prieteni.

– Chiar mai bine. Asta înseamnă că vă plăceți unul pe celălalt. Nu se presupune că ar trebui să te căsătorești cu cineva care îți place? Cu cineva cu care ești prieten? Adică, n-ai vrea să te căsătorești cu dușmanul tău.

Jack se scărpină pe ceafă, încercând să scape de tensiunea pe care o simți deodată încordându-i mușchii.

– Jason, atunci când un bărbat se căsătorește cu o femeie, trebuie să simtă mai mult decât prietenie.

– Știu. Trebuie să o iubești. N-o iubești pe doamna Hamilton? Mereu îi oferi ceva drăguț de Crăciun și o scoți în oraș de ziua ei, îi schimbi uleiul la mașină și-i repari toate lucrurile care se strică. O iubesc, iar Riker te iubește pe tine.

Rahat! Cum ar putea să-i explice motivele pentru care el și Serena nu ar face un cuplu potrivit?

– Îi iubesc și pe ea, și pe Riker. Însă, pentru ca o căsnicie să funcționeze, e nevoie de mai mult de atât.

– Ca de exemplu?

– E greu să-ți explic...

– Sex?

Gata! Ajunseseră la asta. Nu fu surprins că Jason pronunțase cuvântul cu atâta naturalețe. Se discuta despre asta la aproape fiecare emisiune pe care Jason o urmărea. Era integrat în reclame. Și totuși, Jack nu se aștepta-se ca fiul lui să găsească explicația corectă pentru refuzul lui de a se căsători cu vecina de alături.

– Da, un bărbat trebuie să-și *dorească* să facă sex cu o femeie și, oricât aș iubi-o pe doamna Hamilton, nu mă gândesc la ea în felul acela.

– În ce fel?

Jack realiză că întrebările care conțineau *ce* erau mai dificile decât cele care conțineau *de ce*. Cum putea să formuleze în cea mai potrivită manieră?

– Nu mă gândesc la ea ca la o persoană cu care aș vrea să fac sex.

– Cum așa?

– E greu de explicat.

– Nu crezi că este drăguță?

– Cred că este frumoasă.

– Foarte frumoasă.

– Absolut. Foarte frumoasă. I se părea că joacă într-o scenă din *Seinfeld*.

– Atunci de ce nu vrei să faci sex cu ea?
– Pentru că-mi este prietenă.
Jason păru nedumerit.
– Nu faci sex cu prietenii?
– Uite, Jason...
– Prietenii din filmul *Friends* fac sex între ei.
Jack îl ţinti cu privirea.
– Când te-ai uitat la *Friends*?
– De fapt, nu mă uitam eu, ci doamna Hamilton, iar eu şi Riker ne uitam aproximativ. Dar erau prieteni şi făceau sex.
– Ei bine, filmul ăla e regizat. În viaţa reală, un bărbat trebuie să simtă ceva pentru o femeie...
– Dragoste?
– Nu, nu neapărat. Atracţie. Când o priveşte, să simtă că o doreşte. Oftă, simţindu-se depăşit. Avea să participe la următoarea şedinţă cu părinţii şi să propună ca lecţiile de educaţie sexuală să înceapă de la grădiniţă. Vei înţelege peste câţiva ani.
– Nu o doreşti pe doamna Hamilton?
– Nu doresc să mă căsătoresc cu ea.
– Cum aşa?
Se simţea din ce în ce mai frustrat. Cum să-i explice cu tact, clar, concis, că Serena nu-l interesa din punct de vedere sexual? Probabil că nu ar fi reacţionat nici dacă ar fi stat goală în faţa lui. Bine, poate ar fi reacţionat. Era totuşi bărbat. Numai că nu ar fi dat curs nevoilor trupeşti, deoarece de fiecare dată când o privea, îl vedea pe Steve stând alături cu acel rânjet posesiv care îl făcuse mereu să i se pară că îl privea de parcă Jack avea de gând să fugă cu premiul lui.
– Deoarece...
Mirosul de ars care îi asaltă nările îl salvă de la a oferi o altă explicaţie nepotrivită şi încheie această conversaţie inconfortabilă. Jack se întoarse, deschise uşa cuptorului,

înjură în gând şi luă o mănuşă de bucătărie. S-a zis cu negresele uşor de gătit.

Luă tava cu resturi înnegrite, o aruncă în chiuvetă şi lăsă apa să curgă cu presiune. Apa ricoşă, udându-l pe el, dulapul şi podeaua. Minunat, perfect. Opri robinetul, apucă cel mai apropiat prosop şi şterse repede.

– Aruncă asta în maşina de spălat, îi ordonă el lui Jason, aruncându-i prosopul.

Jack nu înţelegea de ce avea încă această nevoie inexplicabilă, stringentă, de a o impresiona pe Kelley. Să facă un grătar era o treabă bărbătească, implica pericolul, focul. Nu avea nevoie să-i dovedească nimic mai mult.

– Doamna Hamilton ar putea face desertul, sugeră Jason intrând în bucătărie. Nu trebuie decât să-i ceri. Îmi plac la nebunie deserturile ei. Niciodată nu le arde.

Parcă îl auzi, căci se auzi o bătaie în uşă şi, până să ajungă la ea, uşa se şi deschise. Jack şi Serena deveniseră atât de obişnuiţi unul cu celălalt de-a lungul anilor încât nu mai aveau nevoie de invitaţie. Ciocăneau doar pentru a nu se lua prin surprindere, apoi intrau.

Cu Riker după ea, Serena îşi încreţi nasul.

– Pfui! Miroase a probleme.

– Mda, recunoscu Jack posac. Am uitat de negrese.

– Tata nu se va căsători cu mama ta, izbucni Jason. Nu vrea să facă sex cu ea.

– Jason, n-am spus asta, insistă Jack, întrebându-se cum de nu realizase că discuţia nu era nici pe departe încheiată.

– Deci vrei să faci sex cu ea? întrebă Jason, cu speranţă în voce.

– Nu, eu... Dumnezeule! O privi pe Serena, mulţumit să vadă că încerca să se abţină să nu râdă. Ajută-mă!

Zâmbind, clătină din cap.

– Dar este atât de amuzant să văd cum te chinui.

– Mama mi-a zis că nu se poate mărita cu tatăl tău, spuse Riker.

O privi pe Serena. Ea ridică din umeri.

– Cred că băieţii pun ceva la cale.

– Jason, Riker, mergeţi afară la joacă, le ordonă Jack.

Băieţii ieşiră în grabă, îndreptându-se spre curtea unde îşi construiseră fortul. Serena se apropie de chiuvetă, îl dădu pe Jack la o parte şi începu să cureţe tava.

– Chiar nu vrei să faci sex cu mine? întrebă ea.

I se păru că simte în vocea ei durere. Sigur că nu. Erau prieteni. Niciodată nu se gândise la altceva mai mult.

– Nu că nu aş vrea... Eu... Scuturã din cap. De ce nu vrei să te măriţi cu mine?

– Pentru că nu m-ai cerut.

La dracu'! Nu realizase că simţea asta pentru el.

– Serena...

Ea ridică o mână.

– Nici nu mă aşteptam la asta, Jack. Te tachinam numai.

Ceva din vocea ei însă îl făcu să creadă că se gândise la această posibilitate. Îşi trecu braţul peste umerii ei, o trase aproape şi o îmbrăţişă. O plăcea atât de mult. Nu înţelegea de ce nu o găsea atrăgătoare.

– Ştii, mereu te-am considerat o femeie grozavă. Nu mi-am explicat niciodată de ce nu am vrut mai mult de la tine.

– Am sentimentul că motivul tocmai a parcat.

– Nu înţeleg de ce m-ai adus cu tine, bombăni Madison în timp ce trânti portiera.

Kelley coborî din maşină.

– Pentru că Jack ne-a invitat pe amândouă la cină.

Şi avea încă nevoie de zona de siguranţă pe care Madison i-o garanta. Nu ştia cum s-ar fi încheiat lucrurile seara trecută dacă Madison nu ar fi ajuns la timp.

– Nu vreau să stăm mult, mormăi Madison.

– Nu vom sta. Luăm cina şi plecăm.

Kelley se întinse în maşină şi luă cadoul pentru Jack.

– Nu pot că cred că i-ai luat aşa ceva, spuse Madison.

– E doar ceva pentru casă. Întorcându-se de la aeroport, se oprise la o seră. Am observat aseară că nu are nici o plantă.

Ea şi Madison se aflau la jumătatea drumului spre casă când uşa se deschise. Inima lui Kelley începu să bată cu putere când îl văzu pe Jack în prag. În ciuda faptului că era răcoare, purta un tricou albastru, sport. Dacă mâinile ei ar fi fost reci, era sigură că nu trebuia decât să le apropie de pieptul lui pentru a şi le încălzi.

– Aţi lăsat-o pe Ronda la aeroport teafără? întrebă Jack.

– Teafără şi nevătămată.

Kelley îi oferi cadoul.

– Ce e asta?

– O kalanchoe. Am observat că nu ai plante. Este foarte rezistentă.

– Nu prea am avut noroc cu plantele.

– Trebuie doar s-o uzi, spuse Madison.

Jack zâmbi.

– Atunci ar trebui să mă descurc. Intraţi!

Kelley intră, însoţită de Madison.

– Mă gândeam că ai putea ţine floarea în bucătărie.

Intră în bucătărie şi se opri brusc când o văzu pe Serena lângă chiuvetă, ştergând tava. Nesiguranţa lui Kelley ieşi la suprafaţă cu viteza montagne russe-ului care îi ridicase spre cer la târg, noaptea trecută, doar ca să o aducă iar cu picioarele pe pământ.

Încercarea ei neînsemnată de a personaliza casa lui Jack părea prostească şi nepotrivită cu faptul că în bucătăria lui se afla o altă femeie, care îi spăla vasele. Brusc se simţi stingherită, ca atunci când predase pentru

prima oară, încercând cu disperare să pară dezinvoltă și sigură pe ea.

– Este pentru Jack? întrebă Serena.

– Da, mă gândeam că bucătăria...

Era clar că nu era nici dezinvoltă, nici sigură pe ea.

– Aici, aproape de fereastră, lângă chiuvetă, s-ar potrivi de minune.

Zâmbind, Serena luă planta și o așeză pe fereastra care dădea spre o altă casă.

Simțindu-se mică și meschină, Kelley încercă din răsputeri să nu fie iritată de femeia care pusese stăpânire pe cadoul pe care i-l adusese lui Jack, dar, ca în cazul tuturor luptelor pe care le purtase, pierdu. Serena se simțea mult prea confortabil acolo.

Serena nu așteptă ca Jack să își amintească de politeți și se prezentă singură lui Madison. În oricare altă situație, Kelley probabil ar fi considerat-o prietenoasă, făcându-i pe toți să se simtă confortabil, bine-veniți. Numai că aceasta nu era casa Serenei. Era casa lui Jack, iar Kelley nu se putu abține să nu se întrebe dacă Serena nu-și dorea să devină și a ei.

– Jack, merg la mine să văd ce pot pregăti pentru desert, spuse Serena.

– Nu trebuie să te deranjezi.

Serena făcu un semn cu mâna.

– Voi termina imediat. Dispăru prin ușa din spate.

– Zici că e Martha Stewart, spuse Madison, sprijinindu-se de dulap, cu brațele încrucișate la piept. Este iubita ta?

– Nu, spuse Jack. Suntem doar buni prieteni, vecini.

– Așa mă gândeam și eu.

– Madison! o mustră Kelley.

Sincer, uneori voia să o înscrie la cursuri de bune maniere.

– Nu ești cam tânără să fii atât de băgăcioasă? o întrebă Jack pe Madison.

– Nu vreau s-o văd pe Kelley suferind, replică Madison.

Pe Kelley nu ar fi surprins-o mai mult nici dacă, brusc, Madison ar fi anunţat că nu mai vrea să se mute în Dallas. De unde apăruse grija ei pentru Kelley? De fiecare dată când Kelley credea că Madison este egoistă şi se gândeşte numai la ea, aceasta arunca un comentariu care o făcea să-şi reevalueze părerea.

– Ei bine, atunci avem ceva în comun, spuse Jack.

Se auzi soneria.

– Serena n-a glumit când a zis că va dura un minut, nu-i aşa? întrebă Kelley.

– Nu e Serena. Ea nu sună, intră direct. Probabil sunt băieţii, spuse Jack părăsind bucătăria.

– Băieţii? întrebă Madison, cu o voce cam ascuţită.

– Da, i-am invitat ca să le mulţumesc că m-au ajutat cu mutatul, spuse Jack, dispărând.

– Urăsc când face asta, bombăni Madison, strângându-şi mâinile în jurul taliei şi strângându-şi umerii, ca şi când ar fi simţit o durere de stomac.

Kelley se apropie de ea şi o prinse de mijloc.

– Va fi bine, draga mea. Sunt băieţi buni.

– Da, dar dacă aş fi ştiut, aş fi purtat ceva mai frumos. Şi mi-aş fi aranjat şi părul.

Adică l-ar fi vopsit şi dat cu gel. Kelley era mulţumită că băieţii fuseseră o surpriză. În acel moment, Jack se întoarse, aducându-i pe Chris şi pe Rick.

– Brian n-a putut ajunge, spuse Jack. Ce-ar fi să mergem în curte să ne bucurăm de răcoarea zilelor de toamnă?

Stând confortabil în scaun în faţa focului din şemineul portabil care o încălzea, Kelley recunoscu că Jack reuşise să facă în curtea din spatele casei un adevărat paradis al bărbaţilor, pe care chiar şi ea îl aprecia. Terasa de cedru pe care o construise singur o impresionă peste

măsură. Ardea de nerăbdare să încerce jacuzzi-ul pe care îl instalase alături.

Două hamace atârnau de patru copaci, unul lângă celălalt. Madison lenevea într-unul dintre ele, Chris în celălalt, iar Rick stătea sprijinit de unul dintre copaci, aproape de Madison, împingându-l uşor pentru a nu se opri din leganat.

Băieţii se jucau într-un fort pe care Jack îl construise lângă gardul care separa curţile, jumătate în curtea lui, jumătate în curtea vecină. Era impresionată de efortul pe care îl depusese pentru a-şi include vecinii în viaţa lui.

Mişcându-se în scaun, îl privi pe Jack pregătind fripturile la grătarul cu gaz. Mirosul ispititor al cărnii fripte şi al legumelor coapte îi gâdila nările, îi făcea stomacul să ghiorţăie şi să-i lase gura apă. El puse capacul şi se aşează pe scaunul de lângă ea, cât mai departe de Madison.

– Sunt impresionată, Jack. Nu pot să cred că tu ai construit asta.

– De ce nu? Ştii ce mâini pricepute am.

Pentru a-i demonstra, îşi trecu discret degetul peste braţul ei, făcând-o să simtă un val de căldură. Cât de uşor îi putea ceda.

Privi spre hamac.

– Nu cred că ar trebui să-i încurajezi pe băieţi să-şi petreacă timpul cu Madison.

– De ce?

Îşi întoarse privirea spre el.

– Ţi-am spus că nu i-am permis încă să iasă cu băieţi.

– Trebuie să înceapă cândva.

– Aş vrea să mai crească puţin.

– Cât de mult?

Ridică din umeri.

– 25, 26 de ani.

Jack râmji.

– Nici o şansă.

– O să vezi tu când vei avea o fată, Jack Morgan.

– Nu e fiica ta, e sora ta. Mai slăbeşte-o!

– E responsabilitatea mea. În plus, săptămâna trecută parcă voiai s-o încui şi să arunc cheia.

– Trebuie doar să ştii să-ţi alegi războaiele.

– Ei bine, am ales să lupt astfel încât să nu rămână însărcinată.

– Presupun că nu te pot învinovăţi pentru asta.

Având în vedere trecutul lor, fu uşurată să-l audă spunând asta.

– Cum i-ai cunoscut pe băieţi?

– Pe Rick l-am prins furând dintr-un magazin. Pe Chris şi Brian i-am arestat pentru că beau şi conduceau sub influenţa alcoolului.

Tresări.

– Sunt infractori?

– Vreau să cred că sunt tineri dezorientaţi.

– Minunat, Jack! pufni ea. Pur şi simplu minunat! Ultimul lucru de care Madison are nevoie...

– Asta s-a întâmplat în urmă cu trei ani! De atunci s-au comportat ireproşabil.

– Din câte ştii tu.

– I-am supravegheat în permanenţă. Situaţia familiilor lor nu este prea fericită, dar sunt băieţi buni. Nu le-aş fi făcut cunoştinţă cu Madison dacă aş fi crezut că pot fi o influenţă nefastă. Oamenii se pot schimba, Kelley. Băieţii ăştia s-au chinuit mult s-o facă.

– De asta te înţelegi aşa de bine cu ei.

– Şi eu am fost în situaţia lor. Crede-mă, Kelley, copiii ăştia n-au avut o soră mai mare care să le sară în ajutor. Acum, că sunt pe drumul cel bun, îşi doresc să-l urmeze.

– Nu-mi doresc decât să o protejez.

– Faci asta.

Respiră adânc. Băieţii păreau într-adevăr drăguţi. Erau politicoşi şi nu-şi amintea să fi intrat vreunul dintre ei în bucluc la şcoală. Chris era un elev eminent. Gândind retrospectiv, realiză că nici pe Jack când era adolescent nu l-ar fi prezentat lui Madison, şi uite că se descurcase destul de bine.

– Bine, Jack. Merg pe mâna ta.

Jack îi sărută mâna.

– Bine. E un început. Apropo, ar trebui să te avertizez că Jason încearcă să-mi facă lipeala cu Serena.

– Şi tu iei în calcul posibilitatea asta?

– După discuţia noastră de aseară, tu ce crezi?

– Nu există nici cea mai mică posibilitate?

– Nici măcar. Am purtat cu Jason o discuţie despre sex destul de stânjenitoare înainte să ajungi.

Continuă să îi mângâie încet braţul.

– Cum aşa? insistă ea.

– Încercam să-i explic care ar fi motivele pentru care m-aş culca cu o femeie.

Kelley făcu ochii mari.

– Îi explicai asta fiului tău?

– Mai degrabă mă învârteam în jurul cozii.

– Deci, ce te face să vrei să bagi o femeie în patul tău? întrebă ea.

El clătină din cap.

– Nu ştiu exact. Tot ce ştiu este că te-am dorit de prima dată când te-am văzut, în urmă cu nouă ani, şi simt asta şi acum.

Se ridică de pe scaun, scoase capacul grătarului şi întoarse fripturile.

– Îţi place făcută mai în sânge sau mai pătrunsă? întrebă el.

– Mediu, răspunse ea distrată.

Era nedrept să facă un astfel de comentariu şi apoi să o întrebe despre fripturi. Erau într-adevăr sentimentele lui atât de puternice?

Puse capacul la loc. Kelley se ridică şi se apropie de el.

– Cum te pot ajuta? întrebă ea.

– Sărutând bucătarul?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

– Mă gândeam la ceva mai practic.

– Atunci presupun că nici nu se pune problema să rămâi aici peste noapte.

– Nici vorbă.

– Nu mă poţi învinui că am încercat.

– Ba sigur că pot. Vorbesc serios, Jack. Cum te pot ajuta?

– Ei bine, avem o politică: cel care găteşte nu spală vasele.

Kelley stătea lângă chiuvetă, clătind vasele şi aşezându-le în maşina de spălat. Cina fusese delicioasă, compania amuzantă. Madison se simţise şi ea bine. Jack ştia exact cât de multă atenţie să îi ofere, cum să-i ţină la distanţă toanele.

Kelley nici nu-şi mai amintea ultima oară când petrecuse o seară atât de agreabilă. În timpul cinei realiză că relaţia dintre Serena şi Jack semăna mai mult cu cea dintre o soră şi un frate. Amintindu-şi de cum arătase viaţa lui Jack în urmă cu nouă ani, Kelley era recunoscătoare pentru ceea ce dobândise în timp.

Vorbind de lup... deschise uşa şi se îndreptă spre ea.

– Cleştii trebuie spălaţi.

Îşi întoarse privirea în timp ce clătea o altă farfurie.

– Pune-i pe blat.

Aşa făcu şi, îmbrăţişând-o pe la spate, îşi clăti mâinile la robinet.

– Să ştii că puteam să mă dau la o parte, spuse ea.

– Îmi place mai mult aşa.

Își turnă detergent lichid pe mâini, le frecă, le clăti... iar în tot acest timp atingându-i părțile laterale ale sânilor cu brațele.

– Inteligentă mișcare, Morgan, îl tachină ea.

– Așa mă gândeam și eu.

Îmbrățișați în continuare, se întinse după un prosop de bucătărie și-și șterse mâinile. Apoi le strecură ușor sub bluza ei, mângâindu-i abdomenul în timp ce o săruta pe gât.

– Îmi place să te știu în bucătăria mea, spuse el încet. Jucându-se cu lobul urechii ei, mușcă ușor zona sensibilă. Rămâi peste noapte.

Era tentant, și el la fel.

– Jack, nu pot. Nu cu Madison...

Ușa se deschise, iar Jack se dădu înapoi. Kelley mai avea puțin și fugea vinovată de lângă el.

– Scuze de deranj, spuse Serena, cu brațul plin de farfurii.

Plăcinta ei cu mere și înghețată făcuse valuri.

– Nu ne deranjezi, o asigură Kelley.

– Ba da, replică Jack.

– Atunci las astea aici și ies imediat, spuse ea, făcându-i cu ochiul.

Telefonul lui Jack sună. Și-l scoase de la centură.

– Morgan.

Întorcându-se cu fața spre el, Kelley observă cum privirea lui deveni severă și hotărâtă.

– Vin imediat.

Închise telefonul, iar Kelley realiză că intrase deja în rolul de polițist. Liniștea și relaxarea de care se bucurase în ultimele două seri dispăruse.

– Era Cindy, spuse el.

Serena îi făcu semn cu mâna.

– Du-te. Terminăm noi aici și avem grijă de Jason.

– Îmi pare rău, îi spuse lui Kelley înainte de a o săruta repede și a ieși brusc pe ușă.

Nu reuşea să înţeleagă dacă el îşi ceruse scuze pentru sărut sau pentru că trebuise să plece. O privi pe Serena. Kelley îl mai auzise pomenind de Cindy.

– Cindy. Cea care îi face masaj lui Jack...

Serena ridică din umeri.

– Habar n-am. Ştiu doar că de când a fost concediat, soţul ei o foloseşte ca pe un sac de box.

– Ce va face Jack?

– Va interveni. Îl va opri. Îl va ameninţa. Oftă. Bine ai venit în lumea lui Jack.

– Primeşte des astfel de telefoane?

Apucând un prosop de bucătărie, Serena începu să şteargă blatul, ca şi cum pur şi simplu avea nevoie să facă ceva.

– Sunt perioade şi perioade. Este la datorie permanent. Singura ocazie când chiar reuşeşte să se relaxeze este când plecăm din oraş la sfârşitul săptămânii.

Kelley simţi un gol în stomac. Încercă să se relaxeze, să nu interpreteze mai mult comentariul ei.

– Mergeţi des?

– Nu atât de des cât cred că ar trebui, spuse Serena. Se opri din şters blatul şi o privi pe Kelley. Dar vom merge weekendul următor. Familia mea are o casă pe plajă în Surfside pe care ne-o pune la dispoziţie. Este aproape de golf, într-o zonă liniştită. Ce-ar fi ca tu şi Madison să veniţi cu noi?

Kelley se sprijini de blat.

– N-am vrea să deranjăm.

– Nu deranjaţi. Are patru dormitoare, plus o mansardă unde dorm de obicei băieţii.

Un weekend pe plajă ar fi fost minunat. Se întreba ce părere ar avea Madison despre asta. Mai mult, se gândea la ce-ar zice Jack.

– Cred că ar trebui să vorbim cu Jack...

– Nu cred că este nevoie. Nu sunt oarbă, Kelley. Nu va obiecta.

– Îl cunoşti foarte bine pe Jack.

- Am trecut împreună prin multe. O lungă perioadă după moartea lui Steve am fost împietrită de durere şi recunosc că în ultimii ani mi-a trecut prin minte ideea că poate Jack l-ar putea înlocui pe Steve, dar nu cred că Jack s-a gândit vreodată la asta. Deci invitaţia mea este sinceră.

– Îţi mulţumesc, Serena. Discut cu Madison şi te anunţ.

Se întoarse spre chiuvetă pentru a termina de clătit vasele, surprinsă să descopere că-i tremurau mâinile. Îşi aminti de momentul în care Jack îi vorbise lui Madison despre pericolul de a fi poliţist, despre uşurinţa cu care l-ar putea atinge un glonţ, despre un soţ nervos cu o armă în mână.

– Ai grijă, Jack, şopti ea. Te rog, ai grijă!

capitolul 14

Kelley se ghemuise pe canapea, citind un roman de dragoste. Găsise colecţia lui Jack de romane când deschisese un dulap din living, sperând să găsească nişte filme. Nu înceta să o uimească.

Camera era întunecată, cu excepţia luminii care cădea pe paginile cărţii. Nu îşi explica de ce nu plecase acasă imediat după ce ea şi Serena terminaseră de curăţat în bucătărie. Ştia doar că voia să se asigure că Jack se va întoarce acasă teafăr.

Promiţându-i că se va întoarce acasă până la ora 11, Madison plecase la film cu Chris şi Rick. Apropiindu-se de ora zece, începuse să considere prostească decizia ei de a rămâne. Trebuia să se întoarcă la Madison curând.

Inima îi tresări când auzi cheia învârtindu-se în uşă. Punând cartea deoparte, se ridică şi se îndreptă spre intrare în timp ce uşa se deschise.

– Ce faci aici? întrebă Jack.

Se simţi prost. În vocea lui nu simţi nici bucurie, nici plăcere. De fapt, păruse extrem de iritat.

– Voiam doar să mă asigur că te întorci teafăr.

– Mda. Sunt în regulă. Simt nevoia să beau ceva. Vrei şi tu?

– Sigur.

Se îndreptă în bucătărie, iar ea îl urmă. Deschise uşa unui dulap plasat deasupra frigiderului şi scoase o sticlă de Jack Daniel's. Luă două păhărele şi umplu unul până la jumătate, iar pe celălalt complet. Ei i-l dădu pe cel plin pe jumătate.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Nenorocitul ăla a bătut-o zdravăn până să ajungem noi acolo.

Duse paharul la buze şi-l goli dintr-o înghiţitură. Apropiindu-se de el, îi atinse mâinile julite şi pline de vânătăi.

– Eşti rănit.

Îşi privi mâna ca şi cum abia acum observase rana.

– Nu la fel de rău ca el.

– L-ai lovit?

– Da, mi-am pierdut cumpătul. Uite, Kelley, nu sunt cea mai bună companie acum.

– Nici nu m-aş fi aşteptat. O parte din ea o îndemna să plece, să-i lase spaţiu să se calmeze. Cealaltă parte însă voia să îl ajute, să îl aline. Mă vrei în jurul tău doar când eşti în toane bune?

El clătină încet din cap.

– Dar dacă ai dubii în ceea ce ne priveşte, poate ar trebui să pleci.

– Şi dacă rămân?

Îi cuprinse faţa în mâini şi o sărută pasional şi hotărât, limba lui pătrunzând adânc, îndepărtând orice urmă de îndoială.

Îşi propti mâna de pieptul lui şi îi simţi bătăile rapide ale inimii. Era o femeie adultă, destul de matură să ştie ce vrea, dar care încă era surprinsă de inima ei. Oricum, era sigură că în acel moment îşi dorea să îi fie alături.

Îşi desprinse buzele de ale ei, respirând cu greu, în ochi citindu-i-se dorinţa şi foamea.

–Ai două opţiuni. Fie deschizi uşa de la intrare şi pleci, fie o închidem pe cea de la dormitorul lui Jason.

–Jason e la Serena. Am considerat amândouă că aşa este cel mai bine. Nu ştiam când te vei întoarce sau dacă el s-ar fi simţit confortabil în prezenţa unei persoane pe care abia a cunoscut-o.

–Atunci trebuie să alegi între a păşi pe uşa de la intrare sau pe uşa dormitorului meu.

Drept răspuns, se ridică pe vârfuri şi-l sărută. Geamătul lui gutural se auzi în toată bucătăria înainte să întrerupă sărutul.

–Fii sigură, Kelley! Fii al naibii de sigură!

–Sunt.

O sărută iar încet, profund, ca şi când nu ar fi fost presaţi de timp, ca şi cum ar fi avut toată noaptea la dispoziţie, ca şi cum ar fi fost numai ei doi pe pământ şi nimeni nu i-ar fi putut deranja.

O sărută pe obraz, pe gât.

–Trebuie să fac un duş înainte. Vii cu mine?

Fără să aştepte să-i răspundă, o luă de mână şi o duse în dormitorul lui, dar nu cu graba din tinereţe, ci cu răbdarea dată de maturitate.

Lumina felinarelor de afară pătrundea pe lângă marginea draperiilor, şi camera nu era complet întunecată. Dormitorul era la fel de ordonat ca restul casei, nevoile lui fiind satisfăcute de un pat mare cu baldachin încadrat de noptiere şi de un şifonier.

O cuprinse de mijloc şi o conduse prin umbre spre o altă uşă, o altă cameră, luminată doar de lumina nopţii. Nu o deranja intimitatea conferită de întuneric, ba mai mult, o prefera. Secretele puteau astfel fi mai uşor păstrate.

Îndepărtându-se de ea, traversă baia şi porni duşul. Se întoarse, o sărută şi prinse poalele tricoului ei, i-l ridică, întrerupându-şi sărutul doar cât să i-l dea jos. Fu de parcă dorinţa lui toată se dezlănţui. Gura lui deveni fierbinte, flămândă, autoritară, limba lui încercând să cucerească teritoriul cu o posesivitate primitivă. Mâinile lui, la fel de autoritare, scoteau hainele, şi pe ale lui, şi pe ale ei.

Când rămase complet gol, ea se întrebă ce rost avea să se mai împotrivească atracţiei. Era mult mai frumos decât îşi amintea, cu muşchii încordaţi, bine definiţi. Îşi trecu degetele peste pieptul lui acoperit de puţin păr, care cobora spre abdomen. Se gândi să coboare mai mult, dar nu era nici pe departe la fel de îndrăzneaţă ca el. Îşi plimbă uşor degetele pe pieptul lui, peste sfârcurile tari, şi simţi în palme sunetul geamătului lui în pieptul lat.

Ochii lui se întunecară de dorinţă în timp ce îi luă mâna, i-o duse la gură şi îi sărută palma. Strângând-o şi mai tare, o trase cu el în duş. Simţi greutatea apei pe spate în timp ce o săruta, continuând asaltul început mai devreme, punându-i simţurile în mişcare, trezindu-i pasiunea. Simţi o abandonare plăcută când, ridicându-se pe vârful picioarelor, ea îi îmbrăţişă umerii puternici, robuşti. Apa caldă curgea peste ei, printre ei, strângându-se la picioare. Kelley era vag conştientă de prezenţa mâinilor lui aproape, dar care nu o atingeau încă, iar ea îşi dorea cu ardoare să o facă. Trecu cu limba peste gura lui, dorindu-şi-l mai aproape, cât mai aproape. Lăsă să-i scape un scâncet frustrat, care îl făcu să chicotească chiar în timp ce continua să o sărute. În clipa următoare

mâinile lui pline de spumă îi mângâiau spatele, fesele, abdomenul, sânii. Se opriră acolo, ridicându-i în palmă, în timp ce degetele îi tachinau sfârcurile. Nu se aşteptase la un duş relaxant. Totuşi, nu mai simţise niciodată ceva atât de senzual.

Întrerupând sărutul, el turnă mai mult gel de duş şi, privind-o în continuare, cu doar câţiva centimetri între ei, începu să-şi frece trupul, dar nu cu aceleaşi mişcări lente, atente, alunecoase cu care o spălase pe ea, ci cu nişte mişcări grăbite care îi trădau nerăbdarea.

Kelley îşi puse palmele pe pieptul lui, având o senzaţie diferită de ceea ce simţise înainte. Era uimită de cât de multe schimbări se pot produce în nouă ani. Atunci era abia un adolescent, iar acum era un bărbat în toată firea. Mâinile ei deveniră la fel de înspumate ca ale lui. Coborându-le uşor, îl mângâie cu tandreţe, iar el scoase un geamăt gutural şi închise ochii, lăsându-şi capul pe spate.

Kelley savură puterea pe care o avea asupra lui, care îi aprindea pasiunile cu aceeaşi intensitate cu care i le aprindea lui. Deschise ochii care căpătaseră culoarea nopţii.

–Vrăjitoare mică, şopti el. Dacă o mai ţii aşa, nu mai ajungem în pat.

Îi oferi ceea ce ea spera să fie un zâmbet seducător.

–O s-o ţin aşa.

Chicotind, o cuprinse de şolduri, o trase aproape şi o sărută. Mâinile lui alunecau din nou pe trupul ei, direcţionând apa, îndepărtând spuma complet. Începu să-i sărute gâtul, apoi coborî spre sâni, sărutându-i, sugându-i, îndepărtând picăturile de apă care erau imediat înlocuite.

O împinse la fel de uşor precum soarele împinge noaptea, până când o aduse cu spatele lipit de perete. Răceala lui o făcu să tremure, căci contrasta cu fierbinţeala cauzată de mâna lui alunecoasă care îi mângâia

sânii şi abdomenul, înainte să se mute mai jos. Gemând, îi cuprinse umerii în timp ce degetele lui îi despărţiră petalele catifelate, iar degetul lui mare încercuia şi mângâia. Trupul îi zvâcnea, genunchii i se înmuiară.

– Jack, nu mai rezist mult!

– Atunci n-o face!

Spori presiunea, strecurându-şi degetul înăuntru, în timp ce ea fu cuprinsă de un orgasm zguduitor. O cuprinse de ceafă şi o sărută, capturându-i strigătul de extaz.

Mâinile ei slăbiră strânsoarea pe umerii lui; trupul ei tremurând îşi dorea să se topească, iar dacă el nu ar fi susţinut-o şi nu ar fi ţinut-o aproape de el, se gândea că ar fi fost deja pe podea, fără vlagă, dar satisfăcută. Opri duşul, o înfăşură într-un prosop şi o ridică în braţe.

– A trecut ceva timp? o întrebă în timp ce o ducea în dormitor.

Îşi trecu braţele pe după gâtul lui, îşi lăsă capul pe umărul lui şi râse încet.

– Nici n-ai idee.

O puse pe pat, îi şterse repede trupul relaxat, apoi se şterse şi el. Aruncă prosopul şi se întinse lângă ea, cu un rânjet satisfăcut pe chipul lui frumos. Kelley îşi trecu degetele prin părul lui umed, întrebându-se de nu realizase până atunci că Jack Morgan putea fi orice, dar nu un egoist.

Cuprinzându-i capul în mâini, îl trase spre ea şi îl sărută cu toate energia care îi mai rămăsese. Nu putea crede cât de repede putuse să-i trezească pasiunea şi cât de uşor părea să o facă iar. I se părea că tot ce avea nevoie pentru a se excita era prezenţa lui. Încă o dată se simţi înfierbântată, excitată, întorcându-se spre el.

Îi frământă sânii, încercuindu-i cu degetul sfârcurile care deja se întăriseră. Îi îndepărtă cu genunchiul coapsele. Apoi se cuibări între picioarele ei, lăsându-se în jos, sărutându-i apoi bărbia, gâtul, sânii în timp ce ea nu făcea

decât să-şi treacă degetele prin părul lui, peste umerii lui şi de-a lungul spatelui. Îi mângâie gambele cu tălpile.

El alunecă mai jos. Îi încercui buricul cu limba, apoi coborî până spre şolduri şi chiar mai jos, respiraţia lui fierbinte trimiţându-i fiori pe şira spinării. Îi sărută coapsa pe interior, făcând-o să ardă de dorinţă.

– Mi-am dorit să fac asta, şopti el cu voce răguşită.

Îşi aşeză faţa peste cârlionţii ei.

– De ce n-ai făcut-o?

O privi. Camera era luminată doar de becul din baie, dar era suficient pentru a citi pe chipul lui sinceritatea.

– Mi-era teamă. Teamă că mă vei refuza. Teama că voi greşi.

Nu şi-l imaginase pe Jack Morgan temându-se de ceva. Jack Morgan, care mergea cu încredere pe holurile liceului de parcă erau ale lui. Jack Morgan, cel arătos şi infatuat. Jack Morgan, cel care stătuse în faţa ei cu toca strânsă la piept. Crezuse că-l cunoştea bine, şi totuşi băiatul pe care îl avusese la ore nu ar fi recunoscut niciodată că se teme de ceva.

Îşi trecu degetele peste obrazul acestui bărbat atât de complicat care o putea excita şi stânjeni cu o singură privire.

– Acum ţi-e teamă?

– Da, dar nu din aceleaşi motive. Ţie nu-ţi este?

Fără să-i aştepte răspunsul – nici nu credea că el aştepta unul –, îi îndepărtă picioarele, făcând loc pentru gura lui flămândă, pentru limba lui iscoditoare, mătase peste catifea.

– Oh, Doamne, bolborosi ea, oftând.

Senzaţii incredibile îi străbăteau tot corpul. Punându-şi mâinile sub coapsele ei tremurânde, o ridică uşor. Plăcerea se accentuă, se intensifică, explodă, făcând-o să se zvârcolească în pat. Nu se aşteptase să ajungă iar la orgasm, nu atât de repede, nu cu atâta forţă.

Trupul ei se încordă, spatele i se arcui, iar de data asta el nu îi mai prinse strigătul provocat de extazul care o inunda în valuri. Rămase acolo respirând greu, întrebându-se dacă trupul ei avea să se dizolve între așternuturi.

Îi sărută interiorul coapselor, abdomenul, coastele, sânii, gâtul. Îndepărtându-se, se aplecă și deschise sertarul noptierei. Desfăcu un pachet și scoase un prezervativ înainte de a se întoarce iar alături de ea.

Rezemat pe coate, îi cuprinse fața în palmele lui mari și o sărută cu forță, dându-i de înțeles că nu terminase cu ea. Apoi se așeză deasupra ei. Îi văzu fața scăldată de emoții în timp ce o pătrundea, centimetru cu centimetru, geamăt cu geamăt, suspin cu suspin. Cu un nou oftat, împinse cu și mai multă insistență, până când ea îl simți pe deplin. Își împleti picioarele în jurul taliei lui, în timp ce el începu să-și miște șoldurile cu mișcări lungi, sigure, precise.

Își potriviră ritmul, trupul ei mișcându-se în același timp cu al lui, de parcă fuseseră făcuți unul pentru celălalt. Senzațiile se acumulau, escaladau, se intensificau. Nu se așteptase ca el să aibă puterea de a o aduce din nou în această stare, dar iat-o iar pe culmi înalte, înfigându-și degetele în fesele lui, agățându-se de ele ca de viață, în timp ce plăcerea izbucnea necontrolată.

Când atinse extazul, el o urmă, arcuindu-și spatele și pătrunzând-o pentru ultima oară adânc, geamătul lui de satisfacție răsunând în toată camera.

Întins pe spate, cu Kelley ghemuită lângă el, Jack respira greu în timp ce mâna lui îi mângâia leneș brațul, în ciuda faptului că inima lui bătea cu putere, simțindu-și pulsul zvâcnindu-i în urechi.

Satisfăcut și obosit, se gândea că nu l-ar deranja să rămână așa o veșnicie. Nu mai avusese de mult timp un orgasm atât de intens și de mulțumitor. Sudoarea care

îi acoperea trupul nu părea să o deranjeze pe Kelley care își trecea degetul peste pieptul lui. Și ea era însă la fel de transpirată.

În seara asta, pentru prima dată de când se mutase în casă, simțise cum curtea din spate era exact ceea ce își imaginase atunci când construise terasa. Sigur, de nenumărate ori Serena și Riker stătuseră în fața șemineului portabil în nopțile de toamnă, așteptând fripturile, bând bere și purtând conversații agreabile. Și totuși, de fiecare dată se simțise singur, simțea că nu aparține acelui loc. Simțea că este din nou copilul care stătea treaz în Ajunul Crăciunului în fața ferestrei, sperând cu disperare să primească acea bicicletă care avea să apară în mod miraculos. În anul în care își pierduse orice speranță, în noaptea în care se ghemuise în pat și-și trăsese pătura peste el pentru ca nimeni să nu-l poată auzi plângând, în acel an se trezise și găsise bicicleta sprijinită de rulotă.

La fel ca în noaptea asta. Nu cu mult timp în urmă renunțase să mai spere că singurătatea îl va părăsi vreodată. Kelley reapăruse însă în viața lui și i-o completase, făcându-l aproape să uite ceea ce simțise că-i lipsește.

Privind-o, îi îndepărtă părul de pe față.

– Nu poți să rămâi peste noapte?

Se întoarse suficient de mult încât el să o poată privi în ochi. Lumina slabă din baie îi conferea o strălucire delicată.

– Nu, Madison a mers la film cu Rick și Chris. Trebuie să ajung acasă, să văd ce face.

– Copiii sunt o pacoste.

– Nu mereu. Se ridică, se sprijini în cot și începu să-i mângâie fața. Ți-am găsit colecția de romane de dragoste.

Jack oftă.

– Serena m-a făcut să le citesc când încercam să mă recuperez în urma unei răni.

– În timp ce erai în armată?

– Da.

– Unde ai fost rănit?

– Am primit un glonț în picior.

– Urăsc să mă gândesc la tine rănit. Puteai fi ucis.

– Dar n-am fost.

– Sunt atât de multe lucruri despre trecutul tău pe care nu le cunosc.

– Prezentul este tot ce contează.

Observă în privirea ei un val de emoție.

– Vorbești serios, Jack?

– Da.

Ea părea că se îndoia de asta, iar el nu-și putea explica de ce.

– Serena ne-a invitat să ne petrecem weekendul cu voi la plajă. Nu știu dacă este chiar o idee bună.

– De ce?

Râse ușor rușinată și-și trecu degetele peste trupul lui.

– Cel puțin din motivul ăsta. Trebuie să ne comportăm cum se cuvine...

– Pot să fac asta. Vreau să petrec cât mai mult timp cu tine. La plajă nu va trebui să dispar din cauza unui telefon. Va fi o ocazie bună să-l cunoști pe Jason mai bine.

– OK. O voi anunța. Privi la ceasul de pe noptieră. Trebuie să ajung acasă.

Se rostogoli peste ea.

– Trebuie să fac plinul rezervorului. Ce zici dacă ne oprim puțin pe drum?

capitolul 15

– Dumnezeule, ce plictisitor e! Nu-mi vine să cred că ne vom petrece tot weekendul aici!

– Madison, ce-ar fi să încerci măcar să te bucuri de moment? întrebă Kelley, recunoscătoare că Serena era cufundată în paginile unui roman de dragoste – sau

pretindea să fie – şi nu acorda atenţie lui Madison, care pufnea încontinuu şi-şi dădea ochii peste cap. Toate trei stăteau pe şezlongurile acoperite cu prosoape în timp ce Jack şi băieţii pescuiau în apropiere, la marginea golfului.

Ajunseseră cu o seară în urmă, în camioneta Serenei. Aşa cum îl descrisese, locul era un colţ de rai. Construită pe piloni, zona inferioară era practic o zonă de depozitare cu o scară interioară de unde se urca la etajul superior. Acolo se aflau bucătăria, livingul înconjurat de ferestre, un balcon şi un dormitor mare. La etajul doi se aflau încă trei dormitoare şi scara îngustă care ducea la mansardă. Serena avea propria cameră. Kelley şi Madison stăteau împreună, băieţii oscilau între dormitorul lor şi mansardă, care era atât de mică încât abia le încăpeau sacii de dormit.

– Acum, pe bune, cine vine toamna la plajă? întrebă Madison. Este penibil. Apa este prea rece pentru a înota şi nici nu este suficient de cald ca să te bronzezi.

– Madison, am venit să ne relaxăm, să ieşim...

– Să ne plictisim!

Kelley scrâşni din dinţi. Trebuia să îi atragă atenţia asupra comportamentului său, dar în acelaşi timp trebuia să găsească o cale să o facă să se bucure de moment.

– Mergi să pescuieşti cu băieţii.

– Bleah! Nu prea cred. Folosesc momeală vie. Viermi sau râme sau ceva care scoate un sunet înfiorător în cutie. Este barbar.

– Sunt sigură că-ţi va aşeza el momeala.

– Plictisitor!

– Madison, ce-ar fi să încerci măcar să te comporţi frumos? Este foarte drăguţ din partea lor că ne-au invitat...

– Mai degrabă aş merge la o înmormântare.

– Se rezolvă, spuse Serena.

Madison făcu ochii mari, iar Kelley încercă să-şi reţină un zâmbet. De ce părea pentru toţi ceilalţi atât de simplu s-o pună la locul ei pe copila asta? Kelley se descurca uşor cu o clasă de treizeci de elevi, însă se simţea depăşită de o adolescentă de 16 ani care era acum în custodia ei. Poate pentru că îşi dorea atât de mult să fie o mamă bună pentru Madison eşua atât de des.

Jack se îndepărtă de băieţi şi se apropie de Kelley, Serena şi Madison. La fel ca băieţii, purta blugi, un tricou alb, adidaşi şi o şapcă cu blazonul echipei Houston Texans, taurul alb-roşu. El şi băieţii se asortaseră, relaxându-se cât de mult puteau.

– Vă distraţi? întrebă Jack.

– Da, răspunseră Kelley şi Serena în acelaşi timp, puţin cam prea entuziasmate după părerea lui Kelley, ca şi cum amândouă anticipau protestul lui Madison şi încercau să îl suprime.

Madison se cufundă şi mai mult în şezlong, cu braţele la piept.

– Care-i faza, puştoaico, nu te distrezi?

– N-am cu cine.

– De obicei nu e multă lume în zonă. De aceea ne şi place. Dar poţi merge în zona în care se face surf. Pe acolo vei putea întâlni nişte oameni.

– Poate n-ai observat, dar nu mai suntem chiar în plină vară.

– Şi ce dacă? Distracţia nu este sezonieră.

– De parcă tu ai şti ceva despre distracţie.

– Madison... începu Kelley, dar Jack îi făcu semn cu mâna.

– Ştii ceva, puştoaico, m-am cam săturat de atitudinea ta. Dacă nu-ţi revii până număr la trei, te arunc în apă.

Madison bombăni.

– Mda, sigur...

– Unu.

Madison se ridică în picioare.

– Nu mă vei arunca în apă. Este prea rece.

– Doi.

– Încerci să mă intimidezi.

– Trei.

Madison o luă la fugă, cu Jack pe urmele ei. Încercă să scape de el, dar o ajunse imediat şi o ridică pe umăr.

Ţipând, Madison îl lovea în spate în timp ce el se îndrepta spre apă.

– Kelley! Spune-i să-mi dea drumul! ordonă Madison.

Kelley se ridică doar să vadă mai bine, şi nu făcu decât să ridice din umeri, neajutorată. Jack făcea ceea ce Kelley visase să-i facă lui Madison de când ajunse-seră acolo.

– Nu ai curaj să mă arunci...

– Nu? întrebă Jack, apropiindu-se de mal. Priveşte-mă!

Cu o mişcare bruscă, o prinse în braţe, ca pe un bebeluş.

– N-ai îndrăzni! repetă Madison.

Dar îndrăzni. Când începu să strige speriată, era deja în apă.

– Nu ştiu să înot!

Jack înjură şi se aruncă în apă imediat, ajungând la suprafaţa apei aproape în acelaşi timp cu Madison, încercând să o salveze.

Râzând, se îndepărtă de el şi începu să înoate spre mal.

– Fraiere!

Se căţără pe dig. Jason şi Riker aşteptau pe mal, râzând în hohote, tăvălindu-se pe jos.

– A fost tare, spuse Serena, chicotind.

– Vei plăti pentru asta, puştoaico! o ameninţă Jack, fără putere. Şi voi, picilor, veţi urma dacă nu vă potoliţi!

Madison se întoarse, mergând cu spatele.

– Fraiere!

– Dar măcar te-ai distrat, nu-i aşa? îi strigă Jack în timp ce urca pe dig.

– Ai vrea tu! Mă duc să fac duş şi o să folosesc toată apa caldă!

Grăbi pasul, ajunse la şezlong şi-şi înşfăcă prosopul.

– Madison, eşti bine? întrebă Kelley.

– Sigur. Zâmbi larg. Ce fraier e! Chiar voi folosi toată apa caldă. N-are decât să tremure de frig toată după-amiaza, că n-o să-mi pară rău!

Privind-o uimită pe Madison care, fericită, alerga în casă, Kelley luă prosopul pe care stătea ca să i-l ofere lui Jack. Măcar atât putea face pentru el, având în vedere că în casă exista doar un duş şi că Madison avea să folosească toată apa caldă.

Scuturând din cap, se îndreptă spre Jack.

– Nu ştiu cum ai reuşit, dar chiar ai făcut-o să zâmbească!

– Nu pun botul la toanele ei.

Îşi dădu jos tricoul ud, scoţând în evidenţă o musculatură de invidiat. Ce specimen arătos! Muşchii i se umflară în timp ce îşi storcea tricoul.

– Diavoliţa asta chiar va folosi toată apa caldă! Arătă spre prosopul pe care Kelley îl ţinea în mână. Hai să facem schimb!

– Oh! Râse, jenată că fusese prinsă holbându-se la el. De asta l-am şi adus.

Îşi şterse pieptul şi braţele, întinzându-se pentru a ajunge şi la spate. Ceva apăru pe umărul lui stâng, apoi dispăru.

– Ce-a fost aia? întrebă Kelley.

Rămase nemişcat.

– Ce? A, nimic.

Apoi începu să se şteargă iar. Kelley clătină din cap şi se apropie de el.

– Nu, am văzut ceva. Era un tatuaj?

– Nu e nimic important. Ceva ce mi-am făcut în armată.

Nu-l observase înainte pentru că se văzuseră numai în întuneric şi realiză că mereu stătuse cu faţa spre ea. Nu se gândise la asta înainte, deoarece şi ea avea secretele ei pe care dorea să le ţină ascunse, dar acum se întreba dacă o făcuse intenţionat.

– Jack, lasă-mă să-ţi văd spatele!

– Am spus...

– Lasă-mă să văd!

Oftând, se întoarse uşor, arătându-i umărul stâng, iar ea realiză imediat de ce nu-şi dorise ca ea să vadă. Îşi trecu degetul peste numele ei înscris într-o inimă frântă.

– Cred că te-a durut, spuse ea încet, nesigură dacă se referea la tatuaj sau la inima frântă.

– Nici nu-mi amintesc când l-am făcut. M-am îmbătat într-o noapte şi m-am trezit cu el.

Se dădu înapoi să-l privească în ochi.

– Inima aia frântă este a ta sau a mea?

– Mai contează?

– Presupun că nu. Cred că Stephanie n-a fost prea încântată.

– Nu-i păsa deloc ce făceam. Singurul căruia i-a păsat a fost un tip din unitatea mea al cărui nume de familie era Kelley. Nu era prea deştept şi a crezut că mi-am făcut tatuajul pentru că voiam să mă dau la el.

– Pe bune?

Zâmbi.

– Pe bune!

Îşi puse mâna peste pieptul lui, în dreptul inimii.

– Uneori, Jack, uit că poate n-am fost singura care a suferit.

Îi cuprinse obrazul în palmă şi mângâie buzele cu degetul mare.

– Ştii, avem o regulă. Dacă o persoană nu zâmbeşte, este aruncată în apă.

Nu se putu abţine să nu zâmbească.

– N-ai îndrăzni!

Aplecându-se, îi şopti la ureche:

– Nu mă provoca! Apoi vom putea face duş împreună, pe motiv să vrem să economisim apa caldă.

– Mi-ai promis că te vei comporta corespunzător, îi reaminti ea.

– Da, dar mi se pare tare greu să-mi ţin promisiunea. Poate ne putem întâlni sub cerul înstelat diseară.

– Poate nu, spuse ea, îndepărtându-se. Madison doarme iepureşte.

– Doi sau patru, doi sau patru, doi sau patru, incanta Madison.

Stând la măsuţă, Jack scutură zarurile din mână. Băieţii vruseseră să joace Monopoly. La opt ani nu prea înţelegeau strategia jocului, ci voiau neapărat să aibă proprietăţi multe şi de aceeaşi culoare. Serena era mai degrabă îndrumător decât adversar, chiar dacă juca în continuare, ţinând cu dinţii de patru gări. Kelley fusese eliminată din joc mai devreme. Jack nu mai întâlnise pe nimeni care să înconjoare de trei ori tabla de joc fără să ajungă pe o proprietate sau pe una dintre utilităţi. Era un magnet pentru Şansă sau Cufărul comunităţii.

Madison îşi modifică incantaţia.

– Park Place sau Board-walk.

– Nici o şansă, puştoaico! spuse Jack. Aruncă zarurile. Dublă de doi.

– Te-am prins! ţipă Madison. Lovi cu pumnul în aer, mai energică decât o văzuse Jack până atunci. Board-walk. Hotel. 2 000. Pocni din degete. Hai, amice, dă-mi-l!

Frecându-şi palmele, Jack îşi privi grămăjoara mică de bani şi proprietăţile ipotecate.

– Se pare că m-ai scos din joc!

Madison îi luă cei şapte dolari şi proprietăţile şi începu să aranjeze totul pe partea ei de masă ca şi cum

ar fi fost un magnat. Jason şi Riker şuşoteau, iar Jack ştia, din experienţă, că-şi puneau la cale strategia. Se vor alia şi se vor sacrifica unul pentru celălalt dacă va fi nevoie. Erau băieţii împotriva adulţilor, iar adulţii mai aveau mult până să câştige jocul.

– Aveţi un nou şerif în oraş, băieţi! îi anunţă Madison.

Chicotind, Jack se ridică de la masă şi se apropie de Kelley. Se ghemuise într-un scaun, citind.

– Se va întuneca în curând, îi spuse el. Trebuie să merg după nişte lemne ca să fac focul mai târziu. Vrei să vii cu mine?

Zâmbind uşor, Kelley îi întinse mâna, iar el o trase spre el. Coborând, Jack luă un sac de pânză pe care îl folosea pentru a căra lemnul. Nu avea nevoie de prea mult. Aveau lângă casă o stivă de lemne. Deschise uşa, aşteptă ca ea să iasă, apoi o urmă.

Luând-o de mână, o duse pe drumul nisipos care ducea spre golf. Era ciudat cât de intim era sentimentul dat de degetele lor împreunate, de palmele unite. Obişnuia mereu să ţină fata de umeri, trăgând-o spre el. Îl făcuse mereu să se simtă puternic, protector, marcându-şi teritoriul.

Fără să înţeleagă prea bine de ce, gestul de a o ţine pe Kelley de mână i se părea cel mai potrivit.

– Deci, când îi vei spune lui Madison despre noi? întrebă el.

Îşi întoarse privirea spre el.

– Nu ştiu.

– Este isteaţă, Kelley. Nu va dura mult până când va băga de seamă singură.

– Ştiu. Doar că nu sunt sigură dacă vestea o va încânta.

– Uneori copiii sunt greu de mulţumit.

Îşi sprijini capul de braţul lui.

– Știu, dar relația mea cu Madison este importantă. În ultima vreme lucrurile s-au mai așezat și mi-ar plăcea să dureze cât mai mult. Nu sunt ca tine, Jack. Se pare că tu ai un talent înnăscut pentru a fi părinte. Ești atât de bun cu băieții și cu Madison. Tu ești tatăl perfect, iar eu mama neputincioasă.

– Nu te judeca atât de aspru, spuse Jack. Ești sora lui Madison, nu mama ei. Probabil că îi aranjai părul și o lăsai să-ți împrumute fardurile când erați mai mici. Brusc lucrurile s-au schimbat, și ei îi vine greu acum să te asocieze cu o figură autoritară. În ceea ce privește relația mea cu ea, m-a privit de la început ca reprezentând autoritatea. De ce crezi că-mi spune șeriful?

– Credeam că o spune ca să te enerveze.

– Probabil și de asta, sunt sigur. Dar ziua în care îmi va spune Jack va fi și ziua când voi intra în bucluc, căci va fi ziua în care îmi voi pierde autoritatea în fața ei.

– Cred că nu este atât de important cum ți se adresează. Cred că de fapt, fără să vrea, te respectă.

O privi.

– Dar tu?

Își ridică și ea privirea spre el.

– Mereu te-am respectat, Jack. O spun fără invidie. Recunosc că respectul a crescut. Acum, când te văd cu Jason, sunt atât de impresionată de modul în care te comporți cu el. Mereu am crezut că cei care au fost abuzați în copilărie vor sfârși prin a abuza pe alții la rândul lor.

– Am fost neglijat, nu abuzat.

– Neglijența este o formă de abuz. Te amăgești dacă crezi că nu este așa. Și eu am urmat câteva cursuri de psihologie, să știi.

Ajunseră la țărm, acolo unde apa spăla nisipul. Vântul nu crease dune de nisip, și aducea mirosul mării care, deși nu era mereu plăcut, era un semn de viață.

Jack privi spre orizont, acolo unde soarele începuse să apună.

– Nu l-ar fi păstrat, Kelley. Se întoarse spre ea. Stephanie. După ce l-a născut pe Jason, nu intenționa să-l păstreze. Cum să-ți dai copilul?

Kelley îi strânse mâna.

– Tu l-ai păstrat.

El încuviință din cap.

– Mi-era atât de teamă să nu-l scap, dar el mă privea fără să clipească, cu ochii lui negri. Citeam în ochii lui încredere și, în acele clipe, asta era mai puternică decât iubirea. M-a făcut să mă simt invincibil. Chiar am încercat ca relația mea cu Stephanie să funcționeze.

Lui Kelley îi dădură lacrimile și clipi, pentru a le înlătura.

– Mă bucur că ai făcut-o și regret că n-a mers.

– Eu nu. Avea tot felul de toane. Doctorii au spus că era depresivă. Nimic din ceea ce făceam nu părea s-o mulțumească. Poate era bipolară. Nu știu. În ziua în care și-a făcut bagajele mă gândeam că poate ar fi trebuit să simt povara creșterii unui copil de unul singur. În schimb, m-am simțit ușurat. Ciudat, nu? Cum să te simți ușurat când cineva te abandonează?

– Cred că Stephanie a fost o proastă.

„Poate că toți am fost."

Luă o scoică și o aruncă în mare. Unele lucruri erau mai ușor de spus fără să privească persoana în ochi.

– Nu te-am uitat niciodată, Kelley.

Nu auzi decât zgomotul oceanului și șoapta vântului. Apoi simți mâinile ei îmbrățișându-l. Ea veni în fața lui pentru a-i găsi privirea.

– Nici eu nu te-am uitat, Jack. Am încercat. Dumnezeu mi-e martor că am încercat.

Luând-o în brațe, o sărută. Lăsaseră trecutul în urmă. Jack începuse să privească viitorul cu speranță.

capitolul 16

Kelley era aşezată pe o pătură, cu picioarele ghemuite sub ea, încercând să-şi amintească ultima dată când se simţise atât de relaxată, atât de liniştită. Vântul răcoros sufla din spate, iar focul plăpând dansa în faţa ei, încălzindu-i mâinile şi prăjind bezelele.

Madison stătea lângă ea şi chiar şi ea părea mulţumită. Jack stătea aproape, ajutându-l pe Jason să coacă bezelele pe un umeraş de sârmă care fusese îndreptat. Erau atât de relaxaţi, se simţeau atât de confortabil, încât ea realiză că obişnuiau să facă asta des. În faţa lor se aflau Serena şi Riker, făcând acelaşi lucru.

Băieţii se urcaseră pur şi simplu în braţele lor, fără să roage, fără să ceară, ca şi când ar fi fost un ritual bine cunoscut.

Această imagine o făcu pe Kelley să regrete faptul că ea nu avusese parte de astfel de momente cu Madison. Jack avea dreptate. Uitase să fie sora lui Madison şi se transformase în mama ei fără o bază solidă a acestei relaţii. De ce se mai mira atunci că se ciondăneau frecvent, încercând să înţeleagă dinamica noii lor relaţii? Se simţi ruşinată că Jack era un tată mai bun decât ar fi putut ea vreodată să fie mamă.

Se întreba dacă pasiunea pe care o văzuse în ochii lui se va răci dacă îi va spune de ce îi era atât de greu să se înţeleagă cu Madison. Sau se va oferi să o ajute? Existau atâtea motive pentru care considera că nu-l merită... iar principalul motiv stătea în braţele lui.

– Perfect, tată, zise Jason în timp ce el şi Jack analizau bezelele maronii.

– Lasă-le să se răcească puţin! îi reaminti Jack, aşa cum făcea de fiecare dată când terminau de pregătit desertul.

Kelley nu-şi putea lua ochii de la ei. Parcă erau un tablou de Norman Rockwell, şi se gândi că avea să-şi

amintească mereu de seara asta. Liniștea. Perfecțiunea. Tată și fiu care se adorau în mod evident.

Imaginea era dulce-amăruie, căci ea nu avusese parte de astfel de momente. Voise s-o ia pe Madison în brațe, să o strângă la piept – era singura care îi mai rămăsese –, să se întoarcă în timp la zilele când Madison era mai mică, mai inocentă, când nu ar fi refuzat o dezmierdare.

Îl privi pe Jack îndesându-și în gură chestia aia lipicioasă, apoi își întoarse privirea spre ea, lingându-și încet degetele. Avu senzația că, dacă nu ar fi fost însoțiți, i-ar fi propus ei să i le lingă.

– Îmi mai dai una, tată? întrebă Jason.

Jack își îndreptă iar atenția spre fiul lui.

– Nu, cred că e suficient.

Jason bombăni. Jack bombăni.

– Ah, tată!

– Ah, amice!

Jason se ghemui și mai mult în brațele lui Jack.

– Mi-aș dori să stăm mai mult.

– Nu se poate, spuse Jack. Luni trebuie să mergi la școală.

– Am putea chiuli.

– Nu prea cred. Legea m-ar obliga să vă arestez chiar eu dacă ați face asta.

Jason bombăni iar.

– Ce lege tâmpită!

– Și totuși, asta-i legea.

– Când voi fi mare, o să schimb legile.

– Credeam că vei pilota avioane de luptă.

– Și asta.

Zâmbind, Jack îi ciufuli părul.

– Cred că nici tu nu știi ce vrei, dar momentan este în regulă.

– Riker și cu mine...

– Eu și Riker... spuseră Kelley și Jack în același timp.

O privi şi zâmbi larg.

– Ai grijă cum vorbeşti, spuse Jack. Avem o profesoară de engleză cu noi.

– Având în vedere că l-ai corectat imediat, nu cred că ai nevoie de mine neapărat.

– Oh, ba da, am nevoie de tine, spuse el domolindu-şi vocea, simţindu-se în cuvintele lui un sens ascuns.

– Riker şi cu mine... adică noi doi vom sta treji toată noaptea, da?

– Sigur, fu de acord Jack, surprinzând-o pe Kelley cu răspunsul lui.

Bănuise că, deşi nu era atât de strict cu ora de culcare în weekend, nu avea să fie atât de îngăduitor.

Jason se aplecă şi bătu palma cu Riker, apoi se întoarse în braţele lui Jack.

– Şi acum ce facem, şerifule? întrebă Madison în timp ce verifica dacă i s-a răcit bezeaua. Spunem poveşti de groază, cântăm cântece de tabără?

– Poveşti de groază! strigară ambii băieţi.

– Nu cred că aş mai putea dormi dacă am spune poveşti de groază, zise Serena. Dar ştiu o poveste nouă despre un vrăjitor.

– Bine! spuseră din nou băieţii la unison.

În timp ce Serena îşi începu povestea, Jack se aplecă spre Kelley şi-i şopti:

– Serena este un bun povestitor.

– Chiar îi vei lăsa să stea toată noaptea?

Clătină din cap şi şopti:

– Cel mult încă o jumătate de oră.

Mimă că pune capul pe pernă şi închide ochii, sugerând ce aştepta să se întâmple. Fiul lui avea să adoarmă în ciuda dorinţei lui de a sta treaz toată seara. Apoi Jack deschise ochii.

– Îmi aleg bătăliile. Ce sens ar avea să ne luăm la harţă pentru o cauză pierdută?

Povestea Serenei trecea pe la urechile lui Kelley în timp ce analiza profilul celor doi. Oricât s-ar fi străduit, nu reuşea să vadă nici o asemănare fizică. Jason se lupta să-şi ţină deschişi ochii lui negri. Ochi negri, pe când ai lui Jack era albaştri, iar ai lui Stephanie erau chiar de un albastru mai deschis. Nu, nu era aşa. O înşela memoria.

Exact aşa cum prezisese Jack, după aproximativ douăzeci de minute de la începerea poveştii, Serena se opri şi oftă.

– Nu cred că sunt J.K. Rowling.

În lumina focului, Kelley văzu că băieţii adormiseră.

– N-o lua personal, spuse Jack. A fost o zi lungă. Îl duc pe Jason în mansardă şi mă întorc şi după Riker.

– Cred că mă descurc dacă Kelley şi Madison mă ajută să mă ridic.

Deşi Jack nu părea să aibă nevoie de ajutor, Kelley îi întinse mâna şi-l sprijini în timp ce încerca să se ridice. Apoi, împreună cu Madison, o ajutară şi pe Serena.

– Aşteaptă aici, îi ordonă Jack. Ai grijă de foc. Mă întorc şi eu după ce-l bag în pat.

Încuviinţând, Kelley îşi încrucişă braţele sub sâni şi privi cu regret ceea ce ar fi putut să fie, în timp ce Jack şi Serena se îndreptau spre casă.

– Nu mi se pare corect că s-a oprit din povestit doar pentru că băieţii au adormit, bombăni Madison. Noi eram încă treji.

– Te interesa povestea? întrebă Kelley.

Uneori Madison părea atât de matură, şi alteori copilul din ea reuşea să iasă la lumină.

– Nu chiar. Mă rog, era o poveste de copii, dar voiam să aflu cum va scăpa eroul de vrăjitor. Părea interesant.

Kelley îi frecă umărul.

– Poate o convingem să termine povestea când se întoarce. Se aşează pe pătură şi bătu locul de lângă ea.

Stai jos. N-am petrecut deloc timp singure de când am ajuns aici.

Când Madison se așeză lângă ea, Kelley se apropie și o îmbrățișă. Se simți atât de bine.

– Cu ce ocazie? întrebă Madison, încercând să se elibereze.

– Pur și simplu, aveam nevoie de o îmbrățișare, spuse Kelley.

Toți ceilalți aveau copii pe care să-i îmbrățișeze. Ea de ce nu ar avea?

Madison aruncă ceva în foc. Kelley nu-și dădu seama dacă era o piatră sau o bucată de lemn. Văzu doar ceva mic în aer care ateriză în flăcări.

– Kell?

– Da?

– Știu că ai spus că între tine și șerif nu e nimic, dar mi se pare cam ciudat că brusc e prezent în viața noastră permanent.

– Nu e permanent, protestă Kelley.

– Aproape. Adică, din noaptea aia...

Vocea i se pierdu.

– Din noaptea în care ai ajuns la secție? completă Kelley. Poate ar fi trebuit să stai acasă în noaptea aia.

Madison începu să adune niște ațe din pătură.

– Nu-mi pasă ce spui. Între tine și șerif este ceva... și cred că a început înainte de noaptea aia.

Relația lui Jack cu fiul său era atât de sinceră. Sinceritate totală. Kelley nu și l-ar fi putut imagina pe Jack mințindu-l pe Jason. Își dorea atât de mult să poată spune același lucru despre relația ei cu Madison, dar promisese ceva părinților ei și era obligată să respecte acest lucru, chiar dacă ei nu mai erau în viață. Dacă nu putea fi complet sinceră cu Madison, se gândi că ar fi putut să fie măcar puțin mai sinceră. Își trosni degetele și inspiră adânc.

– Îl plac pe Jack. Mereu l-am plăcut. Chiar și când era elevul meu.

Madison își întoarse privirea de la foc și se concentră la ceea ce-i spunea Kelley.

– Deci, când era elevul tău, tu și el...

– Nu! Kelley clătină din cap, decizând că putea fi sinceră omițând anumite detalii și ocolind miezul problemei. Recunosc că m-am simțit atrasă de el, dar nu eram dispusă să trec peste principiile mele și să încalc etica pentru a-mi satisface nevoile.

– Domnișoara Corectitudine, o ironiză Madison.

– Vreau să pot să trăiesc cu mine, Madison.

Învățase cu mult timp în urmă cât de greu putea fi dacă lua o decizie greșită. O explicație pentru îngrijorarea ei față de comportamentul lui Madison era faptul că și ea făcuse ceva la fel de iresponsabil – și plătise scump. Unele decizii nu puteau fi schimbate.

– Deci tu ai respectat regulile, iar el a plecat, spuse Madison.

– Să zicem. M-am străduit să păstrez distanța între noi cât timp mi-a fost elev. La scurt timp după absolvirea liceului s-a însurat, deci nu am avut timp să începem o relație de durată. Acum nu este căsătorit, drumurile noastre s-au intersectat din nou – mulțumită năzbâtiei tale de acum câteva săptămâni – și mi se pare destul de greu să păstrez iar distanța.

– Cred că ar fi inteligent din partea ta s-o păstrezi. Adică, de ce ai începe ceva dacă ne vom muta înapoi în Dallas?

– Încă n-am hotărât asta, îi reaminti Kelley.

– Mi-ai spus că dacă nu mai intru în vreo belea...

– Și faci progrese...

Madison oftă, își strânse genunchii la piept, își sprijini bărbia de genunchi și privi focul.

– Știi, puștiul șerifului nu seamănă deloc cu el.

Deci nu fusese singura care să observe.

– Cred că are zâmbetul lui Jack.

Kelley credea însă că asta se putea învăța, că un copil putea imita zâmbetul pe care îl văzuse încă de la naștere.

– Probabil. Studiem ereditatea la biologie.

– Genetica nu este o știință exactă...

– Sigur că este, Kelley. Este o știință exactă. De aceea geneticienii pot manipula genele.

– Vreau să spun că procesul nu este atât de simplu cum este descris în cărțile de biologie. Îți amintești de discuția despre transmiterea cheliei pe cale maternă.

– Așa este. Dar știi, noi două semănăm mult cu mama. Părul meu este puțin mai închis la culoare, dar avem ochii ei. Ai zice că, având tați diferiți, n-ar trebui să semănăm așa mult.

– Dar semănăm, spuse Kelley, negăsind altceva de zis.

– Da, semănăm. Deci presupun că nici fiul șerifului nu este obligatoriu să îi semene. Probabil că genele mamei lui au fost cele dominante.

– Probabil asta e explicația.

Madison privi iar spre foc.

– Kell, ai făcut vreodată ceva ce nu trebuia?

Inima lui Kelley tresări și înghiți nodul care i se pusese brusc în gât. Nu-i putea mărturisi lui Madison toate greșelile sale.

– Sigur. Toți avem momente de slăbiciune sau momente când judecăm greșit.

Madison își întoarse iar privirea spre ea.

– Ce-ai făcut?

Kelley simți că era un moment în care se puteau apropia mai mult. Voia să știe ce căuta Madison: iertare sau confirmare. Își dorea să-și poată mărturisi toate imperfecțiunile, să scape de povara păcatelor – dar nu putea, nu acestei persoane atât de importante de lângă ea.

– Am fumat o țigară în baia fetelor când eram în clasa a zecea.

Madison gemu.

– Ce penibil!

– Știu, spuse Kelley. Mi-a fost atât de frică să nu mă prindă...

– Nu, vreau să spun că e penibil să spui că ăsta a fost cel mai mare păcat al tău. Mă gândeam că ai făcut ceva foarte grav.

– Ce ar fi pentru tine foarte grav, Madison?

– Dacă trebuie să întrebi, înseamnă că n-ai făcut-o. Merg să dau o tură.

Se ridică.

– Vin cu tine, spuse Kelley.

– Am nevoie să fiu singură, zise Madison.

– Unde mergi?

– Până la apă.

Părea ceva sigur, și Kelley încuviință din cap.

– Nu te îndepărta!

– Dumnezeule, Kelley, îmi doresc atât de tare să încetezi să te mai comporți ca o mamă!

O urmări pe Madison dispărând în întuneric. Și ea își dorea să se comporte altfel, dar era al naibii de greu.

Auzi pași grei în spate și privi peste umăr. Jack se apropia de ea.

– Unde-i Madison? o întrebă.

– A plecat să dea o tură. Crezi că este în siguranță?

– Desigur!

Se așeză în spatele ei, cuprinzând-o între coapse, trăgând-o în brațe și sprijinind-o de trupul său.

– Ești cald, spuse ea.

– Iar tu rece. O sărută pe ceafă, făcând-o să simtă fior de dorință pe șira spinării.

– Unde e Serena?

– Înăuntru, citește, îi supraveghează pe băieți.

– Nu cred c-ar trebui să stai atât de aproape de mine, spuse ea. Dacă se întoarce Madison...

– Te încălzesc doar, te sprijin. Relaxează-te, Kelley!

Aşa făcu, sprijinindu-şi capul de umărul lui, împreunându-şi braţele peste ale lui. Era plăcut, foarte plăcut să o ţină în braţe, să îl simtă atât de aproape. Se ghemui şi mai mult în braţele sale.

– Îmi place să te văd interacţionând cu Jason. Te recunosc în zâmbetul lui.

– Şi doar acolo. Şi oricum cred că şi acela este învăţat.

Kelley se răsuci până când îi putu surprinde privirea, în timp ce flăcările dansau pe chipul lui, luminându-i trăsăturile bine definite, dar insuficient de puternice pentru a-i evidenţia şi culoarea ochilor ascunsă în umbra nopţii.

Cu atingeri uşoare, el îi îndepărtă părul de pe faţă.

– Mă surprinde că nu ai realizat până acum. Nu sunt cel care a lăsat-o gravidă pe Stephanie, spuse el încet.

Deşi uluită, nu-i puse la îndoială cuvintele, nu când ochii lui Jason aveau culoarea ciocolatei.

– Dar a spus că...

– Cred că aşa a crezut, că eu am fost acela.

Cu ochii în lacrimi, îl mângâie, sprijinindu-şi capul pe gâtul lui.

– O, Jack, îmi pare atât de rău!

– Pentru ce? îi şopti el la ureche.

– Te-am urât, te-am urât pentru ceea ce ai făcut...

Îi întoarse faţa spre el, pentru a o putea privi în ochi.

– Paternitatea lui Jason nu schimbă cu nimic ce-am făcut în noaptea balului, Kelley.

– Dar nu erai obligat să te însori cu ea. Dacă nu aş fi insistat...

O opri, acoperindu-i buzele cu degetul.

– Dacă nu m-aş fi însurat cu Stephanie, nu l-aş fi avut pe Jason. Este una dintre cele mai importante persoane din viaţa mea, alături de tine. Kelley Spencer.

cea care își urmează calea, indiferent cât de dificil devine drumul.

– Nu, Jack, nu mă pune pe un piedestal.

– De ce? Pentru că nu reușești să-i faci față surorii tale?

Clătinând din cap, îl strânse și mai tare în brațe. Nu-i putea spune adevărul, nu-i putea mărturisi păcatele. În schimb, își găsi liniștea în forța și căldura trupului său, știind că nu-l merita pe acest bărbat remarcabil care *alesese* să fie tată, pe când ea alesese să nu fie mamă.

În fața focului pe cale să se stingă, Jack o alina pe Kelley. Nu înțelegea de ce plângea. Presupunea că putea să facă un test ADN pentru a-și confirma suspiciunile în ceea ce privea paternitatea lui Jason, dar adevărul privind originile băiatului încetase să mai conteze în clipa când mâna minusculă a bebelușului îi apucase degetul mare și el îl privise fără să clipească, cu ochii de un albastru-închis. Jack știa că majoritatea copiilor se nasc cu ochi albaștri. Se gândise că, în timp, culoarea avea să se schimbe și să semene cu a lui și nu cu a lui Stephanie. Se schimbaseră, dar, încet și sigur, deveniseră căprui. Până atunci, pentru Jack puteau să devină violeți, că tot nu i-ar fi păsat. Îl iubea pe copil. Și dacă știa cine era tatăl copilului, Stephanie nu mărturisise, insistând mereu că Jack fusese cel care o lăsase însărcinată. Mai târziu anunțase că nu-i voia nici pe el, nici pe copil, și asta nu făcu decât să le ofere celor doi încă un lucru în comun: o mamă care nu-i dorise.

Jack era hotărât să-i ofere lui Jason tot ce el nu avusese. Eșuase însă în a-i oferi o mamă lui Jason. Jack căutase. Își dăduse întâlniri și chiar luase în considerare câteva femei pentru rolul de soție, dar în cele din urmă, nu se potriviseră... pentru că nici una dintre ele nu-l privise așa cum o făcuse Kelley. În acea zi, în rulotă,

ea văzuse dincolo de zâmbetul studiat, de infatuare, de privirea lui aspră, îi văzuse vulnerabilităţile şi, în loc să-i plângă de milă, îl provocase. Nu-l slăbise deloc, iar el o iubise pentru asta.

Îmbrăţişaţi, îşi apropie capul de al lui, atingându-şi obrajii.

– Hei, nu este grav, să ştii. Este un copil grozav.

Kelley îşi ridică privirea.

– Este un copil minunat, iar tu eşti un tată minunat. Mi-aş dori să am tăria ta.

– Glumeşti? Eşti mai tare ca piatra!

Îşi şterse obrajii.

– Nu când vine vorba despre Madison. Ea este punctul meu sensibil.

– Nu fi atât de dură cu tine. Încă mai ai timp să te obişnuieşti.

– Weekendul ăsta a ajutat mult.

– Trebuie să mai venim. Data viitoare însă, venim singuri.

Râse încet şi îl muşcă uşor de bărbie.

– Pentru tine totul se rezumă la sex?

– Absolut! Şi observ că am reuşit să mă abţin.

– Cred că meriţi o răsplată.

– Da?

– Da!

Buzele ei le atinseră pe ale lui, uşoare ca atingerea unui fluture, mai mult o tachinare decât o promisiune.

– Dacă ai de gând s-o faci, fă-o! îi spuse el. Altfel...

Îi acoperi gura, acceptându-i provocarea. Avea gust de bezele şi de fum, sau poate era doar focul pe care îl aprindea în el cu fiecare mişcare îndrăzneaţă a limbii ei.

Provoca dependenţă şi era al naibii de sexy. Îi mângâie uşor spatele, coborî şi îi apoi cuprinse fundul. Delicat, dar ferm. Aşa cum îi plăcea. Un funduleţ ferm

îndesat în acei blugi – şi el ar da orice să scape de ei în acel moment.

Ţinând-o pe loc, se rostogoli până când o întinse pe jos, întinzându-se deasupra ei fără să înceteze să o sărute, fără să-şi oprească asaltul senzual. Degetele ei se strecuraseră în părul lui, ca şi cum ar fi încercat să-l ţină lângă ea. Oricum, ultimul lucru la care el se gândea era să plece. O dorea atât de mult, cum nu mai dorise nimic până atunci. Respirând cu greu, o sărută pe gât, coborând până la anchiorul cămăşii, atât de tentat să descheie nasturii şi să-şi continue explorarea.

– Jack, Madison...

– Ce-i cu ea?

– Poate veni în orice moment.

– Trimite-o în pat. I-a trecut ora de culcare.

Râzând, îi cuprinse faţa în mâini şi-l privi în ochi.

– Nu vreau să ne găsească astfel.

– Ne sărutăm.

– Dar dacă nu ne oprim acum...

– S-ar putea să nu ne mai oprim.

– Exact.

– Te pricepi să strici cheful omului.

O sărută profund, un sărut care să-i ajungă toată noaptea. Cu regret, se îndepărtă, iar ea se ridică în fund. Se cuibări în braţele lui, privi spre foc şi scoase un ţipăt care îl făcu să vrea să scoată pistolul pe care nu-l avea la el.

capitolul 17

– N-a fost amuzant, Madison! N-a fost amuzant deloc!

– Ba mie aşa mi s-a părut, insistă ea.

– Nu trebuia să te furişezi aşa.

În dormitorul pe care îl împărţea cu Madison, Kelley smuci păturile la o parte de pe pat. Privise spre foc şi văzuse ceva care o băgase în sperieţi. Avusese nevoie de câteva secunde s-o recunoască pe Madison, stând în faţa focului, cu braţele în sân, holbându-se la ea şi la Jack.

– Nu m-am furişat. Eraţi doar prea ocupaţi să vă giuliţi pentru a observa că m-am întors. Am crezut că o să faci pe tine de frică, spuse Madison.

Şi Kelley crezuse la fel. Îşi deschise geamantanul şi scoase un maiou şi nişte boxeri în care să doarmă.

– Cam de cât timp stăteai acolo, mai exact?

– Suficient de mult. Madison se aruncă în pat. Nu mai păstrezi distanţa, aşa-i?

Având în vedere că Madison o văzuse întinsă pe pătură, cu Jack deasupra ei, Kelley nu prea putea să o contrazică.

– Nu.

Se simţi uşurată, dar şi tristă în acelaşi timp. Apropierea de Jack îi confirma eşecul ca părinte, greşelile ei în ceea ce o privea pe Madison. I se părea ironic că, având în vedere reputaţia pe care o avusese el, mulţi ar fi crezut că nu se ridica la înălţimea ei, când de fapt adevărul era că ea nu era suficient de bună pentru el.

– Ce porcărie, spuse Madison.

Kelley râse brusc, surprinsă.

– De ce?

Madison ridică un deget.

– Vei vrea să rămâi în orăşelul acela de doi bani.

Deşi ştia că şansele să se mute înapoi în Dallas erau foarte mici, Kelley nu avea chef de o discuţie în contradictoriu sau de o ceartă, aşa că făcu un compromis.

– Poate. Poate nu. Madison, nu ştiu ce ne va aduce viitorul. A fost o zi lungă şi sunt foarte obosită. Hai să dormim, bine?

– Bine.

O lăsă pe Madison să meargă prima la baie. Până când Kelley își termină ritualul de seară, care includea spălatul dinților, demachierea, periatul părului, Madison deja stinsese luminile și se ghemuise în patul pe care îl împărțeau.

Kelley intră în cameră în vârful picioarelor și se băgă în pat. Fereastra era deschisă. Briza umfla draperiile și lăsa să intre mirosul mării. Casa era foarte aproape de golf, astfel încât Kelley putea auzi apa. O sirenă se auzi în depărtare. Un sunet singuratic care păru să aibă ecou în propria inimă.

Avea prieteni, dar chiar și cu ei punea mereu o barieră de protecție care nu le permitea să se apropie prea mult. Într-o prietenie strânsă ajungi să-ți împărtășești în cele din urmă secretele, iar Kelley avea niște secrete pe care voia să le țină închise în inima ei. Erau decizii pe care le luase cândva și de care se îndoia constant.

– Kell?

– Da?

– Îl iubești?

– Îl admir, Madison.

Avea o voință atât de puternică și o determinare la care nu se așteptase de la un bărbat cu trecutul lui. Un bărbat care abia absolvise liceul, dar care mersese mai departe, obținuse o diplomă de licență, crescându-și în același timp fiul fără sprijinul soției. Un bărbat care ocupa o funcție respectată în oraș, care implica asumarea responsabilității. Un bărbat care era un tată exemplar pentru un copil care probabil nu-i purta genele. Un bărbat care o ajuta atunci când greșea în privința lui Madison. Un bărbat dispus să le facă loc în viața lui.

– Da, continuă ea încet. Cred că îl iubesc.

Kell simți patul mișcându-se atunci când Madison se întoarse pe partea cealaltă.

– Noapte bună, Kell!

Kelley se aşteptase la mai multe întrebări, se gândea că Madison era curioasă dacă şi Jack o iubea pe ea. Era bucuroasă că Madison nu întrebase, deoarece se temea de răspuns. Nu se temea că nu o iubeşte, se temea că o iubeşte... şi că i-ar putea pierde din nou iubirea dacă nu era atentă.

Vina o măcina. În urmă cu nouă ani, Jack jurase că nu o lăsase însărcinată pe Stephanie, dar Kelley fusese prea rănită pentru a-l asculta. Copilul era dovada. Cât de mult o fi urât-o pentru că nu îl crezuse, pentru că îi impusese standarde înalte, pentru că insistase să se însoare cu fata. Ar fi urât-o însă şi mai mult dacă ar fi ştiut ce îi ascunde. Ea crezuse că o trădase, însă în seara asta realizase că ea fusese cea care îl trădase.

Kelley se trezi când abia se lumina. Madison dormea lângă ea, pierdută în lumea viselor. Se ridică din pat, se duse la fereastră şi privi spre golf. Văzu o siluetă stând pe ţărm. Cât de încet putu, astfel încât să nu o trezească pe Madison, îşi luă hainele şi merse la baie. Îşi puse repede pe ea blugi şi un hanorac. Încălţările ei abia făcură vreun zgomot în timp ce coborî cele două etaje şi ieşi. Era o dimineaţă răcoroasă, cu o briză mai puternică decât cea din ziua precedentă, ce bătea dinspre apă. Cerul abia începuse să se lumineze când străbătu distanţa dintre casă şi faleză, spre bărbatul care se afla acolo.

Nu se mişcă atunci când ea se apropie, ci continuă să privească în depărtare.

– Îmi place să stau aici, să privesc ivirea zorilor, spuse el încet.

– Este liniştitor.

– Sunetele abia se aud, există, şi totuşi nu deranjează. Îşi întoarse privirea spre ea. Nu ţi se pare că e aşa cum trebuie?

Kelley ştia că nu vorbeşte despre delfinii care se jucau în golf sau despre apa care lovea ţărmul. Vorbea despre ei, stând acolo împreună.

– Încă mă tem, Jack, dar nu la fel de mult.

– Deci există speranţă pentru noi?

Zâmbind, încuviinţă.

– Da, există speranţă.

O luă în braţe şi o sărută, în timp ce la orizont se iveau zorii.

capitolul 18

Era prima lor întâlnire oficială. Lui Kelley nu-i venea să creadă. Jack o sunase pe la începutul săptămânii să îi spună că Serena va duce băieţii în vizită la părinţii ei în weekend. Deşi era de serviciu, va avea seara de sâmbătă liberă. Ea ce planuri avea?

Ea plănuise să o trimită pe Madison în Dallas să-şi petreacă weekendul cu Ronda.

– Trec să te iau pe la şapte, îi spuse Jack. Să te îmbraci frumos.

Ceva frumos. Îi plăcuse cum suna asta. Până acum tot ce făcuseră nu impusese o ţinută elegantă. Îşi petrecu după-amiaza pregătindu-se. Îşi puse o rochie roşie, din satin, vaporoasă în partea de jos, care parcă îi dansa pe coapse. Avea mâneci lungi pentru a se potrivi cu vremea răcoroasă, dar avea un decolteu destul de adânc. Se gândea că-l va înnebuni pe Jack. Ca să fie sigură că Jack va observa decolteul, alesese un colier cu o perlă care ajungea până acolo unde începea decolteul. Se parfumase în zonele erogene şi se machiase mai mult decât de obicei. Nu-şi putea aminti ultima oară când petrecuse atât de mult timp aranjându-se.

Când auzi soneria şi deschise uşa, se simţi prost îmbrăcată.

– Oh, uau!

Nu-l văzuse niciodată pe Jack într-un sacou sport.

– Am aşteptat ani întregi să te scot în oraş, spuse Jack. Crezi că aş fi venit în blugi?

Kelley încuviinţă din cap.

– În blugi şi cu o cămaşă drăguţă.

– Asta este o cămaşă drăguţă.

– La fel şi sacoul. Îl privi. Când ai spus bine îmbrăcat, chiar la asta te-ai referit. Se dădu puţin în spate. Intră.

Jack se uită la ceasul de la mână.

– Chiar nu avem timp. Am făcut rezervare pentru ora opt.

– Există un loc în Hopeful unde poţi face rezervare?

– Mergem în Houston. Mă gândeam să luăm maşina ta. Este puţin mai romantică decât camioneta mea.

– Stai să-mi iau geanta.

Se grăbi înăuntru, îşi luă geanta şi cheile de pe canapea. Ieşi, închise uşa şi încuie. Apoi îi înmână cheile.

Aplecându-se, o sărută.

– Mi-era teamă că, dacă voi face asta înainte să încui, va trebui să anulăm rezervarea.

– Mai ai încă timp să descui.

Jack clătină din cap.

– Am aşteptat prea mult ocazia asta.

Luând-o de mână, o conduse la maşină şi-i deschise portiera. După ce se aşează, îl privi îndreptându-se spre locul şoferului şi strecurându-se la volan.

– Gata?

Zâmbi şi încuviinţă.

Băgă cheia în contact, învârti, băgă în marşarier şi privi în spate. În acel moment, când îi văzu mâna pe volan, observă că purta inelul pe care ea i-l dăruise. Întinzându-se, îi atinse degetul. El apăsă pe frână înainte să se întoarcă spre ea.

– Încă îl mai ai.

Îi zâmbi cald.

– Nu l-am mai purtat de mult timp. M-a surprins că încă îmi mai vine.

– Mi-era teamă că l-ai amanetat.

– De ce aș face asta?

– Nu știu. Ca să scapi de el și să te alegi și cu ceva bani în același timp.

– Cred că tu nu realizezi cât de mult însemni pentru mine, Kelley. Intenționez să ți-o demonstrez în seara asta.

Dădu cu spatele ieșind de pe alee, în timp ce ea se lăsă pe speteaza scaunului.

– Nu-i riscant să mergem la Houston când ești de serviciu?

– Suntem la o oră distanță și mă vor suna numai dacă va apărea ceva care să-i depășească. De obicei este un oraș liniștit, după cum știi.

– Dar dacă te cheamă....

– Atunci vom încheia seara mai devreme.

Conduse pe strada principală și apoi pe autostrada spre Houston.

– Deci, unde mergem?

– La un mic restaurant drăguț pe care mi l-a recomandat cineva. N-am mai mers niciodată acolo, dar dacă ar fi să mă iau după prețuri, atunci mâncarea ar trebui să fie foarte bună.

– Jack, nu trebuie să mă duci în locuri scumpe.

– Nu te duc acolo pentru că e scump. Mergem pentru că e drăguț. Meriți ceva frumos, Kelley.

Nu era sigură de asta. Își dori ca schimbătorul de viteze să nu se afle între ei pentru a se putea ghemui lângă el. Se mulțumi să-și pună mâna pe coapsa lui.

– Când se întoarce Madison? întrebă el.

– Mâine după-amiază. Dar Jason?

– La fel. Asta înseamnă că putem dormi până târziu.

Kelley îi zâmbi cu neîncredere.

– Şi unde plănuieşti să dormim până târziu?

– Mă gândeam să te las pe tine să decizi. În patul tău sau în al meu?

Se gândi că nu avea rost să pretindă că seara nu se va încheia cu ei în pat. Nu ar fi deranjat-o nici dacă ar fi anulat cina şi ar fi dus-o direct în pat. Dar se bucura şi de gândul că era curtată.

– Al meu.

Jack scoase din buzunarul sacoului un CD.

– Ce-ar fi să-l ascultăm?

Nu o surprinse să vadă că era melodia *I Will Always Love You* a lui Whitney Houston. Era melodia pe care dansaseră pe casa scării.

– Mă mir că l-ai găsit, spuse ea deschizând carcasa şi scoţând CD-ul, pe care îl introduse în CD-player.

– Îl am de ceva vreme.

– De câtă vreme? întrebă ea

– Oh, de vreo nouă ani.

Declaraţia lui o făcu să se simtă specială, îndrăgită.

– Încep să cred că, în adâncul sufletului, eşti un sentimental.

– Doar în ceea ce te priveşte. Dă-i drumul!

Apăsă butonul aparatului, iar melodia umplu maşina. Se întreba ce alte surprize îi mai pregătise în acea seară.

Jack nu crezuse niciodată că va intra într-un asemenea loc la braţ cu o femeie atât de frumoasă şi de graţioasă precum Kelley. Îşi dorea ca seara aceea să fie specială pentru ea, pentru ei. Restaurantul era exact aşa cum îl descrisese doamna Lambert. El şi Kelley stăteau la o masă retrasă, într-un colţ întunecat. Faţa de masă era albă, iar în centru era aşezată o lumânare înconjurată de flori. Atmosfera era rafinată, elegantă, romantică.

Comandase vinul pe care i-l recomandase doamna Lambert şi, spre surprinderea lui, chiar îi plăcea.

– Este foarte frumos, spuse Kelley.

Luând-o de mână, îi sărută palma.

– Mă bucur că îţi place.

– Mă răsfeţi.

– Asta intenţionez.

Nu-i plăcuseră niciodată restaurantele prea pretenţioase unde preţurile nu erau scrise în mediu, dar îşi dorise să îi ofere ceva ce nu avuseseră niciodată împreună. O noapte de neuitat, prima din multe, spera el.

După ce farfuriile de desert fură luate şi nota achitată, o duse sus, unde o formaţie cânta o muzică lentă, genul pe care dansau oamenii mai în vârstă. Găsiră o altă masă retrasă, comandară băuturi şi stătură acolo pur şi simplu, ţinându-se de mână, privindu-i pe alţii dansând.

– Cum ai descoperit locul acesta? întrebă ea.

– Prin doamna Lambert. Este o sursă inepuizabilă de informaţii.

– N-am fost niciodată într-un loc atât de drăguţ, spuse ea. Simt că poate ar fi trebuit să port o rochie de seară.

– Eşti frumoasă aşa cum eşti.

– Vei ajunge departe cu măgulirile, Jack.

Îi sărută degetele.

– Nu este măgulire, Kelley. Chiar cred tot ce spun.

Ea îi strânse mâna.

– Ştiu că aşa este.

– Atunci ştii şi că vorbesc serios atunci când îţi spun că vreau să dansez.

Kelley zâmbi.

– Credeam că nu mă vei invita niciodată.

O conduse pe ringul de dans, luând-o uşor în braţe, strângând-o la piept. Acest dans era diferit de cel de la Broken Wagon. Aici nu mai erau înconjuraţi de elevi. Aici nu trebuiau să-i facă faţă lui Madison.

Erau numai ei doi, mişcându-se lent, pe ritmul unul cântec care părea să ţească o vrajă în jurul lor. Îşi puse apoi capul pe umărul lui. Băuse prea mult vin,

prea mult alcool, în timp ce el fusese mai reţinut. Era sigură că motivul era faptul că trebuia să conducă în drum spre casă. Băuse numai un pahar de vin şi unul de whisky.

Era convinsă că Jack Morgan nu era perfect. Oricare ar fi fost însă defectele lui, acestea erau minuscule, imperceptibile. Era un tată exemplar, un bărbat bun. Se oferise să o ajute în relaţia ei cu Madison şi, deşi nu aveau mereu aceeaşi părere, trebuia să admită că-i respecta opinia şi uneori era chiar gata să-i dea dreptate. Îi plăcea modul în care se comporta cu Madison, cu suficient de multă fermitate. Ar fi dat orice să-i poată imita stilul. Relaţia ei cu Madison era însă foarte diferită de a lui, aşa cum şi el subliniase. Chiar şi atunci, existau faţete pe care nici el nu le cunoştea. Madison era foarte importantă pentru ea, dar începuse să realizeze că poate o punea prea des pe primul loc. Uneori, Kelley avea nevoie să se concentreze şi asupra lucrurilor pe care şi le dorea. Iar ea îl dorea pe Jack.

Muzica se sfârşi, iar Jack îi şopti:

– Mai dansăm sau mergem acasă?

– Mergem acasă.

Acasă, unde îi aştepta patul ei. Acasă, unde putea avea tot ce-şi dorea.

Lui Kelley i se păru că nu mai ajung odată acasă. Îl dorea pe Jack, îl dorea acum, îl dorea cum nu-l mai dorise până atunci. Nu era numai din cauza vinului şi a muzicii, a dansului şi a cinei. Era din cauza felului în care o privea. Ca şi cum era nepreţuită. Ca şi cum nu făcuse niciodată greşeli, ca şi cum trecutul ei nu exista. Era felul în care o atingea, ca şi cum nu s-ar fi putut sătura. Îi săruta palma, degetele, îi mângâia părul, obrazul, îi săruta buzele.

În seara asta era reţinut, îşi ţinuse în frâu pasiunea, ceea ce o înnebunea. Era obişnuită cu privirile senzuale,

dar se obișnuise, de asemenea, ca acestea să fie urmate de un sărut fierbinte. Lipseau insinuările și aluziile că o dorea. Era ca și cum își dorea să îi ofere un cadru și să lase pasiunea în grija ei.

Voia să-l înnebunească, să-l facă să ardă de dorință, să-l facă să creadă că doar de ea avea nevoie.

Abia reuși să deschidă și să închidă ușa, căci ea se aruncase deja în brațele lui, plimbându-și degetele prin părul lui, sărutându-l. Gemu, trăgând-o și mai aproape, ceea ce o făcu să creadă că îi judecase greșit impasibilitatea și reținerea dorințelor. Gura lui era la fel de dornică precum a ei. Mâinile lui o căutau. Îi scoase sacoul, aruncându-l pe podea, și făcu doi pași înapoi. El o urmă și-i desfăcu fermoarul rochiei, care îi căzu la picioare. Încă doi pași și-și descheie nasturii cămășii. Își dădu jos pantofii, la fel și el. Apoi o lipi la perete, amândoi respirând întretăiat, având același scop: să scape de haine cât mai repede.

Jack își trecu buzele de-a lungul gâtului ei.

– La naiba, credeam că nu se mai sfârșește seara asta, rosti el gutural.

– Credeam că ai vrut să fie specială, zise ea, mușcându-l de umăr.

– Așa am vrut. Dar nu mă pot comporta civilizat prea mult timp.

Ea râse, iar sunetul îi învălui.

O duse în dormitor și, până să ajungă în pat, amândoi erau goi. Trupurile lor erau înfierbântate, erau pregătite. Se mângâiau, se atingeau, se excitau.

– La naiba!

Sări în picioare.

– Ce? întrebă ea.

– Am nevoie de portofel. Prezervativul...

– E în sertarul noptierei.

Îl trase cu atât de multă forță, încât căzu pe podea.

– Îmi pare rău.

– Nu contează.

Își presă sânii de spatele lui în timp ce el căuta prin lucrurile care se amestecaseră.

– Gata! spuse el în cele din urmă.

Când se întoarse, rostogolindu-se în pat, avea deja prezervativul pus, iar gura lui o devora din nou cu pasiune, cu fermitate, cu insistență, aducând-o la extaz, pe culmile plăcerii.

Se zvârcolea sub el, dorindu-și ceea ce el îi putea oferi. Se simțea de parcă terminațiile nervoase îi luaseră foc, mai sensibilă ca niciodată. Trupul ei tresărea, voia să se elibereze, amenințând să se aprindă.

O pătrunse cu o mișcare sigură care o făcu să-i strige numele. Se mișcau în același ritm, trupul lui căutând-o. Plăcerea crescu până deveni de necontrolat, trimițând-o pe cele mai înalte culmi ale plăcerii. Trupul ei se înfășură în jurul trupului lui.

Orgasmul ei fu atât de puternic încât abia era conștientă că trupul lui puternic tremura din cauza forței cu care se eliberase. În cameră se auzeau doar respirațiile lor greoaie.

Își apropie trupul alunecos de al ei.

– La naiba, te voi scoate mai des la restaurante elegante.

Se rostogoli și o strânse în brațe.

– Te-am lăsat fără combustibil? întrebă ea.

– Cred că da. Da. Cu siguranță.

Rămase acolo întinsă, încercând să-și domolească bătăile inimii, în timp ce el îi mângâia letargic spatele. Avea senzația că nici unul dinte ei nu fusese reținut în seara aceea – nici fizic, nici emoțional. Nu existaseră vină, îndoieli sau rețineri. Știa că a doua zi toate acestea aveau să revină, dar, în timp ce adormea, era fericită că se afla încă în brațele lui protectoare.

Kelley se trezi cu greu, dar complet relaxată, în timp ce soarele îi lumina fața, iar un deget familiar desena

cercuri de abdomenul ei, trasând opturi în jurul buricului. Deschise ochii, zâmbetul ei trădând fericirea şi mulţumirea. Jack se sprijinea în cot, cu capul înclinat spre ea. I se formaseră vârtejuri în păr din cauza poziţiei în care dormise. Îi mângâie obrazul deja ţepos. Îi plăcea senzaţia pe care i-o dădea atingerea bărbii lui. Mâna lui se opri, privind-o cu ochii pătrunzători de un albastru intens.

– Bună dimineaţa, îi şopti ea cu o voce sexy.

Ignorându-i salutul, îi spuse:

– Ştii că nu te-am văzut niciodată goală în lumină?

Gândul o lovi cu o viteză mai mare decât cea cu care soarele pătrundea prin fereastră. Ridicându-se, căută cearşaful, dar el îl dăduse deja la o parte, suficient de departe pentru ca ea să nu poată ajunge la el. Îşi deschise degetele lungi peste abdomenul ei.

– Prea târziu, spuse el cu vocea calmă. Ţi-am văzut cicatricea, Kelley.

Se lăsă înapoi pe saltea. Foarte bine. Oricum nu era un secret pe care voia să i-l mai ascundă. Avea să-l lase s-o judece.

– Stephanie avea o cicatrice la fel, continuă el încet. A ei era din cauza operaţiei, căci l-a născut prin cezariană pe Jason.

Încercă să înghită, dar descoperi că gura îi era incredibil de uscată. Încuviinţă din cap.

– Era copilul meu?

– Dumnezeule, nu! Întinzându-se spre el, îi mângâie faţa. A fost cu mult timp înainte să te cunosc. Aveam 15 ani.

– Ai avut un copil la 15 ani?

Dădu din cap afirmativ.

– Rezultatul nopţii despre care ţi-am povestit.

Faţa i se întunecă, împiedicând-o să-i citească gândurile.

– Ce s-a întâmplat cu acel copil, Kelley?

Lacrimile îi ardeau ochii şi îi strângeau gâtlejul. Se sprijini de tăblia patului şi-şi strânse genunchii la piept.

– Jack...

– Spune-mi despre copilul tău, îi ceru el.

Copilul tău. Nimeni nu-i mai spusese asta vreodată. Nimeni nu îi dăduse ocazia să fie copilul lui Kelley.

– Am dat-o, mărturisi ea. Lacrimile pe care se luptase să le reţină îi inundară obrajii. Am dat-o spre adopţie.

Chiar dacă era sigură că el se aşteptase la răspunsul ei, Jack încă stătea acolo, nemişcat, ca şi când nu se putea hotărî cum să interpreteze cuvintele ei.

– Ai dat-o spre adopţie? murmură el în cele din urmă, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn lung.

Încuviinţă din cap, încercând să-şi reprime lacrimile.

– Tu ţi-ai dat copilul spre adopţie, dar ai *insistat* ca eu să mă căsătoresc cu Stephanie şi să-mi asum responsabilitatea faţă de *copilul meu* – care, apropo, s-a dovedit a nu fi *al meu?*

O, Dumnezeule! Era atât de greu, aproape de nesuportat. Insistase pentru că ştia ce greu, ce dureros fusese să-şi abandoneze copilul. Nu voise ca Stephanie să treacă prin asta, nu voise ca Jack să privească înapoi şi să se întrebe pe unde o fi copilul lui sau ce o face. Încuviinţă din cap.

– Am vrut să evit să treceţi prin suferinţa de a renunţa la un copil.

– Suferinţa de a renunţa la un copil? Ce zici de suferinţa de a renunţa la singura femeie pe care am iubit-o vreodată?

Îşi strânse genunchii la piept şi mai tare, încercând să se protejeze.

– O, Jack...

El se dădu jos din pat, întorcându-i spatele. Îi sări în ochi tatuajul lui şi, pentru prima dată, înţelese a cui inimă frântă era. A lui. Şi realiză acum foarte clar că ea fusese cea care i-o frânsese.

– Jack, îmi pare rău!

Se întoarse spre ea.

– Îți pare rău? Clătină din cap, ca și cum încerca să își limpezească gândurile. Asta este una dintre situațiile de genul fă ce spune popa, nu ce face el? De ce nu te-ai căsătorit? De ce nu ai pus în practică ceea ce mi-ai spus mie?

– Aveam numai 15 ani. Nu aveam serviciu, nu terminasem școala, posibilitățile erau limitate. Pe de altă parte, tatăl copilului – își duse mâna la gură, amintindu-și durerea provocată de acuzațiile lui – n-a vrut să se însoare cu mine. A spus tuturor că nu el este tatăl. Încercă să-i surprindă privirea, să găsească în ochii lui o urmă de înțelegere, de compasiune. Până și părinții mei l-au crezut, Jack. L-au crezut pe *el*. Nu pe mine. Și se simțeau atât de rușinați. Eram pierdută, confuză, încercam să-mi repar greșeala, dar nu știam cum.

Privind-o, Jack își băgă degetele în păr. Mintea lui era confuză, plină de emoții contradictorii. O parte din el voia să fie empatic, înțelegător. Avusese numai 15 ani. Cealaltă parte voia să o învinovățească. Acum înțelegea de ce se comportase atât de irațional când îi spusese despre sarcina lui Stephanie. Mereu crezuse că era din cauza faptului că o dezamăgise. Acum nu mai era atât de sigur de asta. Acum se întreba dacă nu fusese din cauza dezamăgirii față de propria persoană.

– Nu ai fost mulțumită de alegerile tale, iar situația mea a fost ocazia perfectă pentru a îndrepta lucrurile, spuse el.

– Nu, nu este atât de simplu. Realist vorbind, știam că nu am altă opțiune decât s-o dau spre adopție. Dar tu și Stephanie aveați ocazia să întemeiați o familie.

Jack râse aspru. O familie, când el fusese atât de nefericit.

– Știi ce cred? Cred că l-ai văzut în mine pe nenorocitul ăla care te-a lăsat gravidă.

Scutură din cap, încercând să-şi limpezească mintea. Sugerase să se facă un test ADN pentru a dovedi că nu era copilul lui. Kelley respinsese această posibilitate. Îi spusese clar că nu el era tatăl, dar ea nu-i ascultase argumentele.

– N-ai vrut ca Stephanie să treacă prin ce ai trecut tu. Să-l ia dracu' pe Jack, mama e cea care are nevoie de protecţie.

– Nu, nu aşa a fost. Ea susţinea că tu eşti tatăl. De ce ar fi mint,it? Eu n-am mint,it când am spus că Randy era tatăl. Nu m-am gândit că Stephanie ar mint,i.

– Ei bine, se pare că te-ai înşelat amarnic! Te-am iubit al dracului de mult, Kelley, şi aş fi făcut orice ca să nu te dezamăgesc. Absolut orice. Mi-ai spus să mă însor cu fata, şi te-am ascultat. Mi-ai spus să-mi asum responsabilitatea faţă de copil, şi aşa am făcut. Când aveai de gând să-mi spui?

– Niciodată.

Pufni.

– Deci aveai de gând să facem dragoste pe întuneric pentru totdeauna?

Kelley observă că vorbea la trecut. O *iubise*. Poate că deja nu o mai iubea. „*Aveai* de gând să facem dragoste." Poate că nu mai voia.

Şi ceea ce o durea mai mult era că nu ştia partea cea mai rea, iar ea nu suporta gândul de a-i spune, nu putea să vadă dezgustul deplin în ochii lui. Nu-i putea dezvălui cel mai mare secret al ei deoarece se temea că, de supărare, urma să îi spună lui Madison, iar aceasta nu avea să o ierte niciodată.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, îi spuse:

– Madison nu ştie, aşa-i?

– Nu! Se ridică în picioare, speriată de vorbele lui. Trebuia să o protejeze pe Madison, să ţină adevărul departe de ea cu orice preţ. Nu-i poţi spune! Părinţii mei

au făcut tot posibilul să mă protejeze, s-o protejeze pe Madison.

– De ce anume o protejau pe Madison?

– De scandal.

– Nu trăim chiar în era victoriană. Nu e ca atunci când mamele singure erau etichetate și renegate.

– Poate timpurile sunt moderne, dar părinții mei nu erau. Nu voiau ca nimeni să afle de sarcină. A fost mereu secretul meu întunecat, ascuns, despre care nu se vorbea.

Înlăturând așternuturile, își ridică blugii de pe podea și se îmbrăcă.

– Ce faci? întrebă ea.

– Mă îmbrac.

– Pleci?

– Da. Fiul meu va ajunge în curând. Îi aruncă o privire furioasă peste umăr. Știi tu, *fiul* pe care nu l-am abandonat.

– Nu mi-am abandonat fiica.

– Serios? Atunci ce-ai făcut? Nici n-ai păstrat-o. Care-i diferența dintre tine și mama? Dintre tine și Stephanie? Și lista poate continua.

– Nu e corect, Jack!

– Corect sau nu, tot ce credeam despre tine se duce de râpă. Mi-ai ascuns asta în mod deliberat. Ai fugit de responsabilitățile de mamă. Cred că ai fugit și de mine. Cred că te temeai să începi ceva serios cu mine, așa că m-ai aruncat în brațele lui Stephanie. Foarte convenabil. Nu te poți descurca cu Madison. În loc să-i ții piept, te-ai întors aici și ai dat de mine. Încep să cred că te pricepi numai la scuze. La asta și la tăvăleală.

Lacrimile îi încețoșară privirea.

– Bastardule!

– Ai dreptate, Kelley! Exact asta sunt. Nici mama n-a fost căsătorită. I-au trebuit 17 ani să mă abandoneze, dar

știi ceva? Abandonul e abandon. Așa că, de data asta, te scap de povara de-a te despărți de mine. De data asta, eu sunt cel care te părăsește.

Uluită de vorbele lui, de furia lui, de resentimentele lui, nu putu decât să-l privească luându-și lucrurile și ieșind din cameră. Auzi ușa de la intrare închizându-se, mașina lui pornind, îl auzi plecând.

Îi venea să urle – din cauza nedreptății lui, din cauza faptului că nu reușea să înțeleagă, din cauza trădărilor. Trădare din partea tatălui copilului ei. Din cauza trădării lui Jack în urmă cu nouă ani și acum. Dar, și mai mult, din cauza faptului că părinții ei o trădaseră, iar ea nu se așteptase la asta.

Se apropie de șifonier, se ridică pe vârfuri și luă cutia de metal în care se aflau lucrurile ei cele mai prețioase. Întorcându-se în dormitor, scoase o cheie din cutia de bijuterii și se duse spre pat. Puse cutia lângă ea și, încet, învârti cheia.

În cutia ignifugă își păstra cele mai de valoare obiecte. Înăuntru se afla scrisoarea pe care i-o scrisese Jack și pe care niciodată nu o deschisese. De când se întorsese în Hopeful fusese tentată de nenumărate ori să o citească, să descopere ce îi scrisese în urmă cu nouă ani, dar probabil că acum nu ar mai fi avut aceeași însemnătate ca atunci. Probabil că nici cuvintele folosite nu ar fi fost cele pe care Jack Morgan de astăzi le-ar scrie.

Dar nu căutase cutia din cauza scrisorii lui. Erau pozele secrete. Numai vreo șase. Fuseseră făcute de cea mai bună prietenă a ei din liceu, luate și ascunse deoarece părinții ei nu i-ar fi permis niciodată să le păstreze. Dar cum ar fi putut să nu le păstreze? Scoțând pozele, trecu cu degetul peste o poză în care își ținea în brațe fetița. Era atât de micuță, cu fața ridată. Kelley crezuse că o să-i sară inima din piept de atâta dragoste. Își dorise numai

ca fetiţa ei să crească fericită, sănătoasă şi mai înţeleaptă decât mama ei.

Chiar crezuse că luase cea mai bună decizie. Dar acum, văzându-l pe Jack cu fiul lui, nu mai era sigură de asta. Jack nu dorise să-şi asume responsabilitatea pentru copil, şi totuşi o făcuse. Un copil care nu era al lui. În schimb, Kelley dăduse copilul pe care îl purtase în pântec altora. Înţelegea furia lui Jack şi ştia că el nu o va ierta niciodată. Cum ar fi putut el, dacă nici ea nu reuşise să se ierte?

capitolul 19

Bătând în cuie o scândură de cedru, lucrând la extinderea terasei aşa cum plănuia de câteva luni, Jack era supărat pe lume şi pe femei, în special pe Kelley. Atunci când era nervos, îi plăcea să construiască. Având în vedere cât era de furios, îşi imagina că ar putea construi încă un etaj la casă. Poate chiar două, trei. Şi alte câteva terase.

Se trezise de dimineaţă cu Kelley în braţe, cu lumina intrând pe fereastră, căci draperiile nu fuseseră trase. Avusese timp să-i studieze toate liniile şi curbele chipului. Apoi se mutase la gât, la umeri. Oftând uşor, ea se întorsese pe spate, cu palmele pe pernă. Părea dulce şi inocentă, şi el se gândea că i-ar plăcea să se trezească aşa în fiecare dimineaţă a vieţii lui. Începuse să-i mângâie uşor pielea caldă, sânii, coastele. Înlăturase uşor cearşaful şi începuse să exploreze mai jos, savurându-i perfecţiunea, bucurându-se de ceea ce, până în dimineaţa aceea, îi fusese interzis.

Descoperise apoi cicatricea, iar mintea lui începuse să o încurce pe Kelley cu Stephanie. O vedea pe fosta lui soţie, cicatricea ei, sătul să o audă plângându-se din cauza ei. Ea detestase fiecare schimbare pe care corpul

ei o suportase din cauza sarcinii. Detesta fiecare scutec pe care trebuia să-l schimbe, fiecare moment în care trebuia să-l hrănească pe copil. Uneori Jack se întrebase dacă nu cumva îi lipseau genele maternității.

Apoi reveni și se găsi alături de Kelley, cea care insistase ca el să se însoare.

Înjurând, bătu un cui în lemn. Se gândi la Madison și încercă să și-o imagineze cu un an mai mică și însărcinată. Îndreptându-se, suprapuse imaginea lui Kelley și a surorii sale. Semănau atât de mult, încât nu-i era greu să și-o imagineze pe Kelley la vârsta lui Madison. Dar nu credea că avusese aceeași atitudine.

Nu, probabil că fusese mai drăguță. Cum de ajunsese în acea situație? Nici nu se obosise să întrebe. Sărise la gâtul ei doar pentru că alesese calea cea mai simplă, dar se așteptase ca el să o aleagă pe cea mai grea.

Lovi cu ciocanul un alt cui. Și totuși, calea ei nu fusese chiar atât de simplă în cele din urmă. De asta părea ea atât de tulburată, încât i se putea citi în ochi? De asta era atât de severă cu Madison, pentru că nu voia ca ea să treacă prin experiența de a renunța la propriul copil? Încerca atât de tare să fie pentru Madison ceea ce nu fusese pentru propriul copil.

Mai luă o scândură, o așeză și începu să bată un alt cui. Mușchii i se încordau din cauza efortului. Se enervase de dimineață pentru că o considerase mereu perfectă. Și voise ca ea să vadă, atunci când îl privea, pe cineva cu principii.

Numai că ea nu era perfectă. Avea și ea defecte, ca toți ceilalți. Făcuse greșeli în tinerețe, iar el avea sentimentul că încă mai plătea pentru ele. Altfel, de ce nu le-ar face față? De ce simțise nevoia să le ascundă de el? Și chiar o simțise. Făcuseră dragoste numai în întuneric. Se ascundea de el în umbre. Se ascundea și de Madison. Dacă s-ar destăinui lui Madison, dacă i-ar spune de ce este atât de protectoare, poate ar reuși

să se apropie de ea. Sau poată că Madison ar reacționa ca Jack și ar începe să o acuze. El reacționase urât și nu era neapărat mândru de asta în acel moment.

Se întrebă în treacăt cum de Madison nu aflase că sora ei fusese și ea în statistici, una dintre mamele adolescente. Dar dacă Kelley avea doar 15 ani atunci când născuse, și acum avea 31 de ani, asta însemna că trecuseră 16 ani. Madison probabil că se născuse la scurt timp. Kelley și mama ei probabil fuseseră însărcinate în același timp. Ce situație, ca mama și fiica să treacă prin asta împreună. Nașterea copiilor fusese însă un motiv de fericire pentru una și de rușine pentru cealaltă.

Încremeni. Șaisprezece ani. Nu ar fi trebuit până acum să se împace cu ideea că-și dăduse copilul spre adopție? Sau poate că o mamă nu acceptă niciodată gândul acesta, poate că se gândește mereu la soarta copilului.

Scuturã din cap, amintindu-și cât de repede i se umpluseră ochii de lacrimi, ca și când ar fi pus sare pe o rană încă deschisă. Se îndreptă încet, ciocanul căzând cu un zgomot înfundat la picioarele lui. Privind-o, nu putuse vedea decât abandonul. Nu-și dorise să vadă chinurile prin care trecea o mamă. Își dorise să fie cel rănit, deoarece era mult mai simplu să fii cel care rănește decât cel care are nevoie de alinare, cel care a fost rănit.

Ea nu era mama lui. Nu era nici Stephanie. Nu-și abandonase copilul. În fiecare zi trăia cu alegerea ei, așa cum, în fiecare zi, el trăia cu a lui.

– A fost super, tată! spuse Jason molfăind pizza.

Băieților li se făcuse foame imediat ce Serena intrase pe alee. Abia îi dăduseră timp lui Jack să se spele, căci începuseră cu rugămințile de a-i duce pe toți la pizzeria Vinnie.

Jason înghiți și continuă:

– Cățelușii erau atât de micuți. Și, deși aveau ochii închiși, știau cum să găsească laptele. Poate când vor mai crește vom putea merge la bunicul Larry să luăm unul pentru noi.

Jack schimbă o privire cu Serena. Ar fi trebuit să știe că aici va duce conversația. Mereu îi plăcuseră părinții Serenei. Îi făcuseră pe el și pe fiul lui să se simtă bine-veniți de prima dată când îi vizitase și insistaseră ca toți să le spună bunicul Larry și bunica Mary.

– Un cățel este o responsabilitate mare, le spuse Jack tuturor celor de la masă, pentru că era sigur că, dacă Jason aducea un câine acasă, mai mult ca sigur și Riker va dori unul. Și invers. Băieții parcă erau siamezi. Orice făcea unul, trebuia să facă și celălalt.

– Riker și cu mine știm asta, spuse Jason, confirmând suspiciunile lui Jack că fusese ales drept veriga slabă, drept părintele care va ceda mai ușor.

– Ce crede mama ta despre ideea de a avea un câine, Riker? întrebă Jack.

Riker îl privi scurt pe Jason.

– A zis că depinde de tine.

– Înțeleg. Cine va plăti pentru vizitele la veterinar? întrebă Jack. Câinii trebuie vaccinați.

– Noi, îl asigură Jason. Vom spăla mașini sau vom găsi noi ceva ca să strângem bani.

– Cine îi va hrăni, cine le va face baie, cine îi va plimba? continuă Jack.

– Noi, răspunse Riker. Nici nu veți ști că avem un câine.

– Oh, mă îndoiesc. Cine va strânge mizeria pe care o va face până va fi dresat? întrebă Jack.

– Mama, răspunse Riker imediat, sigur pe el.

Jack râse, iar Serena chicoti.

– Mai gândiți-vă, băieți, le zise Serena zâmbind.

– Dar, tată, am fost acolo când s-au născut, practic sunt ai noştri.

Cercetându-şi fiul, Jack înţelese sentimentul. Aşa simţise şi el prima dată când îl văzuse pe Jason. Uneori se întreba cine fusese cel care o lăsase însărcinată pe Stephanie, dar, chiar dacă ea ştiuse, nu îi spusese. Nu că ar fi renunţat la Jason fără să lupte. Pentru el, bărbatul care o lăsase însărcinată pe Stephanie putea la fel de bine să fie un individ care fusese în trecere prin oraş. Se gândea că într-o zi va trebui să-i spună adevărul lui Jason, dar asta nu avea să se întâmple prea curând. Jason era fiul lui şi nu-l interesa ale cui gene le purta. Era fericit că nimeni nu-i contestase paternitatea lui Jason. Băiatul îi dădea un sens şi, când erau împreună, nici unul dintre ei nu era un paria. Gestul lui Kelley de a încerca să-şi răscumpere greşelile din trecut îi oferise lui un viitor. Iar el îi reproşase asta.

– Deci, ce zici de câine? insistă Jason.

– Mă voi gândi la asta, răspunse Jack.

Jason şi Riker băturâ palma, şi Jack ştiu că ei ghiciseră deja răspunsul. „Mă voi gândi la asta" era, în mintea lor de copii, aproape de da. Asta poate şi pentru că, de cele mai multe ori, chiar aşa era.

Imediat ce îşi terminară pizza, Jason le dădu un pumn plin de monede pentru a merge să joace jocuri video, lăsându-l cu Serena.

– Cred că te-au obosit, spuse Jack,

Îi zâmbi.

– Mereu mă obosesc, dar m-am învăţat. Dădu farfuria la o parte şi se aplecă spre el. Mă gândeam că o vei aduce şi pe Kelley.

Trist, clătină din cap.

– Cred că am făcut o greşeală în ceea ce o priveşte.

– Adică, atunci când ai crezut că ea este aleasa?

– Nu, când am făcut-o să creadă că nu este.

capitolul 20

Jack stătea la birou, încercând să se concentreze asupra problemelor pe care le avea de rezolvat. Îi lăsase mesaje lui Kelley și acasă, și la școală, însă ea nu-i răspunsese. Nu o învinuia. Fusese un nesimțit.

Se gândise să treacă pe la școală, dar apoi decisese că cel mai bine era să se întâlnească singuri. Dar cum să reușească asta? Trebuia să-i vorbească fără ca Madison să fie prin preajmă, deci acasă la ea era posibil doar dacă o supraveghea permanent, căutând un moment în care ea era acasă, iar Madison, nu. Cine știe când ar fi fost posibil...

Nu credea că o va convinge pe Kelley să-i treacă pragul. Singura variantă pentru a fi singuri era să o aresteze și să o bage la închisoare. Ar fi putut fi chiar amuzant, mai ales dacă ar fi luat niște cătușe cu el în celulă. Gândindu-se mai bine, realiză că ea nu ar fi prea receptivă la această idee.

În general, era foarte sigur pe el. Muncise mult pentru a deveni astfel. Când venea însă vorba despre Kelley, nu putea spune cum stăteau lucrurile în ceea ce-l privea. Chiar și atunci când credea că știe, era ceva ce îi spunea că ea nu se deschidea în totalitate. Se zice că bărbatul este cel care se bucură de aspectul fizic al unei relații și îl refuză pe cel emoțional. Kelley părea că se implică fizic atât timp cât el nu insista să aibă o relație serioasă. Ceva nu era în regulă.

În cele din urmă realiză că problema era neîncrederea pe care Kelley o avea în sexul opus. Fusese lăsată însărcinată, iar tipul refuzase să-și asume responsabilitatea față de ea și față de copil, lăsând-o de izbeliște, să se descurce singură. Apoi îi dăduse o șansă lui Jack. Și ce făcuse el? O vizitase târziu în noapte, îi spusese că este aleasa, o convinsese de asta – dacă modul cum petrecuseră împreună noaptea absolvirii reprezenta un indiciu –,

și totuși o înșelase și el cu Stephanie. Având în vedere ce știa despre trecutul lui Kelley, cum ar fi trebuit ea să reacționeze când Stephanie anunțase că era însărcinată cu copilul lui Jack?

Toată situația fusese o nebunie. Erau prea tineri, prea naivi, ținuți captivi de sentimentul de nesiguranță, pentru a gândi limpede. Dar lipsa de maturitate nu era o scuză. Era numai un prejudiciu, și toți plătiseră prețul.

Cumva, Jack își imagina că va trece peste asta. Îl avea pe Jason. Își iubea copilul și ar fi făcut orice era nevoie pentru a-l proteja, pentru a-l face fericit, pentru a-l feri de pericole. Copilul îl iubea, ceea ce i se părea cumva miraculos. Înainte de Jason, în viața lui Jack nu existase nimeni care să-l iubească cu adevărat. Avea dubii chiar și în privința lui Kelley, îndoieli care îl bântuiau, iar el ura sentimentul acesta. Fusese doar un proiect pentru ea?

Ce mai conta ce fusese atunci? Conta numai momentul prezent. Cum se simțea alături de ea, ce simțea ea pentru el. După ce se calmase și privise lucrurile mai rațional, realiză că o iubea cu tot sufletul, la bine și la greu. Avea nevoie numai de o ocazie pentru a i-o spune, pentru a o convinge că nimic din trecutul ei nu mai conta. Tot ce conta era viitorul.

Bătaia scurtă din ușă îl trezi din visare.

– Da?

Ușa se deschise și Mike își băgă capul pe ușă.

– Șefu', am primit un telefon și m-am gândit că ai vrea să te ocupi personal de asta. Este domnul Gunther. Spune că a prins un hoț în magazin și că are un pistol îndreptat asupra ei.

– Rahat!

Jack se ridică și ieși din birou înainte ca Mike să termine de povestit. Nu voia să se gândească la dezastrul pe care îl putea provoca domnul Gunther cu un pistol în mână.

*

Simţindu-se ca într-un film prost, Madison stătea în micul magazin unde oamenii nu aveau altceva de făcut decât să vină să plătească pentru combustibil. Pompele erau vechi. Nici măcar nu puteai plăti cu cardul. Madison nu înţelegea de ce oamenii se opreau aici. Poate doar să se uite la gorila gonflabilă uriaşă care le păzea. Sau poate că se opreau pentru acelaşi motiv ca ea – pentru magazin.

Intrase în magazin de mai multe ori de când se mutase în Hopeful. Nu era foarte departe de casa pe care ea şi Kelley o închiriaseră. Îi plăcea magazinul, chiar dacă avea un miros ciudat, pentru că bătrânul casier părea mereu pe jumătate adormit. Aşa că îi era uşor să bage în geantă câteva articole, fără să fie prinsă. Cel puţin aşa crezuse. Se îndrepta spre uşă când bătrânul venise în spatele ei cu un pistol în mână şi-i spusese să ridice mâinile. Exact aşa.

– Ce să zic, spusese ea, până când realizase că mâinile lui noduroase tremurau.

Aşa că ridicase mâinile. Oricând încerca să-i explice, îi ordona să-şi ţină gura.

Nu că ar fi fost prea multe de explicat. Era recunoscătoare că fusese prinsă. Se comportase bine, atât de bine, aşa cum îşi dorise Kelley, dar nu aveau să se mute în Dallas. Madison era sigură de asta. Kelley şi şeriful petreceau prea mult timp împreună.

Când o vizitase pe Ronda, îi împărtăşise acesteia frica ei că avea să rămână în Hopeful până la terminarea liceului. Furtul din magazin fusese ideea Rondei. Dacă Kelley s-ar muta înapoi în Dallas, Madison urma să se comporte cuviincios din nou. Ar fi cu prietenii ei, acolo unde simţea că îi este locul. După moartea părinţilor ei se simţise pierdută, furioasă, dar acum trecuse peste asta. Trebuia să o facă pe Kelley să înţeleagă acest lucru.

Auzi sirena şi nu era sigură dacă îşi dorea să se îndrepte spre ea sau nu. Dacă poliţiştii veneau să o salveze, bine. Lasă-i să vină! Dar dacă veneau să o aresteze, ar fi preferat ca maşina să-şi vadă de drum.

Bătrânul rânji, iar mâinile începură să-i tremure şi mai mult. Madison şi-l aminti pe şerif spunându-i cât de uşor era să încasezi un glonţ, iar ea nu-şi dorea asta.

– Ţi-am spus că vor veni poliţiştii, spuse el. Eşti într-o mare belea, fetiţo!

– Nu sunt o fetiţă!

– Vei fi, când vei ajunge în casa cea mare.

În casa cea mare? Serios, putea fi şi mai rău?

Putea. Balamalele scârţiiră când Jack Morgan deschise brusc uşa de care era atârnată o tăbliţă de metal cu Dr. Peper. Şi nu părea deloc fericit.

Jack se răsuci cu scaunul, apoi se lăsă pe spate şi începu să bată darabana în masă, ţintuindu-l permanent la infractorul din faţa lui. Ea nu-i putea întâlni privirea, dar el observă lacrimile care tot îi apăreau în ochi.

– Ne-am mai întâlnit in ipostaza asta, nu-i aşa, puştoaico? întrebă el.

Fără să-l privească, ridică din umeri, arogant.

– Deci, acum mă arestezi sau ce?

– Sau ce.

Îşi îndreptă privirea spre el.

– Ce înseamnă asta?

– M-ai întrebat dacă te arestez sau ce. Având în vedere că nu te arestez, răspunsul este ce.

– Nu mă arestezi? întrebă ea neîncrezătoare.

– Nu. Dar nu pleci până nu vine sora ta.

Îl privi furioasă.

– Mă ţii aici doar ca s-o poţi vedea, şi ştii al dracului de bine asta.

– Ai grijă cum vorbeşti.

– Du-te dracu'!

Se opri din bătut darabana. Simţea că are nevoie de mai multă voinţă ca să nu sară peste birou să o scuture puţin.

– Pe cine încerci să rănești, Madison?

Clătină din cap.

– N-ai avea cum să înţelegi.

– Aşa crezi? Puştoaico, am făcut tot ce faci tu acum. Am furat, am băut, m-am comportat de parcă eram buricul pământului. Am făcut tot ce am crezut că va atrage atenţia mamei. Ştii ce s-a întâmplat? A plecat, m-a părăsit, fără să se uite înapoi.

– Ei bine, Kelley nu este mama.

– Încearcă să-ţi fie.

Îi trecu prin minte atunci că motivul pentru care Kelley se străduia atât de mult era pentru că îşi dorea o a doua şansă, o ocazie să fie pentru sora ei ceea ce nu reuşise să fie pentru propria fiică.

– Ai rănit-o, îl acuză Madison.

– Cu mult timp în urmă.

– Cu mult timp în urmă? Când erai elevul ei?

La naiba! Fusese dus de nas. Simţi în vocea ei curiozitatea. Îşi aminti că Kelley îi spusese că nu-i vorbise lui Madison despre ei. Diavoliţa asta era pricepută. Suspicioasă, dar pricepută.

Bătaia din uşă fu urmată de Mike, care băgă capul înăuntru.

– Şefu', domnişoara Spencer este aici.

Inspirând adânc, Jack se ridică în picioare.

– Spune-i să intre.

Văzu tristeţea pe chipul ei şi-şi imaginä că el era motivul. Era sătul de secrete, de lucrurile care nu fuseseră spuse, dar care trebuiau dezvăluite. Deşi ştia că nu urma să-i placă, avea de gând să spună multe în următoarele câteva minute.

Îl privi scurt înainte de a-şi încrucişa braţele la piept şi de a-şi muta privirea spre Madison.

– Acum ce-a mai făcut?

Foarte bine, se gândi el. Nu mai avea expresia atât de pierdută ca prima dată. Nu părea să aibă chef să-i asculte poveştile.

– O imita pe Winona Ryder, spuse el.

Se simţi inundată de un val de dezamăgire.

– Furai dintr-un magazin?

Madison ridică din umeri.

– Madison, răspunde-mi!

– Voiam să-i plătesc!

– Ce-ai furat?

– Nimic.

– Dacă n-ai furat nimic, atunci de ce te eşti aici?

– Pentru că *el* nu mă place.

Kelley îl privi pe Jack. Îi citi hotărârea în privirea.

– Jack, ce-a furat?

– Un pachet de gumă, o pungă cu bomboane şi o brichetă.

– Asta ai furat? Ceva ce puteai cumpăra fără probleme?

Madison se ridică în picioare.

– Nu-i mare lucru. Nu înţeleg de ce vă agitaţi atât. Plăteşte-i cinci dolari şi hai să mergem acasă!

– Nu, Madison, de data asta nu va fi atât de uşor. Se întoarse spre Jack. Mi-ai spus data trecută – înghiţi cu greu – despre serviciul în folosul comunităţii.

Jack se sprijini de marginea biroului, astfel încât să nu pară cel care domină încăperea. Se îndoia că oricine altcineva va observa că el recunoştea autoritatea lui Kelley.

– A furat articolele din magazinul lui Gunther. Gunther are o problemă cu cei care scriu pe pereţii toaletelor lui, aşa că pe aici există regula ca pedeapsa pentru cei care comit infracţiuni care nu implică violenţa să se ocupe de vopsirea şi curăţarea lor timp de o lună.

– Rahat! Nu voi...

– Madison!

Madison păru la fel de surprinsă ca Jack de întrerupe-rea bruscă a lui Kelley, care inspiră adânc şi încuviinţă din cap.

– Pare o pedeapsă corectă. Când vrei să înceapă?

– Mâine-dimineaţă la ora opt.

– Nici o şansă, spuse Madison. Sâmbăta dorm până târziu.

– Nu şi mâine, puştoaico. Vin să te iau la şapte şi jumătate. Să fii gata!

– Nu fac asta! Nu-i corect! Kelley, era doar un pachet de gumă.

– Nu-i important ce-ai luat, şi ştii asta. Nu ştiu ce te apucă uneori. Ai furat, Madison. Ai încălcat legea.

– De ce îi ţii partea?

– Nu-i ţin partea lui Jack.

– Ba da! Încerci să-l impresionezi.

– Nu are deloc legătură cu Jack, ci cu tine. Încerc să fac ce-i mai bine pentru tine.

– Nu trebuie să faci asta. Nu eşti mama mea! Te urăsc! Îmi distrugi viaţa!

Madison ieşi din cameră, trecând razant pe lângă Kelley. Jack mai văzuse expresia aceea rănită pe chipul lui Kelley înainte, în prima seară în care intrase în biro-ul lui, când Madison spusese aproape acelaşi lucru.

– Rahat! exclamă, de parcă el ar fi primit lovitura.

Toate frânturile de informaţie îl loviră cu forţa unei explozii. Diferenţa de vârstă dintre Kelley şi Madison. Mama lui Kelley nu născuse în acelaşi timp cu ea. Doar Kelley născuse.

– La naiba, Kelley.

Se depărtă de birou şi o strânse în braţe. Kelley tre-mura de parcă cineva ar fi aruncat gheaţă peste ea.

– Vezi? spuse ea. Dacă încerc să rămân pe poziţii, nu fac decât să înrăutăţesc situaţia.

– Stai jos!

Clătină din cap şi încercă să se desprindă din braţele lui.

– Trebuie să merg după ea.

– Nu, îl trimit pe Mike. Îi trase un scaun. Vreau să iei loc. Imediat ce ea se aşează, Jack se îndreptă spre uşă. Mike!

– Da, şefu'?

Mike se ridică se la birou şi se apropie de el.

– Du-te imediat după domnişoara Gardner. Maşina ei este la magazinul lui Gunther, deci probabil că se îndreaptă într-acolo. Ia-o cu tine, pune-i cătuşe dacă este nevoie. Apoi du-o acasă, asigură-te că ajunge teafără şi supravegheaz-o.

– Da, domnule!

Jack reveni în birou şi închise uşa.

Kelley auzi uşa închizându-se şi se cuprinse cu braţele. Îi era frig, atât de frig. Abia băgă de seamă că Jack era ghemuit în faţa ei.

– Madison este fiica ta, aşa-i? întrebă el încet. Cea pe care ai dat-o spre adopţie...

O podidiră imediat lacrimile, inundându-i obrajii, şi clătină din cap, încercând să nege ceea ce, din obişnuinţă, negase atâta vreme.

Tandru, îi şterse lacrimile de pe obraji.

– Nu înţelegi? Asta explică multe. Ai dat-o spre adopţie, dar mereu a fost lângă tine. Ai fost mereu acolo. Cât de greu trebuie să-ţi fi fost să-i vezi pe părinţii tăi crescând-o, s-o auzi spunându-i „mamă" mamei tale, s-o faci să creadă că este sora ta.

Dumnezeule, durea atât de tare! O durea atât de mult să-şi amintească. Durea să ştie că el îi cunoştea acum toate greşelile. Ştia cât de nepotrivită era pentru el. Cu mâinile încrucişate la piept, începu să se legene înainte şi înapoi, respirând întretăiat. Gustă sarea lacrimilor care îi ajunseseră la colţurile gurii.

– E-n regulă, Kelley.

– Nu, nu e, Jack! N-o să fie niciodată. Am vrut s-o păstrez, spuse ea, simţind o durere insuportabilă.

– Ştiu, şopti el, încercând să o aline, în timp ce o ridică de pe scaun şi o îmbrăţişă.

Se agăţă de cămaşa lui.

– Aveam numai 15 ani. Nu terminasem şcoala. Nu aveam un loc de muncă. Mama m-a convins că cel mai bun lucru pentru Madison a fost s-o las să o adopte. M-a pus să jur că nu-i voi spune niciodată lui Madison că eu sunt mama ei. Mi-a zis că o va distruge.

Îşi îngropă faţa în umărul lui. Jack o ţinu strâns în braţe, masându-i spatele.

– Am născut-o în Austin. Tatăl meu vitreg s-a transferat cu slujba în Dallas, astfel încât nimeni să nu ştie că acel copil nu era al lor. Mi-a fost greu s-o văd cu părinţii mei, să-i fiu *soră*, să ştiu cât de mult îi dezamăgisem. Mă gândeam că dacă mă voi comporta foarte, foarte bine, mă vor iubi din nou. Mă vor iubi aşa cum o iubeau pe ea. Dar a fost prea greu. De asta am vrut să predau aici, într-un oraş mic, departe de Dallas.

– Kelley...

Ea scutură din cap.

– Când te-ai căsătorit cu Stephanie, m-am mutat înapoi acasă pentru că voiam să fiu alături de fetiţa mea. Voiam s-o cresc, o voiam înapoi. Dar avea deja aproape opt ani. Cum îi puteam explica tot ceea ce făcusem? Cum să-i explic acum?

– Nu ştiu, draga mea.

Kelley îl privi în ochi, citindu-i în privire dragostea şi înţelegerea. O sărută tandru, mângâind-o pe cap.

Ea se trase înapoi.

– Trebuie să ajung acasă la Madison.

– Mai întâi trebuie să-ţi revii. Nu poţi merge acasă arătând astfel, spuse el. Mike va avea grijă de ea. Lasă-mă să-ţi aduc o cafea.

Tremurând, încuviință din cap. Închise ochii, întrebându-se cum avea să-și înghesuie iar secretele în colțul întunecat unde le păstrase până atunci.

Sprijinindu-se de birou, Jack o privea pe Kelley în timp ce-și bea cafeaua pe care i-o oferise.

Nu era de mirare de ce avea atât de multă grijă de Madison. Nu era de mirare de ce era atât de posesivă. Încerca să o ferească pe Madison să repete greșelile ei, și asta fără să i le dezvăluie. Madison o vedea pe sora sa ca pe Domnișoara Corectitudine, care nu știa ce înseamnă să fii adolescent. Nu realiza că își privea de fapt mama care sacrificase totul pentru bunăstarea copilului ei. Nu putea admira ceea ce mama ei făcuse pentru ea deoarece nu avea idee că fusese adoptată.

Nu își putea imagina nimic mai nedrept, pentru Kelley și pentru Madison. Și totuși, se gândea că părinții lui Kelley încercaseră să le protejeze pe amândouă, pe fiica și pe nepoata lor. În cele din urmă, Madison avea să remarce faptul că semăna prea mult cu sora ei, iar asta urma să-i trezească suspiciuni.

Nici nu voia să-și imagineze cât de greu îi va fi să-i explice lui Jason că nu era tatăl lui biologic, cât de greu îi va fi să-l vadă suferind, confuz. Așa că Jack îi înțelegea temerile lui Kelley. Cum îi putea spune unei fete de 16 ani că tot ce știa despre trecutul ei era o minciună?

– Deci, cum de ai rămas însărcinată la 15 ani? întrebă el.

Ridică din umeri.

– Mai mult din cauza singurătății decât dintr-un act de rebeliune. După ce mama s-a recăsătorit, nu m-am împăcat prea bine cu gândul că o să am un tată vitreg. Mă bucurasem până atunci de toată atenția mamei, chiar și atunci când fusese căsătorită cu tata, și, deodată, era un alt bărbat în casă, iar ea era mereu atentă la nevoile lui. M-am simțit exclusă. Voiam să mă simt

specială, voiam să fiu mângâiată, îmbrățișată, iubită. Sexul cu Randy mi s-a părut o soluție simplă pentru a obține asta.

Zâmbi cu tristețe.

– Cred că pentru el preludiul era ceva total inutil. Nu mi-a oferit atenția pe care mi-ai oferit-o tu. Actul în sine a durut, dar măcar n-a durat mult. M-am gândit mereu la el ca la unul care rezistă un minut. După asta, m-am simțit rușinată și nu voiam decât să scap de senzația pe care mi-o lăsase. N-am făcut-o decât o dată, dar a fost suficient.

Jack voia cu disperare să o îmbrățișeze, dar Kelley părea că abia mai rezista, și lui i se păru că o atingere ar fi distrus-o.

– Și când ai descoperit că ești însărcinată?

Oftă adânc.

– Am crezut că am făcut cea mai mare greșeală a vieții mele. Am știut că mama și tatăl meu vitreg vor fi dezamăgiți, furioși. Am crezut chiar că mă vor alunga de acasă. Unii părinți încă fac asta, orbiți fiind de furie și de rușine. Și totuși, m-au surprins. Au fost răniți, supărați, dar erau dispuși să facă totul pentru a-mi fi mie mai ușor, dacă aveam să urmez regulile impuse de ei. Mama făcuse o histerectomie în tinerețe, așa că nu mai putea avea copii. Tatăl meu vitreg era la prima căsnicie și acceptase faptul că nu vor avea copii. Mama avea în jur de 40 de ani, iar tatăl meu vitreg se apropia de 50 de ani, dar au decis să crească împreună copilul, cu condiția să fie copilul *lor*. Voiau să îl crească de parcă ar fi fost al lor, își doreau să fie mamă și tată pentru copil. Soluția lor părea perfectă. Eram îngrozită, copleșită de responsabilitatea de a aduce pe lume un copil, așa că-l puteam avea și li-l puteam da lor fără să mă simt vinovată. Știam că avea să se afle pe mâini bune, iar eu îmi puteam vedea de viață.

– Dar n-a fost ușor.

– Nu, n-a fost uşor deloc.

Sorbi din cafea.

Observă că privirea ei era pierdută, de parcă privea în trecut, retrăind acele momente.

– Mama s-a aflat în sala de naşteri, continuă ea încet. A ţinut-o pe Madison în braţe înaintea mea. Nu m-am aşteptat să-mi doresc atât de mult s-o ţin în braţe. Încercasem să mă conving că-mi va fi uşor să renunţ la ea, însă mi-a fost atât de greu, încât am crezut că o să mor. Mi-am spus că era bine că prima persoană care o ţinuse în braţe era femeia care avea să-i fie mamă. Ochii îmi erau plini de lacrimi, aşa încât n-aş fi putut s-o văd oricum prea clar.

Inspirând, se ridică, traversă biroul şi puse cana de cafea pe masa pe care se afla şi cafetiera.

– Deci mama ta a luat-o, spuse Jack.

Se întoarse cu faţa spre el.

– Da. Mi-a spus că era foarte important ca imediat să înceapă să-i fie mamă, iar eu, soră. Mi se părea că planul ei avea sens. Ştiam că dacă o voi da pe Madison spre adopţie, dacă nişte străini aveau s-o adopte, nu aş mai fi văzut-o niciodată. Pe de altă parte, mi s-a părut mult mai greu s-o văd cu părinţii mei. Am crezut că o să mi se frângă inima când am auzit-o prima dată spunându-i mamei mele „mamă". Când m-am maturizat, mi-am dorit-o înapoi. Mi-am dorit copilul înapoi, voiam să fiu mama ei, dar ştiam că era greşit, c-o voi răni pe Madison, că-mi voi răni părinţii, făcusem o alegere şi trebuia să trăiesc cu ea. Am plecat la facultate, m-am îngropat în studiu, am venit aici să predau, plănuisem să mă dedic complet muncii – îi zâmbi forţat – până când mi-ai distras tu atenţia de la scopul meu. Şi asta este povestea mea dureroasă şi urâtă.

Doar că el nu o considera aşa. Şi Stephanie îşi abandonase copilul, însă acţiunile ei fuseseră conduse de egoism. Puterea iubirii despre care Kelley vorbea îl făcu

să se rușineze. Acum că îl avea pe Jason în grijă, ar putea renunța la el dacă ar crede că este spre binele lui? Părinții lui Kelley fuseseră convinși că făceau ceea ce era mai bine pentru Madison, însă moartea lor neașteptată schimbase totul, astfel încât toate responsabilitatea se mutase iar la Kelley.

Jack înțelesese că ea se distanțase de el deoarece se temea că ar putea să o distragă iar de la scopul ei. Cu siguranță el avea să încerce tot ce-i stătea în putință. O avea din nou în viața lui și nu voia să o piardă.

– Deci te-ai mutat înapoi acasă ca să uiți de mine?

– Da. Probabil crezi că observi un tipar, că am fugit ca să evit să fac față situației, dar când am plecat de aici, m-am întors în același timp la Madison. Am realizat că pierdeam toate acele momente neprețuite: să o văd descoperind lumea, jucând fotbal, luând lecții de dans. Eram ca un părinte căruia i se refuzase custodia. De fiecare dată când venea să-și petreacă seara cu mine, o răsfățam. O duceam la film, la cumpărături, la cină. Ne distram atât de mult, însă mereu am fost sora ei, prietena ei, niciodată mama ei. Mi-am sacrificat dreptul de a-mi spune mamă pentru binele ei. Sunt convinsă. însă că ea nu ar vedea lucrurile astfel.

– Vei afla dacă-i vei spune adevărul.

Îl privi de parcă îi sugerase să facă ceva ilegal.

– Este absurd, zise ea în cele din urmă.

– De ce?

– M-ar urî.

– Te urăște și acum.

– Nu mă duce cu zăhărelul, Jack. Spune-mi ce crezi într-adevăr că simte.

– Bine, îți spun. Cred că se simte pierdută...

– Și crezi că dacă îi iau trecutul voi remedia asta?

Păși spre ea, simțind nevoia să mai micșoreze distanța.

– În noaptea în care am văzut-o la bar, cu acele piercinguri, mi-a părut un copil care încerca să facă față

vieții. Toate lucrurile pe care le face și care te scot din minți le face pentru a te obliga să-i fii părinte. Așa că spune-i adevărul. Încetează să-i mai fii soră, e timpul să-i fii mamă!

– Faci să sune de parcă ar fi o soluție simplă. Dar este o problemă complexă. Nu știi cât de greu îmi este să te văd cu Jason, un copil care nu este fiul tău biologic. Și totuși, tu l-ai recunoscut ca fiind al tău. Și iată-mă pe mine, pretinzând că sunt sora fiicei mele. Oftă, iar ochii i se umplură de lacrimi. Fiica mea. Niciodată nu i-am spus astfel. Nici măcar nu m-am gândit la ea ca la fiica mea. M-am temut că dacă voi face asta, voi ceda, că voi spune ceva care mă va da de gol.

O studie, observându-i cearcănele și obrajii supți. Îi permitea lui Madison să o îngrijoreze peste măsură.

Îl privi.

– Mi-ai spus că l-ai îndrăgit pe Jason de prima dată când l-ai ținut în brațe. Din acel moment, el a fost fiul tău. Acum te aștepți să-i spun lui Madison că am ținut-o în brațe și apoi am dat-o spre adopție.

Auzi derâderea din vocea ei, dezgustul. Nu față de el, ci față de ea, față de ceea ce considera a fi propriile eșecuri.

– Ai ținut-o în brațe și apoi ai făcut ceea ce ai crezut că era mai bine pentru ea.

– Sunt pe cale s-o pierd de tot, Jack. Chiar cred că adevărul o va distruge. Nu pot să fac asta. Ea crede că părinții ei au murit. Îi plânge. Acum, din cenușa suferinței, trebuie să-i readuc la viață mama? Nu prea cred. Am luat o hotărâre și acum va trebui să trăim cu ea.

– Dacă te răzgândești, sună-mă la orice oră din zi și din noapte. Voi fi acolo să te susțin.

Își ridică privirea spre el.

– De ce n-ai fost tu tatăl ei?

Jack zâmbi.

– Pe lângă faptul că nu te cunoşteam, aveam 12 ani şi nu descoperisem încă faptul că sexul era mai amuzant când aveai un partener.

Kelley râse, un sunet forţat, chiar tăios.

– Eşti foarte rău, Jack.

– Am fost şi de aceea ştiu că ea strigă după ajutor. Nimeni nu mi-a auzit strigătul, Kelley, nu până în ultimul an de liceu când profesoara de engleză mi-a dat un motiv să mă îndrept. Dumnezeule, am crezut că eşti nemiloasă. Dacă te sunam fără să fi predat proiectul înainte, îmi închideai. Mă ignorai dacă nu răspundeam la ore. Erai foarte dură şi mi-ai dat toate motivele să te urăsc. Crede-mă, am încercat s-o fac, dar tot ce am reuşit a fost să te admir pentru că nu voiai să renunţi. Fiecare decizie pe care am luat-o în ultimii nouă ani am luat-o gândindu-mă: „Ar fi Kelley Spencer mândră de mine dacă ar şti că am decis să merg pe drumul ăsta?"

Ochii ei se umplură de lacrimi. O luă de bărbie şi îşi trecu degetul peste buza de jos.

– Dacă mai contează, după tot ce mi-ai spus, te iubesc în acest moment mai mult decât te-am iubit vreodată. Uneori am senzaţia că am aşteptat toată viaţa pentru *noi* şi dacă va trebui să mai aştept puţin, o voi face.

capitolul 21

În nici un caz. Madison nu avea să-şi petreacă sâmbăta vopsind o baie urât mirositoare într-o benzinărie amărâtă care ar fi trebuit închisă de mult timp. Ce avea oraşul ăsta de refuza să intre în secolul 21?

Madison ştia că interesul lui Jack Morgan avea origini mai vechi, rezultat din ceva ce începuse cu mult timp în urmă. Existau prea multe indicii. Şeriful nu era singurul care putea obţine dovezi. Aşa că acum scotocea prin cutiile din dulapul lui Kelley, căutând dovezi

că sora ei și șeriful avuseseră o relație când era elevul ei. Nu plănuia să facă informația publică. Știa că îi putea distruge cariera lui Kelley și nu voia să facă asta. Dar o putea amenința că o va face. Asta căuta: ceva cu care să o aibă la mână, astfel încât să nu mai fie nevoită să vopsească băi mizerabile care probabil purtau germeni de Ebola.

Până acum nu găsise nimic relevant. O tocă neagră de absolvire care putuse aparține oricui. Flori sălbatice presate. Nu știa cu exactitate ce căuta sau ce aștepta să găsească, dar trebuia să fie ceva. Un bilețel, un jurnal. Kelley era profesoară de engleză, mereu le cerea elevilor să țină jurnale, mereu o încurajase pe Madison să țină unul. Cu siguranță Kelley făcea ceea ce propovăduia. Părea să facă asta. Madison nu o văzuse niciodată beată și nu prinsese pe nimeni în dormitorul lui Kelley. Și totuși, știa că între Kelley și Morgan era ceva serios. Kelley practic recunoscuse când merseseră la casa de pe plajă. Lui Madison nu-i păsa ce spunea Jack Morgan. Nu ai face toate lucrurile astea pentru o profesoară, indiferent cât de mult ți-ar fi plăcut la ora ei.

Nu mai rămăsese decât o variantă. Că se tăvălise puțin cu el.

Madison puse capacul ultimei cutii în care căutase și o îndesă iar în colțul dulapului de unde o scosese mai devreme. Îi trecu prin minte un gând oribil. Dacă orice dovadă care să o incrimineze rămăsese în Dallas? Nu era ca și când Kelley împachetase totul și adusese cu ea în Hopeful. Amândouă lăsaseră lucruri care nu le foloseau într-un depozit. Întrebarea era: putea Kelley să trăiască fără lucrurile care îi aminteau de Jack Morgan? Le-ar fi lăsat în Dallas?

Ridicându-se, Madison își scutură mâinile de praf și se gândi să se urce în mașină și să pornească spre Dallas. Planul avea avantajul de a o duce suficient de departe încât să poată pierde întâlnirea cu pensula și cutia

cu vopsea. Dezavantajul era că soluţia era provizorie. Avea să fie adusă înapoi, iar şeriful ar pune-o să spele fiecare baie din oraş.

Bombănind dezamăgită de eşecul căutărilor ei, se apropie să stingă lumina dulapului. Privirea îi căzu pe o cutie din metal aflată în cel mai îndepărtat colţ al raftului. Seiful lui Kelley, o cutie ignifugă în care îşi ţinea cele mai importante documente pe care le mutase temporar din seif deoarece ştia că va avea nevoie de ele, documente precum certificatul de naştere al lui Madison. Ştia că avusese nevoie de el pentru a o înscrie pe Madison la şcoală. Madison nu se uitase niciodată cu atenţie la certificatul ei de naştere. Kelley îl păzea ca pe o bijuterie scumpă. Îl ţinea într-un plic şi era singura care îl prezenta atunci când era nevoie. Nu că lui Madison îi păsa.

Dar cutia de metal ar fi putut conţine şi alte amintiri personale pe care Kelley nu voia ca nimeni să nu le atingă. Poate nu, dar cine ştie... Madison se întinse spre ea, simţi cum degetele ating metalul rece şi o luă de acolo. Îngenunche pe podea şi aşeză cutia în faţa ei. Încercă să ridice capacul, dar cutia era încuiată. Cu inima bătându-i cu putere, o duse în camera ei, o puse pe birou şi luă o agrafă de birou. O desfăcu şi începu să forţeze încuietoarea.

Scopul principal al cutiei era să protejeze obiectele de foc, nu de hoţi. Nu înţelegea de ce producătorul se obosise să îi pună încuietoare sau de ce Kelley se obosise să o folosească. Auzi declicul şi zâmbi.

Inspirând adânc, deschise încet cutia. Conţinea o amestecătură de obiecte. Poze, scrisori, documente. Începu să scormonească printre ele, ignorând orice era evident şi nu acordă prea mare atenţie pozelor, întrucât în nici una nu-l observase pe Jack Morgan.

Aproape de fundul cutiei găsi un plic cu adresa expeditorului, a lui Jack Morgan şi o ştampilă poştală datată

cu nouă ani în urmă. Era adresată domnişoarei Spencer. O scoase uşor din cutie, palmele umezindu-i-se. La norocul ei, sigur era o scrisoare de mulţumire de la el pentru profesoara lui.

O întoarse. Cum de o păstrase, dar nu o deschisese niciodată?

Aşezată în scaun, verifică marginea plicului. Nu ar deschide o profesoară imediat o scrisoare primită de la un elev sau poate se temea că ar conţine ceva ce nu dorea să citească? Se gândi să o deschidă cu abur, dar se răzgândi. În primul rând, nu avea idee cum să procedeze. Auzise despre asta, dar nu văzuse pe nimeni făcând-o. În al doilea rând, părea cam dramatic.

Cercetă sigiliul. Cumva, timpul erodase lipiciul. Băgă o riglă pe sub clapeta plicul şi, cu grijă, o dezlipi. Ezită, nefiind sigură dacă voia într-adevăr să ştie ce scria. Pe de altă parte, ar fi putut să o salveze de o soartă mai rea decât moartea. Scoase scrisoarea, scrisă pe o filă dintr-un caiet, îndoită şi citi cuvintele mâzgălite.

Dragă domnişoară Spencer,

Am încercat să te sun înainte să părăsesc oraşul, dar nu mi-ai răspuns la telefon. Recunosc că nu te pot învinui. M-am înrolat în armată. Sunt în perioada de pregătire acum. Nu este cel mai greu lucru pe care l-am făcut, aşa că presupun că nu o să pic proba.

Mă gândesc la tine în fiecare seară când mă întind în patul de campanie. Ştiu că nu ar trebui. Ar trebui să mă gândesc la soţia mea. Ştiu că asta ţi-ai dori de la mine. Singurul lucru la care mă duce gândul este noaptea petrecută împreună. A fost perfectă. Nu ştiu ce-am făcut pentru a o merita. Sper că n-a fost doar pentru că am absolvit.

Ştiu că mi-ai spus că nu vei aştepta, dar lasă-mă să o spun. Te iubesc! N-am spus asta nimănui niciodată. Ştiu că am greşit cu Stephanie. Nu pot decât să sper

că ceea ce a fost între noi a fost la fel de important pentru tine cum a fost pentru mine. Dacă crezi că mă vei putea ierta vreodată, scrie-mi. Şi dacă nu poţi... ei bine, presupun că dacă nu voi primi nimic înapoi, îmi voi da seama de răspuns.

Tot ce pot să spun este că îmi pare rău.

Jack

Madison aruncă scrisoarea pe birou de parcă brusc ar fi luat foc în mâinile ei. Avuseseră o noapte perfectă împreună. Dar ce voia să spună mai exact? Însemna oare ceea ce credea ea? Şi ce dovedea? Ce putea face cu această informaţie?

Părea să fi fost scrisă de un copil, şi Madison se gândea că, în urmă cu nouă ani, şeriful cam asta era. Şi Kelley era tânără pe atunci. Şi fusese rănită. Madison era acum sigură de asta. Îşi aminti de expresia ei uluită când păşise în biroul lui Morgan. Nu se aşteptase să-l întâlnească acolo. Nu dorise să-l vadă acolo.

El îi cerea iertare. Ea nici măcar nu deschisese scrisoarea. Nenorocitul îi rănise sora. Şi totuşi, Madison voia să facă acelaşi lucru. Kelley nu meritase să fie rănită atunci, şi nici acum nu merita.

Madison îi făcea zile fripte, încercând să preia controlul. Tot ce avea nevoie era însă să stea de vorbă cu Kelley şi să-i spună ce simţea cu adevărat. Făcuse asta fără probleme când părinţii ei erau încă în viaţă. Pe atunci, Kelley fusese modelul ei. Putea vorbi, îşi împărtăşeau secrete târziu în noapte. Kelley nu fusese doar sora ei, ci şi cea mai bună prietenă a ei.

Cumva, după moartea părinţilor lor, pierduseră această legătură. Dar o puteau redobândi. Nu era prea târziu. Dacă ea şi Kelley s-ar putea apropia din nou, aşa cum fuseseră cândva, s-ar fi putut întoarce în Dallas. Nici o problemă.

Madison împături scrisoarea și o băgă înapoi în plic. Luă un baton cu lipici din sertarul biroului și îl închise repede. Kelley nu ar fi iertat-o niciodată că citise scrisoarea. Era evident că sora ei îl iertase pe Jack Morgan. Madison nu o învinuia. Era irezistibil. Totuși, o făcuse pe Kelley să sufere, ceea ce însemna că o putea face din nou. Era vorba despre încrederea despre care îi tot vorbise Kelley.

Începu să aranjeze conținutul cutiei, încercând să-și amintească locul scrisorii. Nu era chiar pe fundul cutiei, dar aproape. Și-ar fi amintit Kelley cu exactitate unde o pusese? Probabil că nu.

Cotrobăia printre obiecte și le alegea la întâmplare și îngheță când văzu o fotografie cu Kelley care stătea pe un pat de spital. Pe un pat de spital... cu un copil în brațe. Se holbă la poză. Kelley părea atât de tânără. Al cui copil era acela? Și de ce îl ținea în brațe pe un pat de spital?

O întoarse. Data – ziua de naștere a lui Madison – și inscripția – *eu și copilul meu* – nu aveau nici un sens.

Urma de decență care îi rămăsese o îndemna să închidă capacul cutiei și să o așeze înapoi pe raftul unde o găsise, să uite tot ce văzuse și citise. Dar exact precum cutia Pandorei, nu putea să ignore ceea ce descoperise. Încet, începu să cotrobăie prin cutie, acordând mai multă atenție obiectelor din ea.

Kelley opri și fu recunoscătoare să vadă mașina lui Madison parcată și o mașină de poliție staționată lângă trotuar. Mike ieși și se îndreptă spre ea.

– Domnișoară Spencer.

– Bună, Mike.

Arătă spre mașina lui Madison.

– Știu că șefu' mi-a zis să o aduc aici, dar mi-a promis că va conduce direct spre casă, cu mine în urma ei,

așa că n-am văzut să fie o problemă și i-am permis să facă astfel.

– Mă bucur. Ne-ai scutit de un drum.

– La asta m-am gândit și eu. Mai aveți nevoie de mine?

– Nu, suntem bine acum. Mulțumesc.

– Nici o problemă. V-o las în grijă acum.

Îndată ce Mike porni, Kelley se îndreptă spre ușa de la intrare. Era epuizată după chinul din biroul lui Jack, dar trebuia să o confrunte pe Madison, să o facă să înțeleagă că acest comportament nu-i va aduce rezultatele așteptate – dacă știa măcar ce rezultate se aștepta să obțină.

Intrând în casă, fu surprinsă că nu aude muzica dată tare. Privi repede în living și în bucătărie și realiză că Madison nu era acolo. Își aruncă geanta pe canapea. Cum covorul îi amortiza pașii, se îndreptă silențios spre anexă, uimită să vadă că ușa camerei lui Madison era deschisă.

Inspiră adânc pentru a-și calma nervii înainte de a intra în camera lui Madison. Se opri brusc, de parcă s-ar fi lovit de un perete. Inima începu să îi bată atât de tare, încât se temu că o să îi explodeze.

„Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule!"

Arătând ca supraviețuitorul șocat al unei explozii, Madison stătea în mijlocul patului având cutia ignifugă în fața ei, înconjurată fiind de hârtii, documente și fotografii, răspândite la întâmplare. Obrajii îi erau plini de lacrimi, ochii ei părând că abia observă prezența lui Kelley. Suspina, mâinile îi tremurau, în timp ce degetele ei treceau de la un obiect la altul, precum cineva care caută piesa care lipsește dintr-un puzzle, singura piesă care ar putea completa imaginea.

Kelley păși încet spre ea.

– Madison?

– Am încercat să caut dovezi ale relației tale cu șeriful... înainte... de când era el elev. Am.... am... găsit toate astea.

„Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule!" În mod normal, ținea totul într-un seif la bancă. Avusese însă nevoie de certificatul de naștere pentru a o înscrie pe Madison la școală și nu avusese timp să le returneze. Crezuse că în cutia încuiată, ascunsă în dulap, va fi protejată. Madison nu cotrobăise niciodată prin lucrurile lui Kelley. De ce acum? De ce ar fi căutat ceva care îl implica pe Jack? Adevărul o lovi cât se poate de puternic. Madison căutase o modalitate de a se răzbuna pe Jack, chiar și pe Kelley, astfel încât să scape de vopsitul băii – însă sfârșise prin a-și face rău sieși.

– Madison...

– E o poză cu tine și cu un bebeluș.

Acuzația o lovi pe Kelley din plin, și nu știa dacă ar fi trebuit să spere ca Madison să fi cotrobăit prin toate și să-și fi dat seama de situație – sau nu. Cea mai bună prietenă a lui Kelley făcuse poza, iar Kelley o ascunsese deoarece părinții ei o convinseseră că era spre binele tuturor să nu facă poze cu copilul. „Va părea ciudat", spusese mama ei.

Kelley ar fi trebuit să o distrugă, dar nu găsise niciodată forța să o facă.

– Știu, șopti răgușit Kelley. Aveam 15 ani.

Se apropie de ea.

– Nu! Madison se trase înapoi, sprijinindu-se de tăblia patului, cu genunchii strânși la piept. Am văzut certificatul de naștere. A fost o fată. Ai botezat-o Madison!

Lacrimile umplură ochii lui Kelley în timp ce încuviința din cap.

– Tată necunoscut!

– Am știut cine era tatăl, dar era și el un copil și nu voia să-și asume vreo responsabilitate. Mama mi-a spus

să nu-i trec numele pe certificatul de naştere. Zicea că astfel nu ar avea legal nici un drept...

Ochii lui Madison erau plini de lacrimi, care se prelingeau pe obraz.

– Eu eram fata aia, şopti ea.

Kelley încuviinţă. Avea un nod în gât şi simţea că o să îi sară inima din piept.

– Îmi pare rău, copila mea.

– Nu-mi spune aşa. Nu sunt copilul tău. M-ai abandonat.

Kelley scutura din cap.

– Te-am pus în braţele cuiva mai capabil decât mine.

– Rahat! Madison se ridică în picioare, încercând să-şi ţină echilibrul de pat, astfel încât Kelley fu nevoită să-şi ridice privirea. Ştii cât de dată peste cap sunt? Am crezut că părinţii mei sunt morţi. Erau de fapt bunicii mei. Cum mi-ai putut face una ca asta?

– A fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut în viaţa mea, îi spuse Kelley, în timp ce lacrimile îi inundau obrajii. Te iubesc atât de mult. Am încercat să fac ce era mai bine pentru tine. Trebuie să mă crezi.

Ca o păpuşă căreia i-au fost brusc tăiate sforile, Madison căzu pe pat, îşi îngropă faţa în palme şi începu să se legene.

– Totul este complet greşit!

Blând, Kelley se aşează pe marginea patului.

– Toţi te-au iubit. Toţi au vrut să facă ce era mai bine pentru tine. Crede-mă!

Madison îşi ridică privirea, fixând-o pe Kelley.

– Aveai de gând să-mi spui vreodată adevărul?

– Nu ştiu. N-am vrut să te rănesc, Madison.

– Ei bine, ai făcut-o. Vrei să mă laşi în pace?

Kelley întinse mâna să o atingă, dar aceasta se dădu înapoi.

– Vrei să-ţi explic totul?

– Nu acum. Am nevoie să mă gândesc la toate.

– Te pot ajuta.

– Nu acum. Vreau să fiu singură!

Reticentă, Kelley încuviință. Nu era convinsă că cel mai bun lucru era să o lase pe Madison singură. Totuși, strânse totul, puse lucrurile înapoi în cutie și ieși. Se opri și se întoarse spre ea.

– Madison, te iubesc.

Madison o ignoră, iar Kelley simți cum i se frânge inima. Închise ușor ușa în urma ei, merse apatic spre bucătărie, puse cutia pe masă și luă telefonul. Formă numărul lui Jack.

– Morgan.

– Știe.

Vocea ei era lipsită de emoție.

– Kelley, tu ești?

– Da. Am spus că știe.

– Cine...

– Madison. Știe că sunt mama ei. Cred că încerca să găsească ceva cu care să ne șantajeze.

– Sunt deja în mașina de patrulă. Ajung acolo cât pot de repede.

– Bine. Voi... Auzi motorul unei mașini și scrâșnetul roților. O, Doamne!

Ieși în grabă din bucătărie, din casă, fără să-și dea seama că încă ținea telefonul în mână. Abia reuși să vadă farurile mașinii lui Madison în timp ce vira.

– Jack, a plecat cu mașina.

capitolul 22

Avantajul unui oraș mic era că avea doar un singur drum pe care puteai ieși cu ușurință: drumul principal. Sigur, mai existau și alte rute ocolitoare pentru a părăsi Hopeful, dar trebuia ca persoana respectivă să cunoască bine străzile lăturalnice pentru a se descurca. Așa că Jack parcă în partea de nord a drumului, imaginându-și

că Madison se îndrepta spre Dallas. Ca să se asigure, îl sună pe Mike şi-l rugă să păzească capătul de sud.

Fu surprins că reuşi să o convingă pe Madison să tragă pe dreapta. Fu şi mai surprins că ea nu încercă să pornească după ce el coborî din maşină şi se îndreptă spre ea. Dar i se frânse inima când, aplecându-se, privi pe geam şi-i surprinse expresia învinsă.

– *Ea* te-a trimis după mine? întrebă Madison.

– Da.

Se simţi de parcă ar fi vrut s-o înghită pământul.

– Ştii tot?

– Ştiu suficient încât să fiu convins că fuga nu este răspunsul.

– Nu vreau să mă întorc acolo.

– Ce zici să dormi la mine în seara asta?

Mirarea ei se transformă în resemnare.

– Aia mai lipsea. Ca să mă pui să vopsesc baia dimineaţă?

– Vom amâna până când te pui pe picioare. Urmează-mă acasă şi nici să nu-ţi treacă prin cap s-o iei în direcţia opusă. Voi alerta imediat toţi poliţiştii de aici şi până-n Dallas.

– Eşti aşa un ticălos.

Apropiindu-se de ea prin geamul deschis, o apucă de bărbie.

– Drăguţă, nici n-ai idee.

Madison îi oferi cel mai mic zâmbet posibil, şi el ştiu că ea îşi amintea de noaptea în care ajunsese în biroul lui.

Întorcându-se la maşină, Jack îşi scoase telefonul de la centură şi apăsă butonul de apelare rapidă. Kelley răspunse imediat.

– E cu mine, spuse el.

– Slavă Domnului! E bine?

– Pare puţin ameţită, dar e bine. O voi duce la mine acasă.

– De ce?

– Cred că acum are nevoie de spaţiu.

– Bine. Vin acolo.

Privi spre locul unde Madison aştepta.

– Ce-ar fi să mai aştepţi puţin? Dă-mi puţin timp cu ea.

– Pentru ce? Să o pui să sape şanţuri, să adune mizeria de pe marginea drumului? Din cauza duritătii tale am ajuns aici.

Se gândi că nu i-ar face bine să-i spună că era nedreaptă.

– Dă-i puţin timp.

– Este fiica mea, Jack. Ezită să pronunţe cuvântul „fiică".

– Ştiu, Kelley. Nu încerc s-o îndepărtez de tine. Sper să te pot ajuta să o păstrezi aproape.

La lăsarea serii, Jack stătea pe terasă şi îşi supraveghea oaspetele care stătea în hamac. Nu avea să stea acolo la infinit. Toamna era foarte răcoroasă. Mai devreme se oferise să o lase să dea un telefon Rondei, dar refuzase. Îi oferise ceva de băut. Refuzase şi asta. Îi oferise o pătură, pe care o refuzase, de asemenea.

– Ce are, tată? întrebă Jason stând cu Jack lângă şemineul portabil şi bucurându-se de căldura pe care o emana.

– Este puţin tristă, puţin confuză.

– De ce?

– Este greu de explicat. Îşi privi fiul. Şi nu sunt îndreptăţit să îţi spun.

– Cred că Riker nu vine în seara asta.

– Nu. Am vorbi deja cu mama lui despre asta. Poate mâine-seară.

– Mi se cam face foame.

– Şi mie. Voi comanda pizza. Ce-ar fi s-o anunţi şi pe Madison?

– Bine.

Îl bătu uşor pe umăr pe Jason înainte să intre în casă. După ce comandă pizza, schimbă aşternuturile patului său, schimbă prosoapele din baie şi aşează capacul toaletei. Nu înţelegea de ce femeile se enervează atât de tare când este ridicat. Ştia doar că aşa se întâmplă, iar el era hotărât să fie o gazdă perfectă. O sună repede pe Kelley să o anunţe că Madison era bine – nu vorbea, dar măcar se afla încă acolo. Deoarece îi confiscase din geantă cheile de la maşină, se aştepta să nu plece prea curând.

Când ajunse pizza, Madison intră şi se aşeză la masă. Avea nasul roşu, dar el se gândi că era de la plâns, şi nu de la frigul de afară. Ochii ei erau roşii şi umflaţi. Clipea des, de parcă o usturau. Stătea cu mâinile împreunate, de parcă ar fi vrut să se îmbrăţişeze.

– Am închiriat *Stăpânul inelelor*, spuse Jason. Vrei să-l vedem împreună?

Madison îşi şterse nasul cu mâna.

– Sigur!

Dădu la o parte farfuria în care se mai afla o jumătate de felie de pizza. Singura felie. Îşi îndreptă privirea spre Jack.

– Îmi pare rău. Nu prea mi-e foame.

Nu ştiu cum să-i primească scuzele. Nu se aşteptase la asta. Fusese mai mult furios pe ea decât mulţumit de ea, dar îi lipseau comentariile ei acide.

– Nu-ţi face griji.

– Dacă am fi avut un câine, ar fi mâncat resturile, spuse Jason.

Jack zâmbi.

– Încă mă gândesc la asta.

– Mereu mi-am dorit un câine, spuse Madison încet, dar tata... adică... în fine, era alergic.

– Nasol, comentă Jason.

Madison îi zâmbi şi apoi îşi întoarse privirea spre Jack.

– Ai vorbit cu *ea*? Avea o expresie vinovată. Nici nu știu cum s-o numesc acum.

Înțelese că era o problemă care trebuia rezolvată între mamă și fiică, așa că se rezumă să-i răspundă la întrebare.

– Da, am sunat-o să-i spun că ești bine.

Madison dădu din cap.

– Cum părea?

– Cam ca tine. Tristă și confuză. Îl bătu pe umăr pe Jason. Ce-ar fi să mergi până la vecini să vezi dacă doamna Hamilton are o pungă de popcorn, să avem ce mânca în timpul filmului?

– Avem popcorn.

– Fă ce ți-am spus.

Jason își dădu ochii peste cap, își împinse scaunul în spate și ieși prin bucătărie.

– Nu știe? întrebă Madison.

– Nu. O să aveți mult timp să vă hotărâți ce veți dori tu și Kelley să spuneți altora, după ce vă veți liniști.

Se foi în scaun.

– Ți-am citit scrisoarea.

Acum *el* rămăsese fără poftă de mâncare. Se lăsă pe speteaza scaunului, gândindu-se ce altceva ar mai putea face copilul ăsta ca să-l scoată din minți. Dar se pare că era pornită.

– Înțeleg. Văd că nu prea înțelegi conceptul de intimitate.

– Voiam să găsesc ceva cu care să te șantajez ca să scap de curățat băile lui Gunther. Își umezi buzele. Deci, ai știut mereu adevărul despre mine.

Nu voia ca ea să creadă că, deși ei nu îi spusese, Kelley i se confesase lui prima dată.

– Nu, mi-am dat seama abia săptămâna trecută că a avut un copil.

– Cum ți-ai dat seama?

Simţi un fior. Cât de mult bănuia ea despre relaţia lui cu Kelley, cât de mult ştia?

– I-am observat cicatricea de la operaţie.

Ochii ei roşii părură surprinşi.

– A născut prin cezariană?

Încuviinţă din cap.

– Uau! N-am ştiut asta. E o treabă serioasă, nu?

– Destul de serioasă, da.

Era mulţumit că nu îl întrebase şi cum de ajunsese să-i vadă cicatricea.

– Cred că nu mi-a spus nimic pentru că se ruşinează cu mine. Nu m-a vrut.

– Cred că te înşeli în ambele privinţe. Nu se ruşinează cu tine. Şi te-a vrut. Dar, mai mult decât atât, a vrut pentru tine ce-i mai bun. În viaţă iei decizii pe baza a ceea ce ştii în acel moment. Când Kelley a decis să-şi lase părinţii să te crească, a lua acea decizie gândindu-se la ce era mai bine pentru tine. Tot ce a făcut a făcut pentru că te iubeşte.

– Ciudat. Nu mă simt iubită.

– Cum te simţi?

– Furioasă.

– Cred că nu te pot învinovăţi pentru asta.

– Apropo, n-a citit-o niciodată.

Jack îşi întoarse privirea spre ea.

– Ce?

– Scrisoarea de la tine. N-a citit-o niciodată. Era închisă înainte să o deschis eu.

Se simţea furios şi uşurat în acelaşi timp. Îşi pusese sufletul pe tavă în acea scrisoare, şi Kelley nu se deranjase niciodată să o citească. Deci, când îşi reluaseră relaţia, o făcuse fără să ştie ce însemnase pentru el pe vremea aceea. Deşi credea că trecutul trebuie lăsat în urmă, se pare că nu prea se putea desprinde de el, iar Madison avea contribuţia ei în acest sens.

Jack se aplecă înainte şi-şi puse braţele pe masă.

– Data viitoare, nu-ţi mai băga nasul în lucrurile mamei tale.

Tresărind, Madison îşi coborî privirea.

– Credeam că-mi bag nasul în lucrurile surorii mele, spuse ea încet.

– Şi crezi că asta e mai bine?

Clătinând din cap, ridică privirea spre el.

– Nu mai bine, doar diferit. Nu la fel de rău. Începu să plângă. Relaţia cu mama ta este diferită de cea pe care o ai cu o soră. Cred că i-am spus de sute de ori că nu e mama mea sau că era o înlocuitoare jalnică pentru o mamă.

Jack îşi dădu scaunul în spate şi veni lângă Madison.

– Vino aici, puştoaico!

O luă în braţe şi o strânse cu putere.

– Nu ştiu ce ar trebui să simt. Suspină nefericită. O urăsc, dar o şi iubesc.

În urmă cu nouă ani, Jack simţise la fel atunci când îi spusese că totul între ei se terminase. O luă de bărbie şi-i ridică faţa spre el.

– Ascultă ce-ţi spun! Iubirea e mai puternică. O vei urî o perioadă, dar apoi îţi va fi al naibii de dor de ea.

– Ţie aşa ţi s-a întâmplat?

– Da.

– Ea a fost unul dintre motivele pentru care te-ai însurat, nu?

– Singurul motiv pentru care am făcut-o. Se temea că Stephanie va trebui să fie o mamă singură.

Madison se încruntă.

– Nu înţeleg. De ce te-ai căsătorit cu ea? Este suficient să-l priveşti pe Jason ca să-ţi dai seama că nu este fiul tău.

Înainte ca Jack să poată să o asigure că Jason este fiul lui, auzi un zgomot. Jason stătea în pragul uşii care ducea spre bucătărie, cu un pachet de popcorn în mână

și cu o expresie îngrozită. Jack fusese atât de absorbit de discuția cu Madison încât nu-l auzise pe Jason venind.

– Spune-mi că nu-i adevărat, îi ceru Jason.

Una era să-i ascundă adevărul, și alta era să-l mintă pe Jason în față.

– Jason...

Jason aruncă punga cu popcorn, se întoarse și alergă afară din casă.

– Îmi pare rău, zise Madison, îndepărtându-se de el. Nu știam că este acolo. N-aș fi spus nimic. Sincer, îmi pare rău.

Nu o mai auzise vorbind cu atâta remușcare în glas. Dar acum nu prea mai conta.

Se simțea de parcă Wolverine își înfipsese ghearele de fier în pieptul lui. Credea că și Jason trebuie să se fi simțit cam la fel.

Jack stătea în curtea din spate, înconjurat de umbrele serii de toamnă. Lumina lanternei ieșea printre crăpăturile fortului. Îl construise pentru Jason când acesta avea patru ani, la scurt timp după ce se mutaseră în Hopeful. De atunci, devenise refugiul fiului său. Mereu crezuse că Jason nu mai avea nevoie de nimeni. Acum, nu mai era sigur de asta.

Îl măcinase mereu gândul, întrebându-se dacă ar trebui să fie sincer cu Jason, dacă ar trebui să-i explice că nu aveau aceleași gene. Dar ce-i păsa unui copil de gene? Asta până la liceu, când profesorii de biologie îi învățau pe elevi cum să compare trăsăturile de familie, iar Jason ar începe să se întrebe cum de el avea ochi căprui când ambii lui părinți îi aveau albaștri.

Jack se gândise că, dacă va aștepta, va ști mai bine cum să explice lucrurile. Se gândise să aștepte până când Jason va avea vârsta lui Madison. Dar, așa cum observa la Madison, un adolescent nu era pregătit să audă adevărul. Dar dacă ar aștepta și mai mult, până

când Jason va fi pe punctul de a se însura, oare va simți acesta că Jack îl mințise toată viața?

Nu exista un răspuns simplu, o soluție potrivită. Acum, că Madison deschisese ușa secretelor, Jack se gândi că cel mai bine era să meargă mai departe cu adevărul.

Hotărât, se îndreptă spre fort. Ridicând mâna, bătu la ușa care îi ajungea la nivelul frunții.

– Jason?

– Pleacă!

– Trebuie să vorbim.

– Nu!

Jack urcă scara și încercă să ajungă la ușă. O împinse, iar aceasta scârțâi. Privi prin deschizătura mică și văzu zăvorul. La naiba! Când pusese Jason zăvor?

– Deschide! îi ceru Jack.

– Nu!

– Jason, am o poză a mamei tale.

Aproape că putea auzi rotițele învârtindu-se în capul lui Jason. Auzi un zgomot de frecare pe podea și se gândi că Jason se îndreaptă spre el. Când avea patru ani, putea sta în picioare în încăpere. Acum nu mai era cazul. Jack nu se gândise cât de mult va crește Jason sau cât de mult timp își va dori acesta să folosească fortul, atunci când îl construise. Cumva, se așteptase ca Jason să rămână mic. Știa că era un gând ilogic, și totuși îi trecuse prin minte.

Auzi zgomotul metalului și ușa se deschise. Jason se dădu rapid în spate ca și cum ar fi avut în față un monstru de coșmar. Jack era total nepregătit pentru suferința pe care o simțea și se chinuia să restabilească legătura cu fiul lui. Se strecură pe ușă, în camera micuță care îi părea un sicriu. Și totuși, era confortabilă. Pe pereți poze erau prinse cu piuneze. Hârtia începuse să se îngălbenească și să se încrețească la colțuri, dar desenele în creion reflectau același lucru: o familie alcătuită din

patru persoane. O mamă, un tată şi doi băieţi. Deşi în desen ambii băieţi aveau părul blond, acum, unul avea părul negru, drept, şuviţe desenate cu furie.

Jack privi şi-l văzu pe Jason ţinând în mână un creion negru. De la siluetele din linii desenate când era mai mic, şi până la desenele recente mai sofisticate, era evident că fiul lui îşi dorea o familie. Pentru prima dată în viaţă, Jack se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să-l dea pe Jason spre adopţie. La fel de repede veni şi răspunsul: în nici un caz!

Ridică o carte în care reflecta culorile şcolii – negru şi auriu.

– Acesta e anuarul meu.

În tinereţe, nu-i păsase prea mult de suvenire, dar cumpărase albumul în ultimul an de liceu deoarece ştia că în el va fi şi o poză a lui Kelley.

Jason doar îl fixa cu privirea.

– Ştii ce este un anuar? întrebă Jack.

Jason încuviinţă din cap, iar Jack avu senzaţia că fiul lui se temea.

– Nu-ţi aminteşti? Şi şcoala mea are. Mereu primesc unul, spuse Jason.

– O, da, zise Jack. Nu ştiu unde mi-e capul în seara asta.

Jason arătă spre anuar.

– Este şi ea în el? Mama?

– Da.

– Şi tata?

Jack aprobă din cap, simţind că nodul din gât îl va sufoca.

– Ştii cine este? întrebă Jason.

– Stă chiar aici, lângă tine.

– Mă refer la tatăl meu adevărat.

Simţi o durere în piept şi avu senzaţia că i se va opri inima. „Eu sunt tatăl tău adevărat."

Scutură din cap.

– Ar putea fi. Nu ştiu.

– Pot să mă uit?

– Nu vrei mai întâi să mergem în casă, unde ne vom simţi mai confortabil?

– Nu. Vreau doar să văd.

– Bine.

Jack dădu paginile până când ajunse la una în care era o fată foarte tânără, cu un chip inocent. Dacă Jack ar fi avut o fată care ar fi arătat ca ea şi un tip s-ar fi dat la ea, Jack nu l-ar fi ameninţat doar cu închisoarea, i-ar fi tras şi o bătaie sănătoasă. Era ciudat cum acum, în postura de părinte, vedea lucrurile altfel.

Întoarse anuarul şi privi reacţia lui Jason. Se lăsă aşteptată. Clipi de câteva ori şi în cele din urmă şopti:

– Este drăguţă!

Jason ridică privirea spre Jack.

– Seamănă cu Madison. Adică, nu ca două surori, vreau să spun că la fel de tânără.

Jack simţi de parcă ar fi primit un pumn în stomac. Probabil că diavoliţa cu gură mare are aceeaşi vârstă – sau pe-aproape – de vârsta pe care Stephanie o avusese când rămăsese însărcinată.

– Era tânără, Jason. A renunţat la şcoală. Nu avea serviciu. Nu ştia cum să aibă grijă de un copil. Şi nu voia să aibă grijă nici de soţ.

– De ce a zis atunci că tu eşti tatăl meu dacă nu era adevărat?

– Presupun că aşa a crezut. Amândoi am crezut asta. Dar, pe măsură ce creşteai, devenea evident că nu semănai deloc cu mine.

– De ce m-ai păstrat?

Ochii amândurora se umplură de lacrimi.

– Deoarece te-am ţinut în braţe imediat ce te-ai născut. Erai atât de mic, erai perfect, şi m-ai privit cu ochii tăi mari. Din acel moment ai devenit fiul meu, Jason.

– Dar este o minciună!

– Nu, nu-i o minciună. Jack își duse mâna la inimă. Aici, Jason, în inima mea, ești fiul meu. Te iubesc și nimic nu va schimba asta.

Jason își trase nasul și își șterse obrajii.

– Este și vreo poză cu tine?

Jack zâmbi discret, victorios. Știa că începuse să repare puntea spre inima lui Jason.

– Da, aici. Dar ți-o arăt dacă promiți să nu râzi.

– Nu voi râde.

– Bine, atunci. Jack luă anuarul și dădu pagină cu pagină până o găsi pe cea pe care o căuta. Îndepărtă anuarul de Jason. Nu știu dacă e bine s-o vezi.

– Haide, tată! Jason făcu ochii mari, iar nesiguranța i se strecură pe chip. Ar trebui să-ți spun în continuare așa? Adică dacă nu ești... știi tu... Pot să-ți mai spun așa?

– Întotdeauna!

Jack îi făcu loc lângă el, iar Jason se trase aproape, până când ajunseră unul lângă celălalt. Jack deschise anuarul și îl așeză pe picioarele fiului său. Îi arătă poza lui.

– Asta-s eu.

– Arăți amuzant.

– Hei, eram un adevărat armăsar.

Totuși, privind poza după nouă ani de experiență, vedea și el că arăta puțin cam prostănac.

Jason îi căută privirea.

– Riker seamănă cu tatăl lui?

– Da, seamănă.

– Mi-aș dori să semăn cu tine. Mi-aș dori ca tu să fii tatăl meu adevărat.

Jack își strecură brațul pe după Jason și îl îmbrățișă.

– Sunt tatăl tău adevărat, fiule.

capitolul 23

Era puțin trecut de miezul nopții când Kelley ajunse acasă la Jack cu o geantă cu schimburi pentru Madison.

Acesta îi promisese că avea să o sune după ce Madison va merge la culcare, şi asta se întâmplase puţin după ora 23. Pe de-o parte, Kelley îşi dorea cu disperare să-i vorbească, pe de altă parte, ezita să forţeze lucrurile. Să-i vorbească despre trădarea încrederii. Se descurcase de minune până acum.

Nu fu surprinsă că Jack îi deschise uşa când ea era la jumătatea aleii. Era sigură că o aşteptase. Imediat ce se apropie, o luă de braţ şi o trase spre el, apoi o îmbrăţişă, obraz lângă obraz. Ea îi răspunse la îmbrăţişare, puţin cam încurcată de greutatea genţii. Era atât de solid, de cald. Aproape că o făcea să uite că în viaţa ei nu era totul perfect.

– Ce faci? întrebă el.

– Nu prea bine.

O sărută tandru, blând, şi ea se gândi în treacăt dacă putea simţi sarea lacrimilor pe care şi le ştersese în drum spre el.

– Intră.

Deschise uşa şi o pofti în casă.

– Madison a adormit?

– Cred că da. N-am mai auzit-o de când s-a închis în camera mea.

– Vreau să merg s-o văd.

– Te rog. Mă găseşti în bucătărie, merg să fac ceva de băut. Cafea sau ciocolată caldă?

– Ciocolată caldă.

Era deja prea agitată. Nu mai avea nevoie de cafeină. Merse până la capătul culoarului şi fu surprinsă să vadă că uşa era descuiată. O deschise şi aruncă o privire. Singura lumină era cea de veghe din baie, dar era suficientă încât să o poată zări pe Madison în pat.

Se strecură în cameră şi puse geanta la piciorul patului pentru ca Madison să o poată găsi dimineaţă şi se apropie puţin mai mult, până o putu vedea clar.

Purtând ceea ce părea a fi un tricou de fotbal texan, care era probabil al lui Jack, Madison stătea pe spate, cu mâinile pe perne, cu degetele încleştate. Dormea aşa de când era mică, iar pe atunci degetele ei strânse formau pumni micuţi. Şi pe atunci Kelley se furişa în camera ei.

Mama ei îi subliniase cât de important era să nu deruteze copilul, să se asigure că aceasta realiza cine era mama ei. Privind în urmă, Kelley se întreba cum ar fi putut-o deruta dragostea primită de la două femei. În sinea ei se dăduse o luptă, încercând să facă ce era mai bine pentru copilul minunat pe care îl adusese pe lume, să le facă pe plac părinţilor, dorind să fie tânără, deşi se simţea atât de bătrână. Unde dispăruseră intenţiile ei bune?

Tot ce îşi dorea era să o ia pe Madison în braţe şi să o protejeze de toate grijile vieţii. Niciodată nu plănuise să fie ea cea care să o facă să sufere.

Ieşind încet din cameră, închise uşa. Îl găsi pe Jack în bucătărie, sorbind din cană şi privind în gol. Îşi îndreptă ochii spre ea şi arătă spre cana care se afla pe masă. Deasupra ciocolatei pusese bezele care se topeau. Fără să ştie de ce, Kelley găsi asta foarte reconfortant.

Privindu-l, se sprijini de bufet, imitându-i poziţia.

– Ce face? întrebă el.

– Doarme. Părea chiar liniştită, ceea ce nu pot spune şi despre mine. Îl cercetă mai îndeaproape. Sau despre tine. Arăţi la fel de rău ca mine.

Încuviinţând din cap, sorbi din cafea şi-şi luă privirea de la ea. Nu era reacţia la care se aşteptase. Ceva rău se întâmplase, iar ea începu să realizeze asta.

– Jack, ce s-a întâmplat? Se mustră. Ce întrebare tâmpită. Totul merge prost. Încercă să facă un pas spre el. Dar ţii ceva în tine.

– Eu şi Madison stăteam de vorbă. A menţionat că nu credea că eu sunt tatăl lui Jason. Nici unul dintre noi n-a realizat că el era acolo, ascultând.

– O, nu! Suferea pentru el, pentru Jason, pentru ceea ce ea şi Madison făcuseră acestei familii. Cum ai reacţionat?

Îşi îndreptă iar privirea spre ea, iar ea îi putu vedea suferinţa.

– Cum era să reacţionez? Când m-a întrebat dacă era adevărat, am fost nevoit să-i spun adevărul.

– Oh, Jack, îmi pare atât de rău!

El scutură din cap.

– Mă tot bătea gândul să-i spun de ceva vreme. Mă gândeam să aştept până când va mai creşte – arătă spre camera în care se afla Madison –, dar nu mi se părea o variantă prea bună.

– Şi totuşi, este atât de mic. Cred c-a fost devastat.

– Da, a fost destul de afectat. Mi-ar fi plăcut să afle altfel. Dar lucru ciudat este că, după ce i-am explicat situaţia şi l-am convins că rămân în continuare tatăl lui şi l-am făcut să intre în casă, el şi Madison au fost nedespărţiţi până au mers la culcare. S-a ghemuit în braţele ei în timp ce ea stătea în fotoliul meu. S-au uitat la televizor, au vorbit. Doi copii răniţi care încercau să-şi vindece rănile, presupun.

Kelley oftă, făcând să se clatine bezelele din ciocolată care încă nu se topiseră.

– Nu mi-am dorit niciodată să se ajungă aici.

– Madison a recunoscut că încerca să găsească ceva cu care să ne şantajeze, rosti el încet.

– Şi furtul din magazin?

– Cred că spera că ne va despărţi. Cum ai putea să ţii la cineva care te tot arestează?

Kelley simţea nevoia să ţipe.

– Deci crezi că încerca să mă pună în situaţia de a alege?

Jack încuviinţă din cap.

– Eu sau ea.

Toată situaţia părea imposibil de rezolvat.

– Ştii ce este cu adevărat îngrozitor, Jack? Nu aştepta ca el să răspundă. Uneori, la început, imediat după ce-am născut-o, mi-am dorit să o fi dat unor străini. Era atât de greu s-o văd crescând şi să nu-i pot spune că sunt mama ei.

– Cu sprijinul părinţilor tăi, de ce nu ai fi putut să o creşti, asumându-ţi faptul că erai mama ei?

Era o întrebare pe care şi-o pusese de sute de ori în ultimii ani.

– Când am discutat cu părinţii mei posibilele soluţii pentru problema mea, aşa cum o numeau ei, mereu s-a discutat despre a renunţa complet la drepturile mele sau nimic. Au fost atât de convingători. Îşi doreau control total, astfel încât m-au convins că era în interesul copilului. Eu mai aveam mult până la terminarea liceului, a facultăţii, până la găsirea unui loc de muncă. Unde era să găsesc un tânăr care să vrea să-şi asume responsabilitatea faţă de copil? Zâmbi uşor, amintindu-şi. Era un copil atât de drăgălaş, Jack. Era atât de veselă. Rar plângea. Intram noaptea în camera ei, când toţi dormeau, şi stăteam pur şi simplu şi o priveam. Priveam minunea pe care o adusesem pe lume. Începusem să mă îndoiesc de decizia de a-i lăsa pe părinţii mei să o crească. Strânse cana cu mai multă putere. Şi totuşi, realist vorbind, ştiam că n-am nici o şansă, pentru că, dacă nu făceam aşa cum spuneau ei, îmi retrăgeau tot sprijinul. Simţindu-i privirea, o podidiră lacrimile. Ştiu că ar fi trebuit să fiu recunoscătoare că deciseseră să mă ajute, dar, după o vreme, începusem să-i disprețuiesc că o luaseră de lângă mine. Nu cred că au făcut-o intenţionat. Uneori îmi doream să pot face ceva să o recuperez, să fie fiica mea. Dar nu le-am dorit niciodată moartea.

– Nu încerca să te învinovăţeşti mai mult decât ai făcut-o până acum. Au pierit din vina unui beţiv.

– Asta sună atât de milităresc.

– Milităresc sau nu, nu aveai nici un control asupra a ceea ce s-a întâmplat, indiferent de ce crezi tu.

– M-am certat cu părinţii mei chiar înainte să fie ucişi, mărturisi ea. Credeam că îi permit lui Madison prea multe. Îmbătrâneau şi nu mai acordau atenţie unor aspecte ale vieţii ei. Credeam că mă voi descurca mai bine decât ei crescând-o. Şi iată-mă aici, făcând totul greşit!

– Nu chiar totul. Practic, este un copil, numai că asta i-a cam scăpat din vedere.

– Cât timp n-o scap eu pe ea din vedere.

– N-o vei face.

– Ai atât de multă încredere în mine.

– Pentru că te cunosc.

Ea şi Madison fuseseră atât de apropiate înainte de moartea părinţilor ei. Ca două surori. O chema deseori pe Madison să-şi petreacă timpul cu ea. Când Madison voia să organizeze o petrecere în pijamale, o făcea la Kelley, deoarece ea nu îi spunea să facă linişte. Kelley adora să-i fie aproape lui Madison, dar nu-i era uşor. Să fie sora fiicei ei, când tot ce-şi dorea era să fie mama ei. Cu trecerea anilor, priorităţile ei se schimbaseră. Cândva se temuse să-şi asume răspunderea pentru creşterea unui copil. Acum ar fi dat orice să-i fie mamă.

– Poate eu ar trebui să curăţ băile lui Gunther.

– Nu-i chiar amuzant.

– Tu le-ai vopsit? întrebă ea.

– Când aveam 14 ani. M-a prins furând o coca-cola.

Zâmbi, imaginându-şi că de fapt furase mult mai mult.

– Vreau s-o iau acasă, Jack.

– În seara asta?

Kelley clătină din cap.

– Ce vreau să spun este că vreau s-o duc înapoi în Dallas.

– Nu văd de ce ai vrea să te muți înapoi în Dallas.

– Pentru că lucrurile nu merg bine nici aici. Distrug tot ce ating. Tu n-ai nevoie de mine în viața ta.

Făcu un pas spre ea.

– Nu-i adevărat.

Punând cana deoparte, se înconjură cu brațele.

– În noaptea balului mi-ai spus că mă iubești, iar eu n-am vrut să aud, nu cât timp îți eram profesoară, așa că te-ai îndreptat spre Stephanie.

– Kelley, asta a fost demult. Trebuie să treci peste.

– Înțeleg, Jack, dar te-am îndemnat să te însori cu ea. N-ai fi făcut-o dacă n-aș fi insistat.

– Dar m-am ales din căsnicia aia cu un copil grozav. Nu regret nimic.

Kelley scutură din cap.

– Din cauza modului în care m-am comportat cu Madison de când s-a născut, dar mai ales în ultimele 18 luni, v-am rănit pe tine și pe fiul tău. M-am săturat să-i fac pe alții să sufere. Nu te merit, Jack. Sunt convinsă că meriți ceva mai bun.

– Te iubesc, Kelley. Putem face lucrurile să funcționeze. Între noi. Cu Madison. Cu Jason.

Se îndepărtă de el, simțind nevoia să se distanțeze.

– Cu Jason, care vrea să te însori cu Serena? Cu Madison, care ne vrea despărțiți, așa că încalcă legea? Cu Madison, care ne urăște atât de mult încât a vrut să găsească o cale să ne șantajeze?

– Primul pas, Kelley, este relația dintre noi. Dacă ea este suficient de puternică, vom reuși să rezolvăm și celelalte probleme.

– Cred că ai citit prea multe romane de dragoste, Jack.

Se îndreptă spre ușă.

– Dacă-mi întorci spatele, Kelley, nu voi veni după tine.

Îl privi peste umăr.

– Mereu am știut că ești inteligent, Jack.

Să iasă din casa lui fu unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată, dar îi provocase prea multă suferință deja. Nu voia să mai facă asta.

capitolul 24

Jack aruncă ovăzul în apa fiartă și apoi se întoarse spre chiuvetă. Nu era în toane prea bune, având în vedere că nu dormise bine. De fapt, nu prea dormise. În zori, reușise să se ridice de pe canapea, acolo unde adormise după ce Kelley plecase.

Plecase. Îl părăsise gândindu-se că-i face o favoare. La dracu'! Nu voia favoruri din partea ei. O voia pe ea, inima ei, dragostea ei. Își dorise să o aibă aproape când mergea la culcare și își dorea să o găsească ghemuită lângă el când se trezea dimineața.

Deschise robinetul și puse sub el planta pe care ea i-o dăruise.

– Cred că o îneci, spuse o voce caldă, feminină.

Oprind apa, privi peste umăr. Madison stătea în prag, cu părul ei șaten-auriu, fără machiaj. Părea tânără, vulnerabilă. Și tristă.

Chiar toată lumea din casa asta trebuia să fie tristă?

– Nu cred că va supraviețui, răspunse el.

Îi oferi un zâmbet cald.

– Nu e bună nici prea multă, dar nici prea puțină apă.

– Deci crezi că m-am temut atât de mult că va muri, încât am omorât-o singur?

Se apropie de el și luă planta.

– Cred că, dacă îi vei da puțin timp, își va reveni.

– Deci, cam cum facem cu oamenii?

– Cam aşa.

Simţind mirosul cerealelor arse, înjură printre dinţi, se apropie de aragaz, luă oala de pe foc şi înjură din nou. Apa se evaporase.

– Mă pricep la omlete, spuse Madison.

Micuţa infractoare se oferise să facă ceva, iar asta îl şocă atât de mult încât îl lăsă fără cuvinte. În cele din urmă, zâmbi.

– Serios?

Ea încuviinţă.

– Aş putea face una. Presupun că nu pot merge să vopsesc băile lui Gunther cu stomacul gol.

Jack se îndreptă spre chiuvetă şi umplu vasul cu apă, sperând că va reuşi să îndepărteze cerealele arse. Probabil că cea mai bună soluţie era să arunce totul la gunoi.

– Nu-ţi face griji pentru Gunther astăzi. Poţi să faci asta în altă zi.

– Prefer s-o fac azi. E mai bine decât să stau aici degeaba, gândindu-mă la chestii.

– Bine. Aplecându-se puţin, deschise uşa frigiderului. Poftim ouăle.

Începu să se simtă ca acasă în bucătăria lui.

– Bei cafea? întrebă el.

– Ceai.

– N-am ceai. Ce zici de o ciocolată caldă?

– Cu bezele?

– Se poate altfel?

Ea zâmbi.

– Aş bea una.

În timp ce îi pregătea ciocolata, ea pregăti omleta, folosindu-se de tot ce găsea prin frigider. Sprijinindu-se de blat, se opri să o privească.

– Kelley a trecut pe aici aseară, spuse el.

– Ştiu. Când am auzit-o intrând, m-am prefăcut că dorm.

Jack se întinse după cana cu cafea şi luă o înghiţitură.

– De fapt, am făcut mai mult decât atât, spuse ea. Am ieşit din cameră, am stat în bucătărie şi am ascultat ce aţi discutat.

– Madison, jur că...

– Ştiu că n-ar fi trebuit să fac asta, Jack.

Jack simţi că relaţia lor se schimbase. Nu mai era un copil. Iar el nu mai era şeriful. Ochii lui Madison se umplură de lacrimi.

– Credeam că îţi va spune ceva ce mie nu mi-ar fi spus. Şi ştiu că am greşit trăgând cu urechea, dar încerc să mă obişnuiesc cu noua situaţie. Ştii cât de mult doare să pierzi un părinte?

– Da, ştiu, spuse el.

– Eu n-am ştiut. Am crezut că ştiu. Nu e deloc aşa cum am crezut. Nimeni nu mai este cine credeam eu. Sunt dată peste cap.

– Înţeleg că eşti confuză, dar trebuie să înţelegi că un lucru a rămas la fel. Kelley te iubeşte în continuare.

– Dar acum e iubirea unei mame, nu a unei surori.

– Madison, dragostea lui Kelley pentru tine a fost mereu dragoste de mamă.

Madison suspină. Jack se apropie de ea şi o îmbrăţişă.

– Linişteşte-te, este în ordine.

– Ştii ceva despre tatăl meu?

Tremura, şi Jack îi simţi lacrimile udându-i cămaşa.

– Din ce am înţeles, era un om bun.

Îl privi cu ochii plini de lacrimi.

– Şi că a fost omorât de un şofer beat, spuse el solemn.

– Te referi la Marcus Gardner?

Jack încuviinţă.

– Paternitatea nu este determinată de genele pe care le porţi, Madison. Poate că nu eu i-am dat viaţă lui Jason, dar mi-aş da viaţa înainte de a lăsa pe cineva să-i facă rău. Tu ai avut trei oameni care au fost gata să facă asta pentru tine. Încerci să-i etichetezi, dar dragostea nu poate fi etichetată.

– Cum de știi atât de multe despre iubire?

– Am avut o profesoară bună.

– Kelley?

El confirmă. Madison se desprinse din brațele lui și se întoarse la ouă, pe care le puse într-o tigaie.

– Îmi pare rău că v-am stricat relația, spuse ea. Îl privi, apoi își concentră atenția asupra omletei. M-am gândit numai la ce-mi doream eu, la ce era mai bine pentru mine. Nu m-am gândit și la ce și-ar putea dori Kelley.

– Nu-i prea târziu să începi să te gândești și la alții.

– Ce intenții ai cu ea?

Se holbă la ea.

– Poftim?

– Intențiile tale. Ai mai rănit-o o dată. O vei răni iar?

– N-am făcut-o intenționat.

– Merită pe cineva care să o iubească.

– De acord.

Înroșindu-se, puse omleta pe farfurie și se îndreptă spre masă. Jack i se alătură, luă o înghițitură și își dădu cu părerea:

– Destul de bună.

Ridică din umeri.

– Crezi că mama lui Jason l-a abandonat? întrebă ea.

– Chiar înainte de a ne părăsi.

– Este un puști de treabă. Chiar îmi pare rău că m-a auzit spunând că nu e fiul tău.

– Ne vom descurca noi cumva.

– Este norocos să te aibă.

Un compliment din partea lui Madison. Poate că se maturizase puțin în ultimele 24 de ore.

– Eu sunt norocos să-l am, răspunse Jack.

Madison oftă, dădu farfuria la o parte, își sprijini cotul de masă și-și sprijini bărbia în palmă.

– Sunt confuză. Nici măcar nu mai știu cine sunt.

– Știi cine ești, Madison. Nu trebuie decât să te privești în oglindă.

Kelley opri maşina în parcarea lui Gunther, lângă camioneta lui Jack. O sunase să-i spună că Madison era în toane mai bune şi că decisese să vopsească băile lui Gunther. Kelley petrecuse o jumătate de oră încercând să-şi dea seama de cea mai bună abordare. Nu voia să o rănească pe Madison, dar nici nu putea lăsa lucrurile aşa.

Coborî din maşină şi se îndreptă prudentă spre latura clădirii unde se aflau băile. Jack era sprijinit de perete. Era în uniformă, cu pistolul la brâu.

– Mă gândeam eu că vei apărea, spuse el, îndepărtându-se de perete.

– Chiar crezi că trebuie să o păzeşti ca pe un criminal în serie?

Îi răspunse cu o grimasă.

– Nu sări la gâtul meu. Eram în drum spre secţie. I-am adus vopseaua şi echipamentul şi am mai rămas câteva minute, în caz că mai avea nevoie de ceva.

– Oh, spuse ea contrariată. Îmi pare rău. Am tendinţa să...

– Să fii excesiv de protectoare?

Încuviinţă din cap.

– Deci, cum se simte?

– E bine. A fost foarte vorbăreaţă la micul dejun.

Îl privi suspicioasă.

– Madison?

– Da. Nu-mi prea apreciază talentul la grădinărit.

Nu se putu abţine să nu zâmbească.

– Nu mă surprinde.

Se lăsă tăcerea între ei, ca şi cum nici unul nu ştia ce să spună, deşi amândoi ştiau că aveau foarte multe de discutat.

– Bine atunci, te las cu ea, spuse Jack în cele din urmă, dând să plece.

– Jack?

Se opri şi o privi.

– Îţi mulţumesc că ai luat-o la tine aseară.

Încuviinţă cu o mişcare uşoară a capului.

– E un copil bun.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, dispăru după colţ.

Kelley intră în baie, iar inima i se strânse când o văzu pe Madison vopsind peretele. Purta un tricou foarte larg pe care îl înnodase într-o parte, un tricou care, Kelley era sigură, îi aparţinea lui Jack. Purta pe cap un fel de bandană. Fredona, chiar fredona un cântec trist. Kelley îşi controlă nevoia de a-şi trosni degetele şi, în schimb, înghiţi în sec, înainte de a o întreba:

– Ce zici de o mână de ajutor?

Madison se întoarse, având pe vârful nasului nişte vopsea. Kelley ştia că Madison nu avea ochii roşii din cauza vopselei. Îşi ţinu răsuflarea, aşteptând răspunsul lui Madison. Simţea un gol în stomac, simţea cum îi pulsează sângele la tâmple şi, în cele din urmă, nu mai rezistă şi-şi trosni încheieturile. „Răspunde-mi, scumpo, răspunde-mi“, se rugă ea în gând.

Madison ridică din umeri.

– Dacă vrei.

Kelley trecu pragul.

– E un loc cam întunecos, nu?

– Da. Madison îşi coborî privirea şi începu să se joace cu trafaletul. Voi vopsi semnul care spune să tragi apa după echipamentul de igienă feminin. Clătină din cap. Auzi, echipament!

– Semnul probabil a fost scris de un tip.

– *Crezi?* întrebă Madison cu sarcasmul caracteristic.

Ochii lui Kelley se umplură de lacrimi, dar se strădui să zâmbească.

– Madison, mereu mi-am dorit ce-i mai bun pentru tine.

Madison îşi ridică privirea, iar Kelley văzu că ochii fiicei ei erau plini de lacrimi. Fiica ei. Nu-şi dorise niciodată să sufere.

– Te iubesc atât de mult, Madison. Nu-mi doresc decât să fii fericită!

Lacrimile inundară obrajii lui Madison.

– Mă simt pierdută, spuse ea.

– Știu. Și eu.

Fără să se gândească, fără să planifice, lăsându-se purtată de instinct și de dragoste, înaintă, o luă pe Madison în brațe și o strânse la piept. Nu știa cât timp rămaseră așa, îmbrățișate, plângând, plângând din cauza secretelor, a anilor care trecuseră, încercând în același timp să înnoade firul relației lor.

Madison fu prima care se trase înapoi, ștergându-și ochii.

– Te-am murdărit de vopsea.

Kelley privi spre șold, acolo unde trafaletul se frecase de blugii ei.

– Nu contează. Sunt haine vechi.

Madison pufni.

– Presupun că nu Jack este tatăl meu.

Jack? Nu o auzise niciodată pe Madison spunându-i pe nume. Kelley râse nervos și clătină din cap.

– Nu, nu este. Avea numai 12 ani când am rămas însărcinată.

– Păcat.

Kelley se holbă la ea.

– Poftim?

– E un tată foarte bun. Nu te-ar fi lăsat să treci singură prin asta.

– Nu, nu cred că ar fi făcut-o.

Madison ridică din umeri.

– Nu știu cum să-ți spun.

– Cum te face să te simți mai bine.

– Aici e problema. Nimic nu mă face să mă simt mai bine. Deci, tipul care te-a lăsat gravidă...

– Îl chema Randy. Nu l-am iubit deloc, Madison. Îmi pare rău pentru asta. Nici el nu m-a iubit pe mine.

Nu știu unde este, dar Jack probabil că ne-ar putea ajuta să-l găsim.

Madison scutură din cap.

– Nu sunt pregătită pentru asta. Îmi vei spune totul?

Kelley încuviință.

– Da, o voi face.

Baia aceea mizerabilă probabil nu era cel mai potrivit loc pentru un nou început, dar, în timp ce o vopseau, Kelley își puse sufletul pe tavă, povestindu-i lui Madison tot ce se petrecuse între ea și Jack, simțind o ușurare care o făcea să spere că ar putea reconstrui puntea spre inima lui Madison.

capitolul 25

Jack nu-și putea aminti nici un moment din viața lui în care își permisese să-și plângă de milă. Nici măcar atunci când mama lui îl părăsise. Nici măcar nu se îmbătase. Dar era aproape să o facă acum. După ce se asigură că era liniște în oraș, se întoarse acasă la o plantă muribundă, scoase o bere din frigider, ieși și se așeză în hamac. Noaptea era la fel de neagră precum gândurile lui.

Jason își petrecea seara cu Riker, iar asta îi venea mănușă lui Jack, căci nu trebuia să-și facă griji în privința lui. Nu trebuia să-și facă griji decât pentru a intra iar în casă să ia o sticlă de bere după ce-o dădu gata pe prima. Dacă ar fi gândit limpede, ar fi adus o ladă frigorifică plină cu bere și ar fi ținut-o lângă el, astfel încât nu ar fi fost nevoit să se ridice. Încerca să dea totul uitării. Având în vedere că voia să se îmbete, își închisese chiar și telefonul. De când lucra ca polițist, niciodată nu-și permisese o noapte de iresponsabilitate. Simțea nevoia unei nopți în care să se gândească numai la el. Apoi, a doua zi dimineață, urma să-și reia toate îndatoririle și să-și continue viața.

Crezuse că între el şi Kelley era ceva special. Se înşelase, evident. Nu se aşteptase şi nici nu simţise nevoia să fie pus pe primul loc în viaţa ei, înţelesese că Madison era extrem de specială pentru ea şi că ele două aveau multe lucruri de rezolvat. I-ar fi plăcut însă să fie măcar consultat înainte de a-şi face planuri să părăsească oraşul.

I se păru că vede ceva mişcându-se în umbră şi îşi îndreptă atenţia spre casă. Privi cum o siluetă cunoscută se apropia de hamac. Visase la ea în ultimii zece ani şi se gândea că o va mai face şi în următorii cincizeci. Îl dădea peste cap. Mereu o făcuse, mereu o va face.

– Bună, Jack, spuse ea încet. Am încercat să te sun, dar tot intra robotul.

– Mi-am închis telefonul. Îşi strânse berea la piept. Plănuiesc ca în aproximativ o oră să nu mai fiu capabil să conduc.

– Acesta nu este Jack Morgan cel responsabil pe care îl cunosc.

– Ei bine, după nouă ani, m-am gândit că merit o noapte fără răspunderi.

Ea se sprijini de copac şi începu să împingă încet hamacul.

– Eu şi Madison am terminat de vopsit băile lui Gunther.

– Ştiu. M-am oprit în drum spre casă şi am verificat.

– Şi corespunde cerinţelor?

– Aproape. A acoperit şi semnul pe care i-am spus să-l evite.

– Cel despre *echipament*.

– Acela.

– Ne-am gândit că e nevoie de unul mai puţin ignorant.

– Deci, ai reuşit să rezolvi problemele cu Madison?

– Puţin. Nu cred că se va rezolva pe deplin atât de repede. S-a panicat un moment crezând că poate tu ai putea fi tatăl ei.

– Ar fi fost atât de norocoasă!

– Amândouă am fost de aceeaşi părere. Cum se simte Jason azi?

– Este destul de mic şi va trece mai uşor peste asta. Totuşi, este de părere că are nevoie de un câine. Deci, în câteva săptămâni, voi merge cu el la tatăl Serenei pentru a alege unul dintre căţeluşii bătrânului.

– Şi Madison vrea un câine.

După tot ce se întâmplase în ultimele 24 de ore şi în ultima săptămână, nu-şi imagina că aveau să vorbească despre câini.

– Ce cauţi aici, Kelley?

– Ţi-am citit scrisoarea, Jack.

– Mda, ei bine, copilul care a scris-o nu mai există.

– Cum nici fata căreia i-a scris nu mai există.

– Bine. Deci nu mai suntem cei de ieri. Ce ne facem?

– Depinde.

– De ce?

– Dacă există sau nu loc pentru mine în hamacul tău.

Primul lui gând a fost să se dea în lături şi să-i facă loc, dar se săturase de femei care apăreau în viaţa lui ca să aibă de unde pleca.

– Am crezut că pleci cu Madison în Dallas.

– Am discutat şi am hotărât că locul nostru nu e acolo.

– După tot ce ţi-a făcut, acum nu mai vrea să se mute în Dallas? întrebă el.

Îi venea greu să creadă.

Kelley îi împinse uşor hamacul.

– Rick a trecut pe la noi şi ne-a ajutat să terminăm de vopsit băile. Cred că prezenţa lui i-a influenţat decizia.

– Şi dacă săptămâna viitoare nu va mai fi prezent?

– Nu cred că va fi o problemă. În drum spre casă, întorcându-ne de la Gunther, s-a oprit la secţia de poliţie şi i-a cerut scuze lui Mike pentru comportamentul ei de la Broken Wagon.

– Foarte frumos din partea ei.

– O duce la Broken Wagon săptămâna viitoare când se organizează seara pentru tineri.

– Mă bucur pentru Mike.

– Mă gândeam că poate ai putea vorbi cu el, şi cu Rick, să te asiguri că înţeleg – în lumina lunii, o văzu ridicând din umăr – că nu vreau ca fiica mea să rămână însărcinată, Jack.

– Dacă vrei să ştii, am băgat spaima în băieţii ăia înainte să-i iau cu mine să vă ajute cu mutatul. Mike înţelege că e minoră. Este în siguranţă cu oricare dintre ei.

– Dar uneori lucrurile scapă de sub control...

– Asta nu mai stă în mâinile tale, iubito. Ai crescut-o cu principii şi acum n-ai decât să speri că va lua cea mai bună decizie.

Se apropie şi mai mult de el.

– Mă gândeam că aş putea urma exemplul lui Madison şi mi-aş putea cere scuze. Îmi pare atât de rău, Jack. Ai avut dreptate. Când am auzit că Stephanie este însărcinată şi că tu eşti tatăl, n-am vrut să treacă şi ea prin ce-am trecut eu. Nici nu am vrut să mă gândesc la posibilitatea că tu nu ai fi tatăl copilului. Sunt vinovată de tot ce m-ai acuzat. Am proiectat sentimentele mele pentru Randy asupra ta. Oricât de nebunesc ar suna, mă gândeam că mi s-a oferit o şansă de a-mi ispăşi păcatele. Mă gândeam...

O luă de mână, o trase spre el şi, punându-şi degetul pe buzele ei, o opri.

– Te-am iertat pentru ce s-a întâmplat în urmă cu nouă ani.

– Dar pentru aseară?

– Aş putea face şi asta.

– Te iubesc, Jack.

Îşi aruncă sticla jos şi o trase şi mai mult spre el. Hamacul se legăna aproape la fel de tare ca inima ei. O sărută cu forţă, cu pasiune, fără reţineri.

Era acum sau niciodată. Dacă aveau să meargă mai departe, trebuia să se întâmple repede. Voia ca relația lor să fie una sinceră, voiau să nu se mai ascundă.

Își ridică privirea spre el.

– Mai ai și alte secrete?

Respira din greu.

– Nu. Tu?

– Nu!

O sărută iar, gura lui căutând-o cu nerăbdare pe a ei. Se căutau, se întâlneau, ca și cum nu s-ar fi putut sătura unul de celălalt. Se desprinse din sărutul lui.

– Jack, vreau să fiu singura din viața ta.

– Kelley, asta am încercat să te fac de când te-am cunoscut.

Se întoarse înfometat înapoi la buzele ei. Nu se putea sătura. Nu credea că se va sătura vreodată de ea, dar era dispus să afle.

– Porți lenjerie intimă pe sub fustă? întrebă el.

– Ce-ar fi să afli singur.

– Ai dreptate.

Hamacul se legăna, iar el se mută ușor, pentru a o putea săruta mai bine. O trase și mai aproape de el, deși mai aproape nu se putea. Îi mângâie fața cu cealaltă mână și își strecură limba printre buzele ei catifelate.

Kelley se bucură de sărutul lui seducător, de nerăbdarea atingerii lui. Era ca și cum toate barierele dintre ei dispăruseră.

Gura lui o părăsi în sfârșit pe a ei, căutându-i acum gâtul, mușcând-o ușor, limba lui mângâind-o în timp ce ea se înfiora de dorință.

– Jack, ne văd oamenii.

– Ba nu.

Părea că rămăsese fără aer, la fel ca ea.

Știa că era o scuză penibilă, pe care el nu avea s-o accepte. Fusese cuminte prea mult timp. Cu Jack, trebuia să renunțe la asta. Pentru el o făcea cu plăcere.

Era întuneric la adăpostul frunzelor. Erau înconjuraţi de un gard de cedru, care îi despărţea de casele vecine. Hamacul începu să se legene cu şi mai multă forţă în timp ce se tot mişcau, căutând o poziţie confortabilă. Gura lui o găsi pe a ei şi se uniră într-un sărut care o făcu să nu-i mai pese că se aflau afară, sub stele, în curtea din spate a unei case dintr-un cartier liniştit, la marginea unui oraş micuţ. Simţi cum mâna lui îi alunecă sub fustă. O strânse de spatele genunchiului, o mângâie pe coapsă şi se strecură tot mai sus, până la şolduri.

– Dumnezeule! Îi atinse fesele goale, iar ea putea jura că-l văzu zâmbind în lumina lunii. Porţi tanga.

Ea îşi trecu degetele prin părul lui.

– Şi ce vei face acum? îi şopti ea.

– Ceva ce mi-am dorit mereu să fac, dar nu am avut cu cine.

Mâna lui îi mângâie şoldul şi alunecă sub bucata de material. Îi gemu numele.

– Chiar n-ar trebui să facem asta.

– De asta este atât de amuzant.

Şi era. Dar îi era greu să se comporte astfel.

– Jack, vecinii.

– Să-şi cumpere şi ei hamac.

Îi acoperi gura, captându-i gemetele, înăbuşindu-i suspinele. Tremurând în braţele lui, acum din cauza fierbinţelii şi nu a frigului, îşi înfipse degetele în umerii lui. Era conştientă de toate – fusta ridicată în jurul taliei, asprimea blugilor pe coapsele ei goale, răcoarea adierii de vânt pe fesele ei goale, degetele lui lungi mângâind, explorând, făcând minuni –, şi totuşi, de atât de puţine, cu excepţia senzaţiilor de plăcere care veneau şi plecau, ameninţând că vor exploda ca un foc de artificii care luminează cerul nopţii.

Tot ce putea face era să simtă, terminaţiile nervoase dorindu-şi cu ardoare să se elibereze, căci trupul ei se zvârcolea sub palma lui care îi căuta intimitatea, fără

ca degetele lui să înceteze vreo clipă atingerile. Scoase un geamăt scurt, ca o rugăminte. O sărută cu şi mai multă pasiune, în timp ce degetele lui o explorau cu şi mai multă forţă. Se zvârcolea, încercând să scape, dorindu-şi în acelaşi timp, cu disperare, să rămână, în timp ce el o purta pe culmile plăcerii... şi înapoi.

Hamacul se leagănă într-o parte, iar ea se agăţă de el, îndepărtându-şi buzele de ale lui, cuibărindu-şi capul pe umărul lui, gâfâind.

– Nu pot să cred că am făcut asta, spuse ea, cu vocea domoală, cu trupul fără vlagă.

– Încă n-am terminat, spuse el.

Odihnindu-şi braţele pe pieptul lui, se apropie de gura lui pentru a-l săruta. Încet, tandru. O dată. De două ori. De trei ori.

Îşi lăsă mâna să alunece pe sub cămaşa ei.

– Şi pe sub asta ce porţi? Ceva la fel de minuscul?

Îi desfăcu sutienul, făcu loc palmelor lui, care îi căutau sânii.

– Nu-i corect, şopti ea, întorcându-se pe cealaltă parte pentru a-şi elibera mâna ca să poată face ceea ce dorea.

Fără grabă, îi descheia nasture cu nasture. Simţea căldura înteţindu-se, ca şi cum ar fi deschis uşa unui furnal. Cu mâna pe sub cămaşă, îi mângâie fiecare curbură a pieptului, fiecare muşchi încordat, fiecare adâncitură, fiecare zonă plată. Coborî uşor, sărutându-i scobitura pieptului, mângâindu-i cu limba pielea caldă, bucurându-se de geamătul lui sălbatic, înăbuşit.

Simţi posesivitatea lui când mâinile îi frământau sânii, iar degetele îi tachinau sfârcurile. Şi trecu buzele peste pieptul lui până când îi putu stimula sfârcurile cu limba, lingându-le, încercuindu-le, strângându-şi buzele în jurul lor. Torcea, dar nu ca un pisoi, ci ca un leu în sălbăticie, dorindu-şi să atace, dar stând răbdător la pândă.

Cu mâinile lui mari, o ridică până când genunchii ei îi flancară pieptul. Îi ridică bluza cu nasul până când

reuşi să ajungă la sâni şi să îi ofere ceea ce-i oferise ea lui. Numai că ea nu-şi imaginase că gura ei fusese atât de fierbinte, atât de hotărâtă. Simţea un fior de plăcere pe şira spinării în timp ce cobora, cuprinzându-i capul, permiţându-i gurii lui lacome să se bucure de ceea ce ea avea de oferit.

Respirând din ce în ce mai greu, îşi lăsă mâinile să alunece pe spatele ei, pe şolduri, pe fund. O dădu la o parte, iar mâinile lui dispărură. Îi putea simţi însă mişcările, putea auzi fermoarul deschizându-se, apoi îi îndepărtă bucăţica de material care îi servea drept lenjerie. Ea se mişcă uşor. Nu era suficient de multă lumină pentru a-l vedea cu claritate, şi totuşi îi putea simţi privirea atât de fierbinte încât ar fi putut să o ardă.

– Am nevoie de tine, Kelley, şopti el, iar ea ştia că se referea la mai mult decât la nevoia fizică de eliberare pe care trupul ei i-o oferea.

– Şi eu am nevoie de tine, Jack.

Îşi înfipse degetele în şoldurile ei, o ridică uşor, şi o lăsă să alunece de-a lungul bărbăţiei lui, centimetru cu centimetru. Gemu când se simţi acoperit în întregime, absorbit. Sprijinindu-se cu mâinile de umerii lui, Kelley îşi mişcă şoldurile în sus şi în jos. Gemând, îşi înfipse degetele în fesele ei, strângând-o atât de tare de parcă nu ar fi vrut să-i mai dea drumul vreodată, fiecare respiraţie părând din ce în ce mai greoaie. Ghidată de mâinile lui, se mişcă pe el, crescând ritmul până când deveniră iuţi şi furioase, neputându-şi controla senzaţia de plăcere care o inunda până când nu mai putu să o reţină.

Cu un geamăt care trăda orgasmul, îşi lăsă capul pe spate, arcuindu-se, trupul tremurându-i violent din cauza forţei cu care se elibera. Simţea ca şi cum mii de artificii explodaseră în faţa ei, creând o imagine plină de lumini strălucitoare, multicolore. Abia dacă-şi mai dădu seama când el mai împinse încă o dată, adânc, pentru ultima oară, acompaniindu-i geamătul.

Trupul ei fără vlagă se lăsă deasupra lui. Își cuibări capul pe umărul lui și-i ascultă inima cum bătea cu putere, la unison cu inima ei. Își dorea să râdă de atâta fericire câtă simțise, dar nu credea că se va mai putea mișca vreodată. Și-ar fi petrecut pur și simplu restul vieții ei în hamac, alături de Jack, care s-o protejeze și să-i țină de cald.

Adierea răcoroasă a vântului contrasta cu cele două trupuri încinse, întinse în hamac. Jack se gândea că, dacă ar fi avut puterea să deschisă ochii, ar fi văzut alb, din cauza aburilor care s-ar fi ridicat de pe pielea lor. Dar nu avea nici puterea, nici forța de a face altceva decât să-și lase trupul fără vlagă să continue să se bucure de greutatea trupului lui Kelley. Se gândea că și-ar putea petrece restul zilelor acolo, fără să-și mai dorească altceva. Era o liniște reconfortantă, întreruptă numai de respirația lor greoaie care cu câteva clipe înainte însoțise pasiunea lor. Știa că avea să li se facă frig, din cauza sudorii de pe trupurile lor. Poate ar trebui să o ducă în jacuzzi. Acolo nu era răcoare și mereu își imaginase făcând sex în apa învolburată. Se îndoia însă de abilitatea lui de a ajunge până acolo, cu atât mai puțin cu ea în brațe. Îi transformase mușchii într-un burete, iar oasele în rumeguș. Nu s-ar fi putut mișca nici dacă ar fi vrut.

– La ce te gândești? o întrebă în cele din urmă.

– Că decizia mea de a mă muta aici s-a dovedit a nu fi soluția simplă la care mă așteptasem. Se spune că iarba este mereu mai verde la vecini, dar știi ce-am învățat? Indiferent de care parte a gardului te afli, iarba tot trebuie cosită.

– Dacă te căsătorești cu mine, o voi cosi eu pentru tine.

Hamacul se legănă din cauza mișcării ei bruște, când își înălță capul și își sprijini brațele de pieptul lui.

– Vorbești serios, Jack?

– Te iubesc, Kelley. Mereu te-am iubit.

Îl sărută, tandru, lent, strângându-l în braţe, trecându-şi degetele prin părul lui. Jack se trase înapoi.

- Dacă te măriţi cu mine, te măriţi şi cu fiul meu.

- Dacă te însori cu mine, te însori şi cu fiica mea.

Vru să-i spună că iese în dezavantaj, dar avea o slăbiciune pentru micuţa infractoare. În plus, făcea o omletă delicioasă.

- Nu cred că Madison va fi încântată de decizia noastră.

- Vei fi surprins. Nu ştiu ce i-ai spus cât timp a stat la tine, dar jumătate din timpul petrecut împreună mi-a zis cât de minunat eşti şi cum ar fi bine să-ţi citesc scrisoarea. Dar reacţia lui Jason? Nu sunt chiar Martha Stewart de peste drum.

- Îl vei lăsa să-ţi spună mamă?

- O, da, şopti ea. Mi-ar plăcea tare mult.

- Atunci nu cred că-l va deranja.

- Ar mai fi o mică problemă, spuse ea.

- Care?

- Vreau să-ţi fiu profesoară.

- Ce...

Îl sărută, împiedicându-l să-şi continue vorba, dar dacă se mai gândea măcar o clipă că avea să-l mai privească tot ca pe elevul ei...

- Mi-ai spus că ar trebui să admir un bărbat care nu poate ţine alături o femeie. Mama ta te-a părăsit. Stephanie te-a părăsit. Vreau să te învăţ că eşti un bărbat care poate ţine lângă el o femeie. Mă vei putea ţine pe mine. M-am îndrăgostit de tine cu nouă ani în urmă şi n-am încetat niciodată să te iubesc, Jack...

- Dovedeşte-mi, spuse el, sărutând-o cu ardoare.

- O voi face, îi promise ea. Voi fi lângă tine când vei fi bătrân şi cărunt.

El râni.

- Îmi place cum sună. Vrei să ne prostim în jacuzzi?

Râsul ei răsună în curte, iar Jack avu senzaţia că nu mai auzise niciodată ceva atât de melodios.

epilog

Kelley plutea... era atât de obosită. Şi totuşi, voia să se trezească. Madison plângea. Ştia că ar fi trebuit să îi permită mamei ei să aibă grijă de Madison, dar dorise să facă asta singură. Dorise să o hrănească, să o legene, să îi citească. Apoi anii trecură ca vântul, iar Madison nu mai avea nevoie de ea.

Era singură, atât de singură. Iar el era acolo. Jack. Jack băiatul rău. Zâmbindu-i, luându-i mâna într-a sa, iertând-o. Iertându-i secretele, iertând-o că îi ceruse lui ceea ce nu-şi putuse cere ei. Apoi auzi vocea liniştitoare a lui Jack, iar suspinele se transformară în mici scâncete.

– Şştttt, micuţo! Mami a avut o dimineaţă grea.

Mami. Mami.

Zâmbind, Kelley deschise ochii şi-l văzu pe Jack ţinându-şi în braţe fiica. Fiica lor. Kelley simţi lacrimi în ochi şi o durere în piept. O durere provocată de prea multă dragoste, încât credea că-i va exploda inima.

– Jack?

Îşi ridică privirea de la ghemotocul pe care îl ţinea în braţe, iar ea ştiu că-şi va aminti mereu bucuria, mândria şi dragostea absolută din ochii lui când doctorul i-o pusese în braţe lui Jack pentru prima dată, în urmă cu câteva ore. Acum părea la fel de obosit ca ea, nebărbierit. Părea însă în acelaşi timp ca şi cum ar fi avut puterea să mute munţii din loc.

Îşi întinse braţele spre el.

– Vreau să o ţin.

Zâmbind, Jack îi puse bebeluşul în braţe, apoi o sărută, mângâindu-i faţa.

– Te iubesc!

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Și eu te iubesc! Își coborî privirea spre fetița ei iubită. Cred că are ochii tăi, Jack. Îi mângâie, cu tandrețe, părul negru, fin. Și clar are părul ca al tău.

Stătea așezat pe marginea patului de spital.

– Este frumoasă, Kelley, frumoasă ca mama ei.

– Madison și Jason au văzut-o?

– Da, au ajuns aici puțin mai devreme, dar am vrut să te las să mai dormi puțin, având în vedere că micuța a fost cam încăpățânată și a fost nevoie de aproape toată noaptea pentru a ieși.

Îl bătu pe mână.

– Spune-le să intre.

Jack se îndreptă spre ușă și o deschise. Madison și Jason dădură buzna, de parcă ar fi fost catapultați. Jason purta un tricou pe care scria „Sunt fratele mai mare" și ținea în brațe un buchet cu flori.

– Uite, mamă, sunt pentru tine.

După un an și jumătate, Kelley încă se emoționa de fiecare dată când îi spunea așa.

– Mulțumesc, dragule!

Jack era așezat pe marginea patului și îl ridică pe Jason în brațe astfel încât Kelley să poată ajunge la el să-l sărute pe obraz. Kelley se întoarse apoi spre Madison. În câteva luni urma să absolve. Fusese deja acceptată la Universitatea din Texas. Lui Kelley i se păruse că o avusese prea puțin timp lângă ea. Știa că mereu își va face griji pentru ea, dar, de data asta, când o va lăsa să plece, va fi pentru a prinde aripi.

– Ce părere ai, Madison?

– Nu-mi vine să cred că am o soră. O soră adevărată de data asta. În vocea ei nu se simțea nici o reținere, ci pur și simplu acceptare. Își mută privirea de la Kelley la bebeluș. Cum o s-o cheme?

– Caitlyn.

– Îmi place. Când vii acasă?

Acasă. Îi plăcea atât de mult cum sună. Casa lui Jack devenise a lor, un loc în care plantele supraviețuiau, iar râsetele răsunau în toată casa.

– Probabil mâine.

– Mişto! Se uită la ceas. Trebuie să plec. Eu şi Rick îl ducem pe Jason să mănânce înainte de cursul de teatru. Jack, rămâi aici în seara asta?

– Da, aşa mă gândeam. Poţi să-l laşi pe Jason la Serena.

– Bine. Hai, puştiule, hai să mergem!

– Pa, mamă, spuse Jason, îmbrăţişând-o.

– Pa, dragule! Ai grijă de Madison!

– Sigur!

Madison se apropie de pat şi o îmbrăţişă pe Kelley.

– Este o norocoasă, mamă!

Ochii lui Kelley se umplură de lacrimi.

– Oh, Madison!

Jack se apropie şi o luă pe Caitlyn din braţele lui Kelley, lăsând-o să o îmbrăţişeze cu toată dragostea pe care o simţea pentru primul ei copil.

– Nici nu ştii cât de mult mi-am dorit să te aud spunându-mi astfel!

– Mi s-a părut un moment potrivit.

Lăsându-se înapoi pe spate, Kelley îi mângâie părul lui Madison.

– Mă bucur.

Madison se îndreptă.

– Hai, Jason!

Îşi privi cei doi copii ieşind din cameră înainte să se întoarcă spre soţul ei.

– În sfârşit simt că totul va fi bine.

Jack o puse din nou pe Caitlyn în braţele ei.

– Eşti fericit, Jack?

– Incredibil de fericit. Ţi-o pot dovedi chiar acum.

Începu să-şi descheie nasturii de la cămaşă.

Râse.

– Nu putem face dragoste timp de şase săptămâni.

– De ce crezi mereu că mă gândesc numai la sex?

– Pentru că de obicei asta faci.

– Nu şi de data asta.

– Atunci îţi dai jos cămaşa pentru că...

– Să-ţi arăt ce am făcut în timp ce tu dormeai.

Își dădu jos cămașa și-i arătă umărul gol, cel pe care avusese tatuajul. Conturul inimii frânte dispăruse. În schimb, numele ei era acum în centrul unei inimi întregi.

Ochii ei se umplură de și mai multe lacrimi.

– Oh, Jack!

Își trase cămașa pe el, se așeză pe marginea patului și-i mângâie obrazul.

– Kelley, tu mă faci să mă simt întreg. Mereu ai făcut-o.

O sărută tandru până când fiica lor începu să se foiască. Kelley începu să o hrănească pe micuța care deja îi furase inima.

– O să mă lăcomesc, Jack. O să mai vreau încă un copil.

Apropiindu-se de ea, Jack o sărută încă o dată și îi șopti:

– Se rezolvă!